

ЧУДОТВОРЕЦЪТ ОТ НАЗАРЕТ

Е. УАЙТ

- [1. НА СВАТБЕНОТО ТЪРЖЕСТВО](#)
- [2. ИСУС И ТЪРГОВЦИТЕ В ХРАМА](#)
- [3. РАЗГОВОР С НИКОДИМ](#)
- [4. ДО ЯКОВОВИЯ КЛАДЕНЕЦ](#)
- [5. "ИДИ СИ; СИН ТИ Е ЖИВ"](#)
- [6. "СТАНИ, ДИГНИ ПОСТЕЛКАТА СИ И ХОДИ"](#)
- [7. ПРИЗОВАВАНЕ НА УЧЕНИЦИТЕ](#)
- [8. ИСУС В КАПЕРНАУМ](#)
- [9. "АКО ИСКАШ, МОЖЕШ ДА МЕ ОЧИСТИШ"](#)
- [10. ИЗБОРЪТ НА ДВАНАДЕСЕТТЕ АПОСТОЛА](#)
- [11. ПРОПОВЕД НА ПЛАНИНАТА НА ЛАЖЕНСТВАТА](#)
- [12. "ДА ТИ БЪДЕ СПОРЕД ВЯРАТА"](#)
- [13. МЪЛЧИ! УТИХНИ!](#)
- [14. ДОКОСВАНЕ С ВЯРА](#)
- [15. "ДАЙТЕ ИМ ВИЕ ДА ЯДАТ"](#)
- [16. НОЩТА В БУРНОТО ЕЗЕРО](#)
- [17. МОЛБАТА НА ХАНААНКАТА](#)
- [18. ЛАЗАРЕ, ИЗЛЕЗ!](#)

1. НА СВАТБЕНОТО ТЪРЖЕСТВО

Исус не започна службата Си с някое велико дело пред Синедриона в Ерусалим. Неговата сила се изяви на домашен празник в малко галилейско село, за да допринесе за радостта на едно сватбено тържество. Така Той показа съчувствие към хората и желанието Си да служи за щастието им. При изкушението в пустинята Сам бе изпил чашата на скръбта. Исус дойде, за да даде на хората чашата на благословието и чрез Своята благодат да освети отношенията в човешкия живот.

От Йордан Исус се върна в Галилея. Трябваше да се състои сватба в Кана - малък градец недалеч от Назарет. Младоженците бяха роднини на Йосиф и Мария. Исус, знаейки за това семейно събиране, отиде в Кана и бе поканен на празника със Своите ученици.

Тук Той отново срещна майка Си, с която се бе разделил неотдавна. Мария бе чула за станалото край Йордан при Неговото кръщение. Новините бяха стигнали до Назарет. Те ѝ бяха напомнили сцените отпреди много години, които таеше в сърцето си. Както целият Израил, така и Мария бе дълбоко развълнувана от мисията на Йоан Кръстител. Добре помнеше пророчеството, дадено при неговото раждане. Сега връзката му с Исус разпали надеждите ѝ отново, но вестта за тайнственото Му уединяване в пустинята, стигнала до нея, я изпълваше с тревожни предчувствия.

От деня, когато чу съобщението на ангела в дома си в Назарет, Мария пазеше като съкровище всяко доказателство, че Исус е Месия. Благият Му, несебелюбив живот я уверяваше, че Той може наистина да е изпратеният от Бога. Но в нея се събуждаха и съмнения, и разочарования. Копнееше за времето, когато славата Му ще се открие. Смъртта я бе разделила от Йосиф, с когото споделяше тайната за рождението на Исус. Сега нямаше никой, на когото би могла да довери надеждите и страховете си. Изминалите два месеца бяха изпълнени с мъка. Разделена бе от Исус, в чието съчувствие намираще утеха, но помнеше думите на Симеон: "Да! И на сама тебе меч ще прониже душата ти..." (Лука 2:35).

На сватбеното тържество тя се срещна с Него - същия нежен и послушен син. И все пак Той не бе същият. Изразът Му бе променен. Носеше следите от борбата в пустинята и нов израз на благородство и сила даваше доказателство за небесната Му мисия. С Него бяха група млади хора, чиито очи Го следваха с почитание и които Го наричаха Учител. Те разказаха на Мария какво бяха видели и чули при кръщението Му и на други места. Завършиха с думите: "Намерихме Онзи, за Когото писа Мойсей в закона и за Когото писаха пророците..." (Йоан 1:45).

Обичай бе сватбените тържества да продължават няколко дни. Преди да е дошъл краят на празника, се разбра, че виното е свършило, което предизвика голямо объркване и съжаление. Необичайно бе да липсва вино при такива празненства - това бе признак на негостоприемство. Като роднина на младоженците, Мария бе помагала в приготовленията за тържеството и сега каза на Исус: "Вино нямат". Думите трябваше да Му подсказат Той да задоволи нуждата им. Но Исус отговори: "Какво има между мене и тебе, жено? Часът Ми още не е дошъл" (Йоан 2:4).

Отговорът, рязък, както ни се струва, не изразяваше студенина или неуважение. Начинът, по който Спасителят се обърна към Своята майка, бе в

съгласие с ориенталския обичай. Така се обръщаха към лица, на които трябваше да се покаже уважение. Всяко действие от Христовия земен живот бе в хармония с предписанията, които сам Той бе дал: "Почитай баща си и майка си..." (Изх. 20:12). На кръста, при последния акт на милост към Своята майка, Исус отново се обърна към нея по същия начин, като я повери на грижата на най-обичания Си ученик. И на празничното тържество, както и на кръста, Неговите думи са израз на любовта, бликаща в тона, в погледа и в маниера Му.

При посещението в храма на Своето детство, когато откри тайната на живота Си, Христос каза на Мария: "Не знаете ли, че трябва да се намеря около дома на Отца Ми?" (Лука 2:49). Тези думи бяха ключът на целия Му живот и служба. Той подчиняваше всичко на Своето дело - великото дело на изкуплението, което бе дошъл да извърши в света. Сега повтори урока. Имаше опасност Мария да сметне, че връзката ѝ с Исус ѝ дава особена власт над Него и правото в известна степен да Го направлява в Неговата мисия. В продължение на тридесет години Той бе за нея обичащ и послушен син и любовта Му бе непроменена, но сега трябваше да върши работата на Своя Отец. Като син на Всевишния и Спасител на света никакви земни връзки не трябваше да Го задържат в Неговата мисия или да влияят върху поведението Му. Трябваше да бъде свободен, за да извърши волята на Бога. Това е урок и за нас. Божието право над нас превъзхожда човешките взаимоотношения. Никакво земно привличане не бива да отклонява стъпките ни от пътеката, в която Той ни призовава да вървим.

Единствената надежда за изкупление на нашата паднала раса е Христос. Мария можеше да се спаси единствено чрез Божия Агнец. Тя нямаше никаква заслуга. Връзката ѝ с Исус не я поставяше, в сравнение с другите хора, в по-различна духовна връзка с Него. Това отбелязват думите на Спасителя. Той изяснява разликата между отношението Си към нея като Човешки Син и като Божи Син. Роднинската връзка между тях в никакъв случай не прави Мария равна с Него.

Думите: "Часът Ми още не е дошъл" показват, че всяко действие на Христовата любов на земята изпълнява плана, съществуващ от вечността. Преди да дойде на земята, планът бе пред Него, свършен във всичките си подробности. Но докато живя сред хората, Той бе воден стъпка по стъпка от волята на Отец. Не се поколеба да действа в определеното време и покорно дочака то да настъпи.

Край вратата имаше шест големи каменни делви. Исус каза на служителите да ги напълнят с вода. Това бе сторено. Тогава, когато поискаха вино, за да поднесат, Той им каза: "Налейте сега, та занесете на настойника на угощението". Вместо водата, с която бяха напълнили съдовете, от тях течеше вино. Нито настойникът на тържеството, нито гостите разбраха, че виното се бе свършило. Като опита това, което донесоха слугите, той го намери по-превъзходно от всяко друго вино, което бе пил дотогава и много по-различно от сервираното в началото на празника. Обръщайки се към младоженеца, той каза: "Всеки човек слага първо доброто вино и по-долното, след като се понапият; ти си задържал доброто вино досега" (Йоан 2:8,10).

Виното, което Христос сътвори на празника, и това, което даде на учениците си като символ на Неговата кръв, беше чист плод на лозата. За това говори пророк Исая, когато казва за новото вино от гроздето: "... Не го повреждай, защото има благословия в него..." (Исая 65:8).

Когато гостите на празника забелязаха качеството на новото вино, попитаха слугите за това чудо. Толкова много бяха удивени, че не помислиха за Този, Който бе извършил чудото. След известно време, когато Го потърсиха, откриха, че се бе отдръпнал тихо, незабелязан дори от учениците Си.

Исус порица себелюбието във всички негови форми. Той бе общителен по природа. Приемаше гостолюбието на всички прослойки, посещаваше домовете на богати и бедни, на учени и прости, като търсеше начин да издигне мислите им от въпросите на ежедневиия живот към духовните и вечните неща. Той не допусна суета, нито сянка на светска слава да опетнят поведението Му, а намираще удоволствие в обикновените радости и чрез присъствието Си на сватбата одобри социалното събиране. Една еврейска сватба бе вълнуващ случай и радостта от нея не бе чужда на Човешкия Син. С присъствието Си на този празник Исус зачете брака като божествена институция.

И в Стария, и в Новия завет брачната връзка е използвана, за да представи нежния и свещен съюз, който съществува между Христос и Неговия народ. Блясъкът на сватбените тържества показваше на Христос радостта на онзи ден, когато ще заведе Своята "невеста" в дома на Отца Си. И изкупените от Изкупителя ще седнат на сватбената вечеря на Агнето.

Примерът на Христос за свързване на личните интереси с интересите на човечеството трябва да бъде следван от всички, които проповядват Неговото слово, и от всички, които са приели евангелието на благодатта Му. Ние не трябва да се отказваме от социално общуване. Не трябва да се уединяваме. За да стигнем до всички съсловия, трябва да се срещаме с тях там, където са.

Ние никога не бива да одобряваме греха с думи или с дела, с мълчание или с присъствие. Където и да отидем, Исус трябва да бъде с нас и трябва да открием на другите колко е безценен нашият Спасител. Тези, които се опитват да запазят религията си, като я скриват зад каменни стени, загубват скъпоценни възможности да сторят добро чрез социалните връзки и общуване. Християнството влиза в контакт със света. Всеки, който е получил божественото просветление, трябва да освети пътеката на други, които не познават Светлината на живота.

2. ИСУС И ТЪРГОВЦИТЕ В ХРАМА

"След това слезе в Капернаум, Той и майка Му, братята Му и учениците Му, и там преседяха не много дни. И като приближаваше пасхата на юдеите, Исус възлезе в Ерусалим" (Йоан 2:12-13).

В това пътуване Исус се присъедини към една голяма група, която също бе тръгнала към столицата. Той все още не бе обявил публично Своята мисия и незабелязано се смеси с тълпата. При тези случаи идването на Месия, което бе така забележително отбелязано от службата на Йоан, беше честа тема на разговор. Надеждата за национално величие бе разисквана с горещ ентузиазъм. Исус знаеше, че тази надежда няма да бъде удовлетворена, защото се основаваше на погрешно тълкуване на Писанието. Той обясняваше пророчествата с дълбока сериозност и се опитваше да насочи хората към по-дълбоко изучаване на Божието слово.

Еврейските водачи бяха казали на народа, че в Ерусалим те трябва да бъдат научени как да се покланят на Бога. Тук по времето на пасхалната

седмица се събираха големи множества от всички части на Палестина и дори от далечни земи. Дворовете на храма бяха пълни с разнолика тълпа. Мнозина не можеха да носят със себе си жертвите, които трябваше да бъдат предложени като символ на единствената велика Жертва. За тяхно удобство във външния двор на храма се купуваха и продаваха животни. Тук се събираха хора от всички класи, за да купят своите приноси. Чуждите пари се обменяха срещу храмовата монета.

Търговците поставяха огромни цени на продаваните животни, делеяха печалбите си със свещениците и управниците и така се обогатяваха за сметка на народа. Поклонниците бяха поучавани да вярват, че ако не принесат жертва, децата и земите им ще бъдат лишени от Божиите благословения. Така можеше да се вземе висока цена за животните, защото, след като бяха дошли толкова отдалеч, хората не искаха да се върнат в домовете си, без да са извършили акта на поклонение, за който бяха дошли.

По време на Пасхата се принасяха голям брой жертви и продажбите в храма бяха многобройни. Постоянната врява подхождаше по-скоро на шумен пазар за добитък, отколкото на свещен Божи храм. Тук можеше да се чуят остри пазарлъци, гласовете на добитъка - блеене на овце, гугукане на гълъби, смесено със звънтене на монети и груби спорове. Шумотевницата бе толкова голяма, че поклонниците бяха обезпокоявани и думите, с които се обръщаха към Всевишния, потъваха в глъчката, изпълваща храма. Евреите бяха извънредно горди с набожността си. Радваха се на своя храм и смятаха за светотатство всяка дума, изговорена против него. Те бяха много стриктни в изпълнението на храмовите церемонии, но любовта към парите бе надвила задръжките им. Почти не съзнаваха колко се бяха отдалечили от първоначалната цел на службата, наредена от Бога.

Когато Господ слезе на планината Синай, мястото беше осветено от Неговото присъствие. На Мойсей бе наредено да ограда планината с въжета, да я освети и словото на Господа прозвуча с предупреждението: "Внимавайте да се не качите на планината, нито да се допрете до полите ѝ; който се допре до планината, непременно ще се умъртви; обаче ръка да се не допре до него, но той да се убие с камъни..." (Изх. 19:12-13). Трябваше да научат този урок, след като Бог показа със Своето присъствие, че мястото е свято. Преддверията на Божия храм трябваше да се смятат за свещени, но в битката за печалба всичко това беше забравено.

Свещениците и управниците бяха призвани да бъдат представители на Бога пред народа. Те трябваше да изобличат оскверняването на храмовия двор и да дадат на народа пример на почтеност и състрадание. Вместо да търсят собствената си изгода, те бяха длъжни да се съобразят с условията и с нуждите на поклонниците и да бъдат готови да помогнат на тези, които не можеха да купят изискваните жертви. Но не правеха така. Алчността бе закоравила сърцата им.

На този празник дойдоха страдащи, нуждаещи се и нещастни - слепи, куци, глухи. Някои бяха донесени на носилки. Мнозина бяха толкова бедни, че не можеха да си купят дори храна, за да заситят глада си. Те бяха силно притеснени от изявленията на свещениците, които се гордееха с набожността си и твърдяха, че са стражи на народа, но нямаха нито съчувствие, нито милост. Бедните, болните, умиращите призоваваха напразно тяхната благосклонност. Страданията им не събуждаха милосърдие в сърцата на свещениците.

Когато Исус влезе в храма, видя цялата тази картина. Видя нечестните сделки, тревогата на бедните, които мислеха, че греховете им няма да бъдат простени без проливане на кръв. Видя външния двор на Своя храм, превърнат в място за непочтена търговия. Святото обиталище бе станало обширно тържище.

Христос разбра, че трябва да направи нещо. Хората бяха обременени с многобройни церемонии, без подходящо обяснение за тяхното значение. Поклонниците принасяха своите жертви, без да разбират, че това бяха само символи на единствената съвършена Жертва. И сред тях, неразпознат и непочетен, стоеше Този, Който бе символизиран от жертвите им. Той бе дал наставления за приношенията, разбираше символичната им стойност, а сега установи, че те са изопачени и погрешно разбрани. Духовното поклонение бе изчезнало съвсем. Свещениците и управниците не бяха свързани със своя Бог. А Христовото дело бе предназначено да установи съвсем различно поклонение.

Застанал на стъпалата на храмовия двор, Христос с изследващ поглед обхвана разкрилата се пред Него сцена. Той прозря бъдещето - не само години, но векове и епохи. Видя как свещеници и управници ще отклоняват бедните от техните права, ще забраняват да им се проповядва евангелието. Видя как Божията любов ще бъде скрита от грешниците и хората ще търгуват с Неговата благодат. Пред тази картина Исусовата осанка придоби израз на възмущение, сила и власт. Вниманието на народа се насочи към Него. Очите на хората, заети с непочтената си търговия, се приковаха в лицето Му. Те не можеха да откъснат поглед от този Човек. Чувстваха, че Той чете най-съкровения им мисли и разкрива стаения им подтик. Някои се опитваха да закрият лицата си, сякаш злите им дела са изписани върху тях, за да избягнат пронизателния Му поглед.

Суматохата спря. Шумът от търговията и пазарлъците утихна. Тишината стана мъчителна. Чувство на благоговение изпълни събралите се. Сякаш стояха пред Божия съд, за да отговарят за делата си. Те видяха божествеността да проблясва през човешката одежда на Христос. Величието на небето застана, както Съдията ще застане в последния ден - не със същата слава, която ще Го придружава тогава, но със същата сила да чете в сърцата. Погледът Му обхвана множеството, виждайки всеки един поотделно. Осанката Му, внушаваща достойнство, се издигна над тях и божествена светлина озари лицето Му. Той заговори и ясният Му, звучен глас - същият, който на планината Синай провъзгласи закона, нарушаван от свещениците и управниците - се чу да отеква под сводовете на храма: "Дигнете ги оттук; не правете Башиния Ми дом, дом на търговия" (Йоан 2:16).

Бавно слизайки по стъпалата и размахвайки бич от върви, събрани при влизането Му в двора, Исус каза на пазарящите се да отстъпят от преддверията на храма. С ревност и строгост, които никога преди това не бе изявявал, Той преобърна масите на среброменителите. Монетите паднаха с остър звън върху мраморната мозайка. Никой и не помисли да се усъмни в Неговия авторитет. Никой не се осмели да събира нечестната печалба. Исус не ги удари с камшика от върви, но в ръката Му този прост бич изглеждаше ужасен като огнена сабя. Служителите в храма, спекулиращите свещеници, комисионерите и търговците на добитък със своите овце и овни се втурнаха да излизат с единствената мисъл да избягат от присъдата на Неговото присъствие.

Паника обхвана множеството, което чувстваше покоряващата сила на Неговата божественост. Викове на ужас се изтръгнаха от стотици пребледнели устни. Дори учениците се разтрепераха. Те бяха изненадани от думите и от така необичайното поведение на Исус. Спомниха си, че бе писано за Него: "Защото

ревността за Твоя дом ме изяде" (Пс. 69:9). Скоро шумната гълпа със своите стоки се отдалечи от храма на Господа. Дворовете се освободиха от непочтената търговия и дълбока тишина и тържественост се възцариха на мястото на суматохата. Присъствието на Господа, Който в древността беше осветил планината, сега освети храма, издигнат в Негова чест.

С очистването на храма Исус обяви Своята мисия като Месия и началото на делото Си. Този храм, издигнат, за да бъде изпълван с Божието присъствие, бе предназначен да стане нагледен урок за Израил и за света. Божията цел от вечни времена е всяко сътворено същество - от блестящите и свети серафими до човека - да бъде храм за Твореца. Поради греха човечеството престана да бъде такъв. Помрачено и омърсено от греха, сърцето на човека не разкриваше вече славата на Божествения. Но с възплъщението на Божия Син целта на небето бе изпълнена. Бог обитава в човешки образ и чрез спасителната благодат сърцето на човека става отново Негов храм. Той промисли храмът в Ерусалим да бъде постоянно свидетелство за високата чест, достъпна за всяка душа. Но евреите не разбраха значението на този храм, с който толкова много се гордееха. Не отдадоха сърцата си да бъдат святи храмове на божествения Дух. Дворовете на храма в Ерусалим, изпълнени с шум от непочтена търговия, представяха съвсем вярно храма на сърцето, осквернен от присъствието на плътски страсти и несвети мисли. С очистването на храма Исус оповести Своята мисия - да очисти сърцето от осквернението на греха, от земните желания, себелюбивите страсти и злите навици, които мърсят душата. "И Господ, Когото търсите, неочаквано ще дойде в храма Си. Да! Ангелът на завета, когото вие желаете; ето, иде, казва Господ на Силите. Но кой може да издържи деня на пришествието Му? И кой ще устои, когато Той се яви? Защото е като огъня на пречиствач и като сапуна на тепавичари. Ще седне като един, който топи и пречиства сребро, та ще очисти левийците и ще ги претопи като златото и среброто" (Малахия 3:1-3).

"Не знаете ли, че сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас? Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е свят, който храм сте вие" (1Кор. 3:16-17). Никой човек не изхвърля сам злото, което е станало притежание на сърцето му. Само Христос може да очисти храма на душата. Но Той не влиза там със сила. Не влиза в сърцето, както в древния храм, а казва "Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него" (Откр. 3:20). Той ще дойде не само за един ден, защото казва: "Ще се заселя между тях и между тях ще ходя... и те ще Ми бъдат люде". "... Ще стъпче беззаконията ни, и Ти ще хвърлиш всичките им грехове в морските дълбочини" (2 Кор 6:16; Михей 7:19). Неговото присъствие ще очисти и освети душата, за да може тя да бъде свят храм на Господа "в който и вие се враждате заедно в Духа за Божие обиталище" (Еф.2:22).

Обхванати от ужас, свещениците и управниците избягаха от храмовия двор и от изпитващия поглед, който четеше в сърцата им. При бягството си срещнаха други, които се бяха запътили към храма и им казаха да се върнат разкривайки им какво бяха видели и чули. Христос погледна бягащите хора с жал към техните страхове и невежеството им по отношение на истинското поклонение. В тази сцена Той видя символизирано разпръсването на цялата еврейска нация, поради нечестието и непокаянието ѝ.

Христос говори с авторитет на цар. И в Неговия вид, и в тона на гласа Му имаше нещо, на което свещениците не можеха да се противят. При изричането на заповедта те осъзнаха, както никога преди това, своето истинско състояние на лицемери и грабители. Когато божественото проблясна през

човешкото естество, в лицето на Христос те не видяха само осъждане. Осъзнаха важността на думите Му. Почувстваха се сякаш пред трона на вечния Съдия с присъда и за този живот, и за вечността. За кратко време се убедиха, че Христос е пророк и мнозина повярваха, че е Месия. Светият Дух проблясна в умовете им, осветлявайки думите на пророците за Него. Защо не се поддадоха на Неговото убеждение?

Те не желяеха да се покаят. Знаеха, че Христовото съчувствие към бедните бе събудено. Знаеха също, че бяха виновни, задето изнудват народа със своята търговия. Тъй като Христос проникна в мислите им, те Го намразиха. Публичното осъждане бе унизило гордостта им и те ревнуваха поради растящото Му влияние сред народа. Решиха да Го предизвикат заради силата, с която ги изгони и да Го запитат кой Му е дал тази сила.

Бавно и замислено, но с омраза в сърцата си, те се върнаха в храма. Каква промяна бе станала в тяхно отсъствие! Когато те побягнаха, бедните останаха вътре и сега гледаха Исус, чието лице изразяваше любов и съчувствие. Със сълзи в очите Си Той каза на треперещите около Себе Си: "Не бойте се, Аз ще ви избавя и вие ще Ме прославите. Затова дойдох на света."

Народът се притискаше до Христос с настойчиви молби за помощ: "Учителю, благослови ме!" Неговото ухо чу всеки вик. С милост, надминаваща майчината, Той се наведе над страдащите. Обърна внимание на всички. Всеки бе излекуван, независимо от болестта му. Немите отвориха устата си с хвала. Слепият видя лицето на своя лечител. Сърцата на страдащите бяха зарадвани.

Тъй като свещениците и служителите на храма бяха свидетели на това велико дело, какво откровение за тях бяха възгласите, които стигнаха до ушите им. Хората разказваха историята на болестите, от които страдаха, на своите разочаровани надежди, мъчителни дни и безсънни нощи. Христос ги бе излекувал, когато последният лъч надежда изглеждаше угаснал. "Времето беше толкова тежко - казваше един, - но аз намерих помощник. Той е Божият Син - Христос и аз ще посветя живота си в служба на Него." Родители казваха на децата си: "Той спаси вашия живот. Издигнете гласа си за Негова възхвала!" Гласовете на деца и младежи, на бащи и майки, на приятели и зрители се смесиха в благодарност и хваление. Надежда и радост изпълниха сърцата. Мир облада умовете им. Те бяха възстановени и духом, и телом и се върнаха в домовете си, като разказваха навсякъде за неподобната любов на Исус.

3. РАЗГОВОР С НИКОДИМ

Никодим заемаше висок пост и се ползваше с авторитет сред еврейския народ. Той бе високообразован, притежаваше необикновени таланти и бе уважаван член на Синедриона. Както и другте, така и той бе развълнуван от учението на Исус. Макар и богат, учен, уважаван и той бе привлечен от скромния назарянин. Поуките, които чу от устата на Спасителя, му направиха силно впечатление и искаше да научи нещо повече за тези чудни истини.

Авторитетът, с който Христос очисти храма, предизвика омразата на свещениците и управниците. Те се бояха от силата на този странник. Такава смелост от един прост галилеянин не биваше да се търпи. Решиха да прекратят Неговото дело. Не всички, обаче, бяха съгласни с това. Между тях имаше хора, които не смееха да се противят на човек, така явно движен от Божия Дух.

Спомняха си как в старо време бяха избити много пророци, защото смело са изобличавали греховете на израилевите водачи. Съзнаваха, че евреите са подчинени на властта на един езически народ, защото отхвърлиха някои изобличения от Бога. Те се опасяваха, че като устройват заговори против Исус, вървят по стъпките на своите бащи и ще докарат нова беда на народа. И Никодим споделяше тези чувства. На едно заседание на Синедриона, когато се обсъждаше въпросът за отстраняването на Исус, Никодим посъветва да се внимава. Той изтъкна, че ако Исус е наистина ръководен от Бога, да се пренебрегват Неговите предупреждения би било опасно. Свещениците не посмяха да отхвърлят този съвет и за известно време не взеха никакви явни мерки срещу Спасителя.

Откакто чу Исус да говори, Никодим се зае сериозно да разучи пророческите писания за Месия. Колкото повече четеше, толкова повече се уверяваше, че Той е, Който трябваше да дойде. Безпокоеше се заедно с много други от оскверняването на храма. Присъстваше, когато Исус изгони от там купувачите и продавачите и видя изявлението на божествената сила. Свидетел бе на състраданието на Спасителя към бедните и болните и на тяхната радостна благодарност. Затова не се съмняваше, че Исус от Назарет бе изпратеният от Бога Месия.

Никодим силно желаше да се срещне с Исус, но не искаше да Го потърси явно. Би било твърде унижително за един юдейски управител да признае, че симпатизира на толкова неизвестен учител. Ако Синедрионът научеше за неговото посещение, би го презрял и осъдил. Затова реши да се срещне с Исус тайно, като се оправда пред Него с това, че ако отиде открито, и други биха последвали примера Му. Осведоми се за мястото в Елеонската гора, където Исус почиваше и когато настъпи нощта и градът утихна, отиде да Го потърси.

В присъствието на Христос Никодим почувства странно стеснение, което се опитваше да прикрие с външен израз на спокойствие и достойнство. "Учителю, - каза той, - знам, че от Бога Си дошъл учител; защото никой не може да върши тия знамения, които Ти вършиш, ако Бог не е с него" (Йоан 3:2). Говорейки за необикновените дарби на Христос като учител и за силата Му да върши чудеса, той се надяваше да създаде условия за разговора си с Него. Целеше да изрази и спечели доверие, но думите му всъщност изразяваха неверие.

Вместо да приеме това приветствие, Исус се вгледа в лицето на събеседника Си, сякаш четеше в душата му. В безпределната Си мъдрост Той видя пред Себе Си човек, който търси истината. Знаеше целта на неговото посещение и като желаше да затвърди още повече убеждението на Своя слушател, пристъпи направо към въпроса, казвайки сериозно, но все пак любезно: "Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство!" (Йоан 3:3).

Никодим бе дошъл при Господа с намерението да разиска с Него, но Исус му изложи основния принцип на истината. Той всъщност каза на Никодим: "Ти се нуждаеш не толкова от теоретични познания, колкото от духовно обновление. Нямаш нужда да задоволиш любопитството си, а да получиш ново сърце. Ти трябва да получиш нов живот отгоре, за да станеш способен да цениш небесните неща. Докато не настъпи в тебе тази промяна, която ще те обнови, напразно ще бъде да разискваш с Мене върху Моя авторитет или мисията Ми."

Картината на новородението, която Исус даде, не беше съвсем непозната на Никодим. Езичниците, приели израилевата вяра, бяха сравнявани често с новородени деца. Следователно той би трябвало да е разбрал, че Исусовите думи не бива да се вземат буквално. По силата на своето рождение като израилтянин Никодим бе сигурен, че му е гарантирано място в Божието царство. Той смяташе, че не му е нужна никаква промяна, затова много се учуди на думите на Спасителя. Дори се засегна донякъде, като разбра, че те се отнасят лично за него. Гордостта на фарисея започна да се бори с искреното желание на търсещия истината. Като имаше предвид положението си в Израил, той започна да се учудва на начина, по който Христос му говори.

Изгубил самообладание, Никодим отговори на Христос иронично: "Как може стар човек да се роди?" Както постъпват много други, когато им се каже режещата истина, така и той осъзна факта, че естественият човек не приема Божиите неща. В него няма нищо, което да се отзовава на духовните неща, защото те се разбират духовно.

Но Спасителят не отговори на аргумента с аргумент. Издигайки тържествено ръка, Той повтори същата мисъл с още по-голяма тежест: "Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство" (Йоан 3:5). Никодим разбра, че Христос говори за водното кръщение и за обновлението на сърцето от Божия Дух.

Исус продължи: "Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух" (Йоан 3:6). По своята същност сърцето е зло и "кой може да извади чисто от нечисто? Никой" (Йов 14:4). Човек е враждебен на Бога, "понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може" (Римл. 8:7). "Защото от сърцето произхождат зли помисли, убийства, прелюбодейства, блудства, кражби, лъжесвидетелства, хули" (Мат. 15:19). Първо трябва да се очисти изворът на сърцето, за да са чисти и потоците. Който се опитва да достигне небето със собствени дела, чрез спазване на закона, опитва невъзможното. Няма безопасност за човек, който изповядва законническа религия, формална набожност. Християнският живот не е видоизменение или подобрене на стария живот, а преобразуване на естеството. Той е смърт на егоизма и греха и нов живот в близост с Бога. Тази промяна може да се извърши само чрез резултатното действие на Светия Дух.

Никодим бе още объркан и Исус използва вятъра, за да илюстрира думите Си. "Вятърът духа гдето ще и чуваш шума му, но не знаеш отгдето иде и къде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа" (Йоан 3:8).

Вятърът се чува сред клоните на дърветата, в листа и цветя, но е невидим. Никой не знае откъде идва и накъде отива. Така е и с делото на Светия Дух в сърцето. И то не може да бъде обяснено, както и движението на вятъра. Човек може да не е способен да определи точното време и място, когато е повярвал в Бога, или да проследи всички обстоятелства, свързани с този процес, но това не означава, че не е повярвал. Чрез действие, невидимо като вятъра, Христос постоянно работи в сърцето. Постепенно, може би несъзнателно за човека, се създават влияния, които целят да привлекат душата при Христос. Те може да се получат от размисъл за Него, чрез четене на писанията или чрез слушане на Словото от проповедник. И в един миг, когато Духът дойде с по-ясен призив, душата се предава с радост на Исус. Мнозина наричат този процес внезапно обръщане към Бога, но той е резултат от дългото умоляване на Божия Дух.

Макар че вятърът е невидим, резултатът му е видим и се усеща. Така и делото на Духа върху душата ще се разкрива чрез всяко действие на този, който

чувства Неговата спасителна сила. Когато Божият Дух живее в сърцето, Той преобразява живота. Грешните мисли се изоставят, злите дела се отхвърлят, любов, смирение и мир заемат мястото на яд, завист и борби. Радост сменя тъгата и лицето отразява небесната светлина. Никой не вижда ръката, която вдига бремето, нито светлината, която слиза от небесните дворове. Благословието идва, когато душата се предава на Бога чрез вяра. Тогава тази сила, която никое човешко око не може да види, твори ново същество по образа на Бога.

Невъзможно е ограничените умове да схванат делото на изкуплението. То е тайна, която надминава човешкото знание. Но който преминава от смърт към живот, осъзнава, че това е божествена реалност. Началото на изкупителното дело можем да разберем от личен опит. Неговите резултати достигат до вечните векове.

Докато Исус говореше, лъчите на истината проникнаха в ума на управителя. Смиряващото влияние на Светия Дух се отпечата в сърцето му, но той не разбра напълно думите на Спасителя. Бе развълнуван не толкова от необходимостта от ново рождение, колкото от начина за неговото постигане. "Как може да бъде това?" (Йоан 3:9)

"Ти си израилев учител и не знаеш ли това?" - попита Исус. Наистина човек, на когото бе поверено религиозното наставление на народа, не биваше да бъде невеж за толкова важни истини. Думите Му разкриха, че вместо да се чувства засегнат от истината, Никодим трябваше да има по-скромно мнение за себе си, защото е духовно невеж. Но Христос говореше с такова достойнство, а погледът и гласът Му изразяваха такава искрена любов, че Никодим не се обиди, когато осъзна своето унижено състояние.

Обаче, когато Исус обясни, че мисията Му на земята е да установи духовно, а не временно царство, Неговият слушател се разтревожи. Виждайки това, Исус прибави: "Ако за земните работи ви говорих и не вярвате, как ще повярвате, ако ви говоря за небесните?" (Йоан 3:12) Ако Никодим не можеше да схване Христовото учение, илюстриращо делото на благодатта в сърцето, как можеше да схване естеството на Неговото славно небесно царство? Без да прозре естеството на Христовото дело на земята, той не можеше да разбере и делото Му в небето.

Никодим бе привлечен от Христос. Когато Спасителят му обясни въпроса за новородението, той зажадня тази промяна да стане и в него. Как можеше да стане това? Исус отговори на неизречения му въпрос: "Както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот" (Йоан 3:14-15).

Това не бе ново за Никодим. Символът на издигнатата змия му обясняваше мисията на Спасителя. Когато израилтяните умираха от ухапванията на горителни змии, Бог нареди на Мойсей да направи медна змия и да я постави високо в сред лагера. Тогава се съобщи по целия стан, че всички, които погледнат към змията, ще живеят. Тя бе символ на Христос. Както образът, направен по подобие на унищожителните змии, бе издигнат, за да бъдат излекувани хората, така Този, Който бе "в плът, подобна на греховната плът", трябваше да бъде техен Изкупител (Римл. 8:3). Много израилтяни смятаха, че жертвената служба може да ги освободи от греха. Бог желаше да ги научи, че самата служба няма стойност повече от медната змия, но тя трябваше да насочи умовете към Спасителя. За лекуването на раните си и за прощението на

греховете си те не можеха да направят нищо сами. Единственият начин бе да повярват в Божия дар. Трябваше да гледат и да живеят.

Ухапаните от змиите можеше да се забавят да погледнат, можеше да се съмняват в ефикасността на този меден символ, можеше да изискват научно обяснение, но такова не им бе дадено. Трябваше да приемат Божието слово, изговорено за тях от Мойсей. Откажеха ли да погледнат, означаваше да погинат.

Не чрез борби и спорове се просветлява душата. Трябва да погледнем и да живеем. Никодим разбра урока и го запази в себе си. Той изследва писанията по нов начин, но не за да участва в спорове върху теория, а за да получи живот за душата си. Той започна да разбира небесното царство, след като се поддаде на ръководството на Светия Дух.

"Както Мойсей издигна змията в пустинята", така и Човешкият Син беше издигнат и всеки измамен и ухапан от змията можеше да погледне и да живее. "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света" (Йоан 1:29). Светлината, която грее от кръста, разкрива Божията любов. Тази любов ни привлича към Исус. Ако не се съпротивляваме на това привличане, ще бъдем доведени до подножието на кръста в покаяние за греховете, които са разпънали Спасителя. Тогава Божият Дух чрез вяра поражда нов живот в душата. Мислите и желанията са доведени до послушание на Христовата воля, а сърцето и умът са пресътворени отново по образа на Този, Който действа в нас, за да подчини всичко на Себе Си. Тогава Божият закон се записва в ума и в сърцето и ние можем да кажем с Христос: "Драго ми е, Боже мой, да изпълнявам Твоята воля" (Пс. 40:8).

В разговора с Никодим Исус разкри плана на Спасението и Своята мисия за света. В никой от по-късните Си разговори Той не обясни така пълно, стъпка по стъпка, делото, което трябваше да се извърши в сърцата на всички бъдещи наследници на небесното царство. В самото начало на службата Си Той разкри истината пред един член на Синедриона, чийто ум бе най-възприемчив, пред един изтъкнат учител на народа. Но водачите на Израил не посрещнаха с радост светлината. Никодим скри истината в сърцето си и в продължение на години тя даде малко явен плод.

Но Исус познаваше почвата, в която хвърли семето. Думите, изговорени през нощта пред един слушател в усамотената планина, не бяха загубени, защото известно време Никодим не призна публично Христос, но наблюдаваше живота Му и запази в себе си Неговите учения. На съвета в Синедриона той многократно възпря плановете на свещениците да погубят Христос. Когато най-накрая Исус бе издигнат на кръста, Никодим си спомни наученото на Елеонския хълм. "Както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот". Светлината от този таен разговор освети кръста на Голгота и Никодим видя Изкупителя на света.

След възнесението на Господа, когато учениците бяха разпръснати от преследването, Никодим излезе смело напред. Той употреби своето богатство за поддържане на ранната църква, която евреите очакваха да бъде заличена от лицето на земята след смъртта на Христос. Във време на опасност той, който беше толкова предпазлив и колеблив, стана твърд като скала. Окуражаваше вярата на учениците и предоставяше средства за делото на евангелието. Той бе презиран и преследван от онези, които му бяха отдавали почит през миналите дни. Стана беден, що се отнася до нещата от този свят, но не се поколеба във вярата, която се роди в онзи среднощен разговор с Исус.

Никодим сподели историята на разговора с Йоан, чието перо я записа за наставление на милиони. Истините, открити в нея, са така важни днес, както и в онази нощ, когато еврейският управител дойде в мрачната планина да научи от смирения галилейски Учител пътя на живота.

4. ДО ЯКОВОВИЯ КЛАДЕНЕЦ

По пътя за Галилея Исус мина през Самария. Към обяд стигна до красивата Сихемска долина. В началото ѝ се намираше Якововият кладенец. Изморен от пътуването, Той седна да почива, а учениците отидоха да купят храна.

Евреи и самаряни се ненавиждаха и доколкото бе възможно, избягваха да имат работа едни с други. Да се търгува със самаряни в случай на нужда, се смяташе наистина за законно от равините, но всички социални взаимоотношения с тях бяха осъждани. Евреин не трябваше да взема заем от самарянин, нито да приема любезност от него, дори парче хляб или чаша вода. Купувайки храна, учениците действаха според обичая на своя народ, но подалеч от това те не отидоха. Да се иска услуга от самарянин или по някакъв начин да му се направи добро - такава мисъл не идваше дори в ума на Христовите ученици.

Когато седна край кладенеца, Исус бе премаял от глад и жажда. Пътуването от сутринта бе дълго, а сега обедното слънце припичаше силно над Него. Жаждата Му се усили при мисълта за хладната, освежителна вода, която, макар и толкова близко до Него, Му бе недостъпна, защото нямаше въже, нито черпак, а кладенецът бе дълбок. Исус имаше човешка участ и чакаше някой да дойде да извади вода.

Приближи се една жена от Самария и сякаш без да Го забележи, напълни съда си с вода. Когато се обърна да си отива, Исус я помоли да Му даде да пие. Омразата между евреи и самаряни пречеше на жената да предложи услугите си на Исус. Но Спасителят търсеше ключ за това сърце и с тактичност, извираща от Божията мъдрост, Той поиска, а не предложи услуга. Предлагането на услуга можеше да бъде отблъснато, но доверието събужда доверие. Царят на небето дойде до тази отхвърлена душа, молейки за услуга от нейните ръце. Този, Който бе сътворил океана, Който владееше водите на огромната бездна, Който отваряше изворите и земните потоци, почиваше уморен край Якововия кладенец и имаше нужда от добротата на някой непознат, дори за този дар - глътка вода.

Жената видя, че Исус е евреин. Тя се изненада и забрави молбата Му, но се опита да научи причината за нея. "Как Ти - каза тя, - Който си юдеин, искаш вода от мене, която съм самарянка?" (Йоан 4:9)

Исус отговори: "Ако би знаела Божия дар, и Кой е Онзи, Който ти казва: Дай Ми да пия, ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода" (Йоан 4:10). Той искаше да каже: "Ти се чудиш, че поисках от тебе толкова малка услуга, като глътка вода от кладенеца, край който си застанала, но ако поискаш от Мене, мога да ти дам да пиеш от кладенеца на вечния живот".

Жената не разбра думите на Христос, но почувства тяхната тържествена важност. Лекият ѝ закачлив маниер на говорене започна да се променя. Предполагайки, че Исус говори за кладенеца пред тях, тя каза: "Господине, нито

почерпало имаш, и кладенецът е дълбок; тогава отгдето имаш живата вода? Нима Си по-голям от баща ни Якова, който ни е дал кладенеца, и сам той е пил от него...?" (Йоан 4:11-12) Тя видя пред себе си само един жаден пътник, уморен от пътя. В ума си го сравни с почитания патриарх Яков. Таеше чувството, което е толкова естествено, че никой друг кладенец не може да се сравни с този, даден от отците. Тя мислеше за тях и за миналото, за идването на Месия в бъдещето. А надеждата на отците - Месия, стоеше до нея, но тя не Го позна. Колко много жадни души днес са близо до живия извор, но отиват много далеч да търсят изворите на живота.

Исус не отговори веднага на въпроса кой е, но с внушителна сериозност каза: "Всеки, който пие от тая вода, пак ще ожаднее, а който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века; но водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот" (Йоан 4:13-14).

Исус не предаде идеята, че само една глътка от водата на живота ще бъде достатъчна. Който вкухва от любовта на Христос, ще копнее постоянно за още, няма да търси нищо друго. Богатствата, славата и удоволствията на света няма да го привличат. Постоянният вик на сърцето му ще бъде: "Повече от Тебе!" И Този, Който открива на душата нуждата ѝ, очаква да задоволи нейния глад и жажда. Всяка човешка сила и зависимост от човек ще пропаднат. Щерните ще бъдат изчерпани, водните извори - пресъхнали, но нашият Изкупител е неизчерпаем извор. От Него можем да прием, да прием и винаги да намираме още. Този, в когото живее Христос, има в себе си извор на благословение - "извор на вода, която извира за вечен живот". От този извор той може да черпи сили и благодат, достатъчни за всичките му нужди.

Докато Исус говореше за живата вода, жената Го гледеше с учудване и внимание. Той бе събудил интереса ѝ, събудил бе желанието ѝ да получи дара, за който говореше. Жената разбра, че Той не говореше за водата на Якововия кладенец, от който тя постоянно пиеше и отново ожадняваше. "Господине - каза тя, - дай ми тая вода, за да не ожаднявам, нито да извървявам толкова път дотук да изваждам" (Йоан 4:15).

Сега Исус внезапно промени темата на разговора. Преди да получи дара, който желаше да ѝ даде, тя трябваше да признае греха си и нуждата си от Спасител. "Казва ѝ Исус: Иди, повикай мъжа си и дойди тука. В отговор жената Му каза: Нямам мъж." Така тя се надяваше да избегне нови въпроси в тази насока, но Спасителят продължи: "Право каза, че нямаш мъж, защото петима мъже си водила и този, който сега имаш, не ти е мъж" (Йоан 4:16-18). Слушателката потрепери. Тайнствена ръка бе разлистила страниците на живота ѝ, изваждайки наяве неща, които се бе надявала да скрие завинаги. Кой беше Този, Който можеше да чете тайните на живота ѝ? Мисълта ѝ се отправи към вечността, към бъдния съд, когато всичко, което сега е скрито, ще се открие. Не можеше да отрече нищо, но се опита да отклони този нежелан разговор. С дълбоко уважение каза: "Господине, виждам, че Ти си пророк" (Йоан 4:19). Тогава, надявайки се да заглуши съвестта си, засегна някои спорни религиозни въпроси. Ако Той беше пророк, сигурно можеше да я ориентира по тези въпроси, за които толкова време се спореше. С търпение Исус ѝ позволи да води разговора в желаната посока. В същото време изчакваше възможност отново да въведе истината в сърцето ѝ. "Нашите бащи в тоя хълм са се покланяли - каза тя, - а вие казвате, че в Ерусалим е мястото, гдето трябва да се покланяме" (Йоан 4:20). Пред погледа им бе планината Геразим. Нейният храм бе разрушен и бе останал само олтарът. Мястото на поклонение бе обект на спор между

евреи и самаряни. Някои от предшествениците на самаряните принадлежаха някога към Израил, но поради греховете им Господ ги остави да бъдат надвити от идолопоклонически народи. В течение на много поколения те бяха примесени с идолопоклонници, чиято религия постепенно бе осквернила тяхната. Наистина те твърдяха, че изваяните идоли само им напомняли за живия Бог, за Владетеля на всемира, но народът бе подведен да ги почита. Когато в дните на Ездра се издигаше храмът в Ерусалим, самаряните поискаха да се присъединят в строежа му към евреите, но тази привилегия им бе отказана и между двата народа избухна жестока вражда. Самаряните изградиха съпернически храм върху планината Геразим. Тук те се покланяха в съгласие с Мойсеевия ритуал, макар че не отхвърляха напълно идолопоклонството. Но ги постигнаха бедствия, храмът им бе разрушен от неприятелите и те се чувстваха като прокълнати. Въпреки това държаха на традициите си и на своите форми на поклонение. Не признаваха храма в Ерусалим за дом Божи, нито приемаха, че религията на евреите превъзхожда тяхната. В отговор Исус каза на жената: "Жено, вярвай Ме, че иде час, когато нито само в този хълм, нито в Ерусалим ще се покланяте на Отца. Вие се покланяте на онова, което не знаете; ние се покланяме на онова, което знаем; защото спасението е от юдеите" (Йоан 4:21-22). Той показа, че бе освободен от еврейския предразсъдък срещу самаряните и сега се стараше да разруши предубеждението на тази самарянка към евреите. Като засегна факта за покварената от идолопоклонството вяра на самаряните, Исус заяви, че великите истини за изкуплението са поверени на евреите и че изсред тях ще се яви Месия. Свещените им писания ясно представяха Божия характер и принципите на Неговото управление. Исус се определи за един от евреите, на които Бог бе дал знание за Себе Си.

Исус желаше да издигне мислите на своята слушателка над формалностите и церемониите, над спорните въпроси. "Но иде час - каза Той - и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото такава иска Отец да бъдат поклонниците Му. Бог е Дух; и ония, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят" (Йоан 4:23).

Разговаряйки с Исус, жената се развълнува от думите Му. Никога не бе чувала такива неща от свещениците на своя народ, нито от евреите. Тъй като целият ѝ минал живот бе изложен пред нея, тя почувства своята голяма нужда, осъзна жаждата на душата си, която водите на Сихарския кладенец никога не можеха да утолят. Нищо, с което бе влизала в контакт, не бе събуждало по-силно тази нейна най-голяма нужда. Исус я убеди, че чете тайните на живота ѝ, но тя почувства, че Той е неин приятел, който я съжалява и обича. Докато чистота на Неговото присъствие осъждаше греха ѝ, Той не изговори дума на присъда, а ѝ разкри Своята благодат, която можеше да обновява душата. Тя започна да разбира Неговия характер. В ума ѝ възникна въпросът: Може би това е дългоочакваният Месия? И Му каза: "Зная, че ще дойде Месия (който се нарича Христос); Той, когато дойде, ще ни яви всичко. Казва ѝ Исус: Аз, Който се разговарям с тебе, съм Месия" (Йоан 4:25-26).

При тези думи вяра трепна в сърцето на жената и прие чудното съобщение от устата на божествения Учител.

Тя бе жена със забележителен ум. Готова бе да приеме най-благородното откровение, защото се интересувахе от писанията и Светият Дух бе подготвил ума ѝ за по-голяма светлина. Тя бе изследвала старозаветното обещание: "Господ, твоят Бог, ще ти въздигне отсред тебе, от братята ти, пророк както е въздигнал мене; него слушайте" (Втор. 18:15). Жената копнееше да разбере това

пророчество. Светлината бе огряла вече ума ѝ. Духовният живот, който Христос дава на всяка жадна душа, бе започнал да блика в сърцето ѝ. Духът на Господа работеше в нея.

Ясното откровение, направено от Христос пред тази жена, не можеше да бъде изречено пред себеоправдаващите се евреи. Христос бе много по-въздържан, когато говореше с тях. Това, което не бе разкрил на евреите и което бе запазено в тайна дори за учениците Му, бе разкрито на нея. Исус видя, че тя щеше да използва знанието си, за да доведе други да споделят Неговата благодат.

Когато учениците се върнаха, изпълнили задачата си, се изненадаха, като видяха своя Учител да говори с жената. Той не беше изпил освежителната глътка, която пожела, и не яде от храната, която те донесоха. Когато жената си отиде, учениците Го поканиха да яде. Видяха Го мълчалив, потънал в мисли. Лицето Му излъчваше светлина и те не посмяха да прекъснат връзката Му с небето. Но знаеха, че бе уморен и отмалял и техен дълг бе да Му напомнят за физическите Му нужди. Исус оцени милото им отношение и каза: "Аз имам храна да ям, за която вие не знаете" (Йоан 4:32).

Учениците се учудиха кой би могъл да Му донесе храна. Но Той обясни: "Моята храна е да върша волята на Онзи, Който Ме е пратил, и да върша Неговата работа" (Йоан 4:34). Исус се зарадва, че думите Му към жената бяха събудили нейната съвест. Той видя как тя пи от водата на живота и собственият Му глад и жажда бяха задоволени. Изпълнението на мисията, заради която бе напуснал небето, укрепи Спасителя в Неговата работа и Го издигна над нуждите на физическото естество. Да послужи на една гладна и жадна душа да намери истината бе за Него по-ценно от яденето и пиенето. Това Го утешаваше и освежаваше. Добротата бе животът на душата Му.

Нашият Изкупител жадува да Го оценим. Гладува за съчувствието и любовта на изкупените със собствената Му кръв. Неизразимо е желанието Му те да дойдат при Него, за да имат живот. Както майката очаква усмивката на благодарност и признание от своето малко дете, признака за събуждането на ума му, така и Христос очаква да изразим благодарността и любовта си. Това е знак, че духовният живот е покълнал в душата.

Жената се зарадва от думите на Христос. Чудното откровение бе завладяващо. То плени ума ѝ. Като остави стомната, тя се върна в града, за да занесе вестта и на другите. Изоставянето на стомната говореше безпогрешно за въздействието на Неговите думи. Искреното желание на душата ѝ да получи живата вода я накара да забрави работата, за която бе дошла на кладенеца, а и жаждата на Спасителя, която възнамеряваше да задоволи. С препълнено от радост сърце тя се завтече по пътя, за да занесе на други неоченимата светлина, която бе получила.

"... Той ми казва всичко, което съм сторила - каза тя на хората в града. - Да не би Той да е Христос?" Думите ѝ докоснаха сърцата им. Те видяха нов израз на лицето ѝ, промяна в цялото ѝ поведение. Пожелаша да видят Исус. "Те излязоха от града и отиваха към Него" (Йоан 4:29,30).

Като седеше все още до кладенеца, Исус погледна житните ниви, които се простираха пред Него, нежната им зеленина, позлатена от слънцето. Като показа тази картина на учениците Си, Той я използва за символ. "Не казвате ли: Още четири месеца и жетвата ще дойде? Ето казвам ви, повдигнете очите си и вижте, че нивите са вече бели за жетва" (Йоан 4:35). И като говореше, Той

гледаше групата, идваща към кладенеца. Четири месеца оставаха до жетвата, но тук имаше готова жетва за жетваря.

"Който жъне - каза Той, - получава заплата, и събира плод за вечен живот, за да се радват заедно и който сее, и който жъне. Защото в това отношение истинна е думата, че един сее, а друг жъне" (Йоан 4:36-37). Тук Христос посочи свещената служба, която отдават на Бога хората, приемащи евангелието. Те трябва да бъдат Негови дейни работници. Той изисква личната им служба. Сеем или жънем, ние работим за Бога. Един хвърля семето, друг събира жътвата, но и двамата - и сеячът, и жетварят - получават награда. Те се радват заедно на наградата за труда си.

С думите, изговорени към жената при кладенеца, доброто семе бе посято и колко бързо дойде жетвата. Самаряните дойдоха, чуха Исус и повярваха в Него. Тълпейки се край кладенеца, те Го затрупаха с въпроси и нетърпеливо очакваха Неговите обяснения на много неща, които дотогава не им бяха ясни. Докато слушаха, недоумението им изчезна. Бяха като хора в голяма тъмнина, тръгвайки по внезапния лъч светлина, докато намерят деня. Но те не се задоволиха с този кратък разговор. Искаха да стоят още и да доведат приятелите си да чуят Този чуден Учител. Поканиха Го в града си и Го помолиха да остане с тях. Два дни Исус се забави в Самария и много хора повярваха в Него.

Фарисеите презираха простотата на Исус. Те отхвърляха чудесата Му и искаха знак, че е Син на Бога. А самаряните не поискаха знамение и Исус не направи чудо пред тях, освен като разкри тайните в живота на жената край кладенеца: "Ние вярваме не вече поради твоето говорене, понеже сами чухме и знаем, че Той е наистина (Христос), Спасителят на света" (Йоан 4:42).

Исус бе започнал да събаря разделителната стена между евреите и езичниците и да проповядва спасението на света. Макар че бе евреин, Той общуваше свободно със самаряните, отхвърляйки фарисейския обичай на Своя народ. Пред лицето на еврейските предразсъдъци прие гостоприемството на този презрян народ. Спа под техните покриви, яде с тях на трапезите им, сподели храната, приготвена и поднесена от ръцете им. Ходи по техните улици и се отнесе към тях с най-голямо благородство и любезност.

Спасителят още извършва същото дело, както и тогава, когато предложи на самарянката водата на живота. Тези, които изповядват, че са Негови последователи, може да презират и да се стараят да отхвърлят другите, но никое обстоятелство, никое житейско условие не може да отблъсне Неговата любов от човешките чеда.

Когато Исус седна да си почине при Якововия кладенец, Той идваше от Юдея, където Неговата служба бе дала малък плод. Отхвърлен бе от свещениците и равините и дори тези, които изповядваха, че са Негови ученици, не можаха да разберат божествения Му характер. Той бе капнал от умора, но не пренебрегна възможността да говори на жената, макар че тя бе чужда на Израил и живееше в открит грях.

Спасителят не чакаше да се съберат множества. Често започваше Своите уроци само с малко хора около Него. Но един след друг минувачите се спираха да послушат, докато се събираха множества, учудени и благоговеещи пред думите Божии на изпратения от небето Учител. Който работи за Христос, не трябва да смята, че не може да говори пред малко слушатели със същата сериозност, както пред голяма група. Може да има само Един, Който слуша вестта. Но кой може да каже колко далеч може да стигне Неговото влияние? А на учениците им изглеждаше, че Спасителят си губи времето с една самарянка.

Но Той разговаряше с нея по-задушевно и по-красноречиво, отколкото с царе, съветници и първосвещеници. Уроците, които даде на тази жена, се повтарят и в най-далечните краища на земята.

Веднага щом намери Спасителя, самарянката доведе и други при Него. Тя доказа, че е по-успешен мисионер от собствените Му ученици. Те не видяха в Самария нищо, което да им подсказва, че там е обещаващо мисионско поле. Мислите им бяха съсредоточени върху великото дело, което трябваше да се извърши в бъдеще. Не виждаха колко близо до тях беше жътвата, която трябваше да се събере. Жената, която те презряха, доведе цял град да чуе Спасителя. Тя веднага занесе светлината на своите съграждани.

Тази жена представя делото на практическата вяра в Христос. Всеки истински ученик се ражда в царството Божие като мисионер. Който пие от живата вода, става извор на живот. Получателят става дарител.

5. "ИДИ СИ; СИН ТИ Е ЖИВ"

Новината за връщането на Христос в Кана се разпръсна бързо из Галилея, носейки надежда на страдащите и изкушаваните. В Капернаум тази вест привлече вниманието на еврейски благородник, който бе царски служител. Един от синовете на офицера страдаше от болест, която изглеждаше неизлечима. Лекарите го бяха оставили да умре, но когато бащата чу за Исус, реши да потърси помощ от Него. Детето беше много зле и мислеха, че може би няма да остане живо, докато бащата се върне. Но благородникът чувстваше, че трябва да представи случая лично. Надяваше се, че бащините молби биха събудили състраданието на великия Лекар.

Като стигна в Кана, той намери голямо множество, обкръжило Исус. Нетърпеливо си проправи път до Спасителя. Вярата Му се разколеба, като видя само един скромно облечен човек, прашен и уморен от път. Поколеба се дали тази личност би могла да стори това, за което бе дошъл да моли. Въпреки смущението си, заговори с Исус. Разказа Му защо бе дошъл и Го помоли да отиде в дома му. Но мъката му бе вече известна на Исус. Преди още офицерът да излезе от къщи, Спасителят бе видял тревогата му. Той знаеше и това, че бащата си бе поставил условие, при което да повярва в Исус. Ако молбата му не бъдеше изпълнена, той не би Го приел за Месия. Докато офицерът стоеше в мъчително очакване, Исус каза: "Ако не видите знамения и чудеса, никак няма да повярвате" (Йоан 4:48).

Думите на Спасителя към благородника откриха сърцето му като блясък на светкавица. Той видя, че подбудите му да потърси Исус бяха себелюбиви. Видя колебливата си вяра в истинската ѝ светлина. С дълбока тревога осъзна, че неговото съмнение може да струва живота на сина му. Разбра, че бе в присъствието на Този, Който може да чете мислите и за Когото всичко е възможно. В мъчителната си молба той извика: "Господине, слез, докле не е умряло детенцето ми!" Вярата му се хвана за Исус, както Яков, който се бори с ангела и извика: "Няма да те пусна да си отидеш, догде не ме благословиш" (Бит.32:26).

И той надви като Яков. Спасителят не можа да се отдръпне от душа, която се държи за Него и представя голямата си нужда. Той каза: "Синът ти е жив." Благородникът си тръгна с мир и радост - чувства, които никога преди не

бе познавал. Не само повярва, че синът му ще се възстанови, но прие с пълно доверие Христос като Изкупител.

В същия час бдящите край леглото на умиращото дете в дома му в Капернаум забелязаха внезапна и чудна промяна. Сянката на смъртта се вдигна от лицето на страдалеца. Червенията на треската се смени с леката руменина на възстановяващото се здраве. Неясният поглед заблестя умно и силите се върнаха в слабото, измъчено тяло. Никакъв признак на болестта не остана в детето. Горещата му плът стана мека и влажна и то потъна в дълбок сън. Треската изчезна в най горещия час на деня. Семейството бе изненадано и радостта му бе огромна.

Кана не бе толкова далеч от Капернаум и служителят можеше да стигне у дома си вечерта след срещата с Исус, но не бързаше да го стори. Чак на следващата сутрин пристигна в Капернаум. Какво връщане у дома бе това! Когато отиваше да се срещне с Исус, сърцето му тежеше от мъка. Слънчевата светлина му изглеждаше жестока, а песните на птиците - подигравка. Колко различни бяха чувствата му сега. Цялата природа носеше нова премяна. Той видя всичко с нови очи. Когато пътуваше в тишината на ранната утрин, цялата природа сякаш хвалеше Бога заедно с него. Докато още бе далеч от дома, слугите излязоха да го посрещнат, нетърпеливи да успокоят подозренията, които, според тях, го из измъчваха. Той не се изненада, като чу новините, а с дълбок интерес ги попита в кой час е започнало да се оправя детето. "Те му казаха: В седмия час треската го остави" (Йоан 4:52). В същия момент, когато вярата на бащата се хвана за уверението: "...син ти е жив", божествената любов бе докоснала умиращото дете.

Бащата побърза да прегърне сина си. Притисна го до сърцето си като възкресен от мъртвите и благодареше на Бога отново и отново за това чудно възстановяване.

Благородникът копнееше да узнае повече за Христос. Когато по-късно чу учението Му, той и всички в дома му станаха Негови ученици. Тяхното изпитание бе благословение, за да повярва цялото семейство. Вестта за чудото се разпространи и в Капернаум, където бяха извършени толкова много от Неговите могъщи дела и бяха подготвени условията за Христовата служба.

Благородникът искаше да види, преди да повярва, но трябваше да приеме думите на Исус, че молбата е чута и благословието - дадено. Този урок трябва да научим и ние. Трябва да вярваме не защото виждаме или чувстваме, че Бог ни чува. Ние трябва да уповаваме на Неговите обещания. Когато отиваме при Него с вяра, всяка молитва влиза в сърцето на Бога.

6. "СТАНИ, ДИГНИ ПОСТЕЛКАТА СИ И ХОДИ"

"А в Ерусалим, близо до Овчата порта се намира къпалня, наречена по еврейски Витесда, която има пет предверия. В тях лежаха множество болни, слепи, куци и изсъхнали, които чакаха да се раздвижи водата" (Йоан 5:2-3).

От време на време водите на този басейн се раздвижваха и бе разпространено поверието, че това е резултат от свръхестествена сила и който пръв стъпи в басейна, след раздвижването на водата, ще бъде излекуван, от каквато и болест да страда. Стотици болни посещаваха това място, но тълпата бе толкова голяма, че когато водата се раздвижваше, всички се втурваха напред

и стъпкваха по-слабите мъже, жени и деца. Мнозина не можеха и да се доближат до водите, а някои, едва достигнали до края на басейна, умираха. Наоколо бяха издигнати сенници за защита на болните от горещината на деня и от студа на нощта. С напразната надежда за облекчение някои прекарваха и нощите в тези предверия, довлекли се смъка до края на басейна. И така бе ден след ден.

Исус бе отново в Ерусалим. Вървейки сам, явно размисляйки и молейки се, дойде до басейна. Видя окаяните страдалци да очакват единствената си възможност за изцеление.

Спасителят съзря един случай на крайно нещастие. Това бе безпомощен мъж, парализиран от 38 години. Неговата болест в голяма степен бе резултат от собствения му грях и хората я смятаха за наказание от Бога. Сам и без приятели, чувствайки се далеч от Божията милост, този страдалец бе прекарал дълги години в мъчения. Когато се очакваше водите да се раздвижат, онези, които съжаляваха безпомощните, го донасяха до предверията, но в подходящия момент нямаше кой да му помогне. Виждал бе раздвижването на водата, но никога не бе успявал да се придвижи по-нататък от края на басейна. Други по-силни се хвърляха преди него. Той не можеше да се състезава с егоистичната бореща се тълпа. Непрекъснатите му усилия към тази цел, нетърпението и продължилото разочарование бяха изчерпали и остатъка от последните му сили.

Болният лежеше върху своята постелка и от време на време вдигаше глава, за да погледне басейна. В този момент едно мило състрадателно лице се наведе над него и думите: "Искаш ли да оздравееш?", привлякоха вниманието му. Надежда проблясна в сърцето му. Почувства, че този човек може по някакъв начин да му помогне. Но лъчът на надежда скоро изчезна. Спомни си колко често се бе опитвал да достигне басейна и сега възможността да доживее, докато водата бъде раздвижена отново, бе малка. Обърна се настрана уморен и рече: "Господи, нямам човек да ме спусне в къпалнята, когато се раздвижи водата, но докато дойда аз, друг слиза преди мене" (Йоан 5:7).

Исус не попита този страдалец дали вярва в Него. Просто каза: "Стани, дигни постелката си и ходи" (Йоан 5:8). Но вярата на човека се хвана за тези думи. Всеки нерв и мускул се изпълниха с нов живот и лечително действие се вля в схванатите му крайници. Без да се съмнява, насочи волята си да се подчини на Христовата заповед и всичките му мускули се отзоваха с желание. Скачайки на крака, той се почувства здрав.

Исус му бе дал уверение за божествената Си сила. Човекът би могъл да се усъмни и би загубил единствената си възможност да се излекува. Но той повярва на Христос и действайки според думите Му, получи сила.

Чрез същата вяра и ние можем да бъдем излекувани духовно. Поради греха сме се отделили от живота на Бога, душите ни са парализирани, не сме способни сами да живеем своя живот, както инвалидът не можеше да ходи. Спасителят се навежда над изкупените с кръвта Си, казвайки с неизразима нежност и състрадание: "Искаш ли да оздравееш?" Той те кани да оздравееш и да получиш мир. Не чакай да почувстваш, че си оздравял, повярвай на словото Му и то ще се изпълни. Постапи волята си на страната на Христос, пожелай да Му служиш и като действаш според Неговото слово, ще получиш сила. Какъвто и да е лошият навик, главната страст, която чрез дълго задоволяване е привързала и душа, и тяло, Христос може и копнее да те освободи. Той ще даде живот на душата, "която е мъртва чрез вашите престъпления и грехове" (Еф.

2:1). Ще освободи пленника на слабостта и нещастieto, окован с веригите на греха.

Излекуваният парализик се наведе да вдигне постелката си, която се състоеше само от една рогозка и одеало и като се изправи отново, радостно се огледа наоколо, търсейки избавителя си. Но Исус се бе изгубил в тълпата. Човекът се уплаши, че няма да Го познае, ако Го види пак. Забърза по пътя си с твърда стъпка, като хвалеше Бога и се радваше на току-що получената сила. Срещна някои от фарисеите и веднага им разказа за излекуването си. Учуди го студенината, с която изслушаха разказа му.

В храма Исус срещна човека, когото бе излекувал. Той бе дошъл да донесе принос за грях и благодарствена жертва за голямата милост, която бе получил. Намирайки го сред поклонниците, Исус се остави да бъде разпознат, като изрече предупредителните думи: "Ето, ти си здрав; не съгрешавай вече, за да те не сполети нещо по-лошо" (Йоан 5:14).

Излекуваният бе безкрайно радостен да срещне своя спасител. Той разказа на фарисеите, че това е човекът, който го бе излекувал. Въпреки техните усилия да попречат на делото Му, дори в Ерусалим Исус печелеше влияние сред народа, по-голямо от тяхното. Множествата, които не се интересуваха от мърморенията на равините, бяха привлечени от Неговото учение. Те можеха да разберат думите Му и сърцата им бяха стоплени и утешени. Разкриваше им Бога не като отмъстителен съдия, а като нежен Баща и отразяваше Неговия образ. Думите Му бяха като балсам за ранения дух. И проповедта Му, и делата Му на милост разрушаваха потисническата сила на старите традиции и на човешките наредби. Те представяха Божията любов в нейната неизчерпаема пълнота.

Равините се надяваха да възбудят съмнения по отношение на Христос. Представиха Го като човек, който се опитва да отхвърли установените традиции, да раздели хората и да подготви път за пълно подчинение на римляните. Но плановете, които изработваха така старателно, не произхождаха от съвета на Синедриона. След като Сатана не успя да надвие Христос в пустинята, той активизира силите си, за да Му се противопоставя в работата и ако е възможно да я осуетява. Онова, което не успя да извърши лично, реши да постигне с хитрост. Скоро, след като се бе оттеглил от конфликта в пустинята, той свика на съвет своите верни ангели. Разви плановете си за това, как още повече да заслепи умовете на еврейския народ, за да не може да оцени своя Изкупител. Планира да действа чрез човешките си служители в религиозния свят, като вложи в тях собствената си вражда срещу Защитника на истината. Искаше да им повлияе да отхвърлят Христос, за да направи живота Му колкото е възможно по-горчив, като се надяваше да Го обезкуражи в Неговата мисия. Водачите на Израил станаха инструменти на Сатана в борбата срещу Спасителя.

Свещениците и равините укоряваха Божия Син за делото, което Той бе изпратен да извърши на този свят. Чрез греховете си те се бяха отделили от Бога и в гордостта си действаха независимо от Него. Смятаха се достатъчно разумни да се справят с всичко и не чувстваха нужда от един по-възвишен разум, който да направлява стъпките им. Но Божият Син бе подчинен на волята на Отец и зависим от Неговата сила. Христос бе толкова несебелюбив, че не правеше никакви планове за Себе Си. Той приемаше плановете, които Бог имаше за Него и които от ден на ден Отец Му разкриваше. Така и ние трябва да сме зависими от Бога, за да се осъществява в живота ни Неговата воля.

Христовите думи ни учат, че ние трябва да се чувстваме неразделно свързани с нашия небесен Баща. Каквото и да е положението ни, ние сме

зависими от Бога, Който държи съдбините на всички в Своите ръце. Той е определил нашата работа и ни е дал нужните способности и средства, за да я вършим. Докато подчиняваме волята си на Бога и уповаваме на Неговата сила и мъдрост, ще бъдем водени по безопасни пътища, за да изпълним определената ни част в Неговия велик план. Но онзи, който разчита на своята мъдрост и сила, се отделя от Бога. Вместо да работи заедно с Христос, той изпълнява намеренията на врага на Бога и на човека.

Свещениците и управниците си присвоиха правото на съдии, за да съдят Христовото дело. Той обаче се обяви за техен съдия и за съдия на целия свят. Светът е поверен на Христос и чрез Него Бог предава благословенията Си на падналата раса. Той бе Изкупител, както след въплъщението си, така и преди него. Когато грехът се появи, вече имаше Спасител. Той е давал живот и светлина на всички и всеки ще бъде съден според мярката на дадената светлина. Този, Който е дал светлината, Който умолява човека най-нежно и се старее да го върне от греха към святост, е и Ходатай, и Съдия. Още от започването на великата борба на небето Сатана е поддържал своята кауза с измама, а Христос е работил, за да открие неговите планове и да сломи силата му. Той е, Който през всичкото това време се е разправял с измамника и се е опитвал да изтръгне от ръцете му пленените души. Той е, Който ще съди всяка душа.

Но Христовата мисия бе не да съди, а да спасява. "Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него" (Йоан 3:17).

Исус дойде с авторитета на Бога, носейки Неговия образ, изпълнявайки Неговото слово и търсейки Неговата слава. Но не бе приет от водачите в Израил. А когато щяха да дойдат други, приписвайки си характера на Христос, но действащи по собствената си воля и търсещи собствената си слава, щяха да бъдат приети. Защо? Защото, който търси собствената си слава, събужда желанието в другите за себевъздигане. На такива апели евреите можеха да откликнат. Те щяха да приемат фалшивия учител, защото той ласкае гордостта им, като одобрява любимите им мнения и традиции. Но учението на Христос не съвпаднаше с техните идеи. То бе духовно и изискваше да се пожертва егоизмът. Затова не искаха да го приемат. Не познаваха Бога и за тях гласът Му чрез Христос бе непознат.

Не се ли повтаря същото и в наши дни? Няма ли много, дори и сред религиозните водители, които закоравяват сърцата си срещу Святия Дух, като правят невъзможно за себе си разпознаването на Божия глас? Не отхвърлят ли словото Божие, за да пазят собствените си традиции?

7. ПРИЗОВАВАНЕ НА УЧЕНИЦИТЕ

Зазоряваше се над Галилейското езеро. Учениците, уморени от безплодните усилия през нощта, все още бяха в рибарските си лодки. Исус дойде да прекара един спокоен час на брега. В ранната утрин Той се надяваше да си почине малко от множествата, които го следваха ден след ден. Но скоро около Него започнаха да се събират хора. Броят им бързо нарастваше, така че Той бе притиснат от всички страни.

През това време учениците доплуваха с ладията до брега. За да избегне натиска от множеството, Исус скочи в лодката на Петър и го помоли да я отдалечи малко. Така можеше да бъде виждан по-добре и да бъде чул от всички.

От лодката Той започна да поучава множеството народ на брега, а то се увеличаваше постоянно. Възрастни хора, опиращи се на бастуните си, отрудени селяни от полята, рибари, оставили тежкия труд в езерото, търговци и равини, богати и учени, стари и млади носеха своите болни и страдащи и се притискаха да чуят думите на божествения Учител.

Като свърши проповедта Си, Исус помоли Петър да влезе в лодката и да хвърли мрежата. Но Петър бе обезверен. Цяла нощ не бе хванал нищо. През самотните часове си бе мислил за съдбата на Йоан Кръстител, който линееше сам в затвора. Мислил си бе за бъдещето на Исус и Неговите последователи, за слабия успех на мисията в Юдея и за омразата на свещениците и равините. Дори в своя си занаят се беше провалил. Като гледаше празните мрежи, бъдещето му изглеждаше тъмно и безнадеждно. "Учителю - каза той, - цяла нощ се трудихме и нищо не уловихме; но по твоята дума ще хвърля мрежите" (Лука 5:5).

Нощта бе най-благоприятното време за риболов с мрежи в бистрите води на езерото. След като цяла нощ се бяха трудили безуспешно, напразно им се струваше и хвърлянето на мрежата през деня. Но Исус бе дал заповедта и любовта към Учителя накара учениците да се подчинят. Симон и брат му заедно спуснаха мрежата. Когато се опитаха да я извадят, в нея имаше толкова много риба, че започна да се къса. Принудени бяха да повикат на помощ Йоан и Яков. Когато уловът бе изкаран, двете лодки бяха така натоварени, че имаше опасност да потънат.

Но Петър не го беше грижа сега за лодките и за товара им. Това чудо над всички други чудеса, на които бе свидетел, му откри божествената сила. Той видя Исус като такъв, Който държи природата във властта Си. Присъствието на Божеството му разкри собствената му несвятост. Завладя го любов към Учителя, срам от собственото му неверие, благодарност за снизхождението на Христос и повече от всичко друго, чувството за собствената му нечистота в присъствието на безкрайната чистота. Докато другарите му изваждаха съдържанието от мрежата, Петър падна в нозете на Спасителя с възгласа: "Иди си от мене, Господи, защото съм грешен човек" (Лука 5:8).

Преди да им каже да оставят мрежите и рибарските си лодки, Исус им даде уверението, че Бог ще задоволи нуждите им. Използването на Петровата лодка за делото на евангелието бе богато възнаградено. Този, Който "е богат към всички, които Го призовават", е казал: "Давайте и ще ви се дава; добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена ще ви дават..." (Римл.10:12; Лука 6:38). С тази мярка бе възнаградил Той службата на ученика. И всяка жертва, която е отдадена в служба на Него, ще възнагради според "премногото богатство на Своята благодат" (Еф.2:7).

През тази тъмна нощ в езерото, отделени от Христос, учениците бяха силно потиснати от неверието и уморени от безплодните си усилия. Но присъствието му запали тяхната надежда и им донесе радост и успех. Така е и с нас. Без Христос нашата работа е безплодна и е лесно да ни завладее недоверие и да изразим недоволство. Но когато Той е близо до нас и работим под Неговото ръководство, тогава се радваме на доказателствата за силата Му. Делото на Сатана е да обезкуражи душата, а Христовото дело - да я вдъхнови с вяра и надежда.

Един по-дълбок урок предаде това чудо на учениците, а също и на нас: че Този, Чийто слово може да събере рибите от езерото, може да повлияе и върху човешките сърца и да ги привлече с връзките на Своята любов, така че служителите Му да станат "ловци на човеци".

Тези галилейски рибари бяха скромни и необразовани хора, но Христос - светлината на света, беше във висша степен способен да ги подготви за поста, който им бе избран. Спасителят не презираше образованието, защото, когато е повлияно от Божията любов и посветено на Неговата служба, то е благословение. Но Той подмина мъдрите хора от Своето време, защото бяха самонадеяни, не можеха да съчувстват на страдащото човечество и да станат сътрудници на човека от Назарет. В манията си за величие те презряха поучението на Христос. Господ Исус търси съучастието на онези, които ще бъдат живи проводници на Неговата благодат. Първото нещо, което трябва да научат всички желаещи да станат съработници на Бога, е урокът да не уповават на себе си. Тогава те ще са готови да отразяват Христовия характер. Това не се постига с образование в най-престижните училища. То е плод на мъдростта, придобита единствено от божествения Учител.

Исус избра необразовани рибари, защото те не бяха изучили традициите и погрешните обичаи на своето време. Те бяха с природни способности, скромни, приемащи поучение и Той можеше да ги подготви за Своето дело. В обикновените прослойки има много хора, търпеливо извършващи всекидневния си тежък труд, без да осъзнават, че притежават възможности, които, ако бъдат изявени, биха ги изравнили с най-издигнатите в света. Необходимо е докосването на една умела ръка да събуди тези спящи способности. Такива хора Исус призова да Му станат съмишленици и им даде привилегията да общуват с Него. И най-великите в света никога не са имали подобен Учител. Когато учениците завършиха обучението си при Спасителя, те не бяха вече невежи и некултурни. По ум и по характер станаха като Него и хората познаха, че са били с Исус.

Най-висшата задача на образованието не е просто да даде знание, а да придаде животворна енергия, получена от контакта на ум с ум, на душа с душа. Само животът може да породи живот. Каква привилегия тогава беше за тях да бъдат три години във всекидневен контакт с божествения живот, от който изтичаше всеки животодаващ импулс за благословение на света! Повече от всички свои приятели възлюбеният ученик Йоан се предаде на силата на тази чудна любов. Той казва: "... животът се яви и ние видяхме, и свидетелстваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше у Отца и се яви нам..." и "защото ние всички приехме от Неговата пълнота и благодат върху благодат" (1 Йоан. 1:2; Йоан 1:16).

Апостолите на нашия Господ нямаха с какво да се прославят. Очевидно бе, че успехът на труда им се дължи единствено на Бога. Животът на тези мъже, усъвършенстваните им характери и могъщото дело, което Бог извърши с тях, са свидетелство, че може да го извърши с всички, които приемат поучение и са Му послушни.

Обичащият най-много Христос, ще извърши и най-много добри дела. Няма граници за полезността на човека, който, като отстрани егоизма си, дава място за работата на Светия Дух в своето сърце и заживява напълно посветен на Бога. Ако хората издържат на необходимата дисциплина, без да се оплакват или да отслабват наред пътя, Бог ще ги поучава час след час, ден след ден. Той копнее да разкрие Своята благодат. Отстрани ли Неговият народ пречките, Той ще излее спасителни води в изобилни потоци чрез човешки проводници. Ако скромните хора бяха окуражавани да извършат всичките добрини, които могат, ако нямаше ръце, които да ги задържат и които да потискат техния жар, то за Христос би имало стотици работници там, където сега има един.

Бог взема хората такива, каквито са, и ги подготвя за Своята служба, ако Му се предадат. Божият Дух, приет в душата, ще оживотвори всичките им способности. Под водачеството на Светия Дух умът, безрезервно предаден на Бога, се развива хармонично и е подкрепен, за да разбере и изпълни Божиите изисквания. Слабият, колеблив характер се променя в силен и устойчив. Постоянното себепредаване установява такава близка връзка между Исус и ученика Му, че християнинът става като Него по ум и характер. Чрез връзката с Христос той ще има по-ясни и по-обхватни възгледи. Разсъжденията му ще бъдат по-проницателни и разумът му - по-уравновесен. Който копнее да служи на Христос, така се повлиява от животелната сила на Слънцето на правдата, че става способен да принася плод за слава на Бога.

8. ИСУС В КАПЕРНАУМ

В Капернаум Исус прекарваше интервалите между Своите пътувания из страната и този град бе известен като Неговия град. Той бе разположен на брега на Галилейското езеро, до красивата Генисаретска долина.

Самият Капернаум бе удобен център за делото на Спасителя. Разположен на пътя от Дамаск за Ерусалим и Египет и към Средиземно море, той бе голям кръстопът. Хора от много земи минаваха през него и отсядаха да починат в странноприемниците му. Тук Исус можеше да срещне лица от всеки народ и ранг, богати и високопоставени, както и бедни и смирени и уроците Му щяха да бъдат разнесени в други страни, в много домове. Щеше да бъде предизвикано изследването на пророците, вниманието щеше да бъде насочено към Спасителя и мисията Му щеше да се изяви на света.

В синагогата Исус говори за царството, което бе дошъл да установи и за Своята мисия да освободи пленниците на Сатана. Но бе прекъснат от вик на ужас. Един безумен се втурна сред хората, крещейки: "Остави ни! Какво имаш Ти с нас, Исусе назарянине? Нима си дошъл да ни погубиш? Познавам Те Кой Си, Светий Божий!" (Марко 1:24)

Всички се смутиха и разтревожиха. Вниманието на народа бе отвлечено от думите на Христос. С тази цел Сатана доведе жертвата си в синагогата. Но Исус забрани на демона, казвайки: "Млъкни и излез из него. И бесът като го повали наред, излезе из него, без да го повреди никак" (Лука 4:35).

Умът на нещастния страдалец бе помрачен от Сатана, но в присъствието на Спасителя лъч от светлината проникна през тъмнината. Копнежът за свобода от властта на Сатана се бе пробудил в него, но демонът се противеше на Христовата сила. Когато човекът се опита да призове Исус на помощ, дяволският дух сложи думи в устата му и той извика в агония от страх. Обхванатият от демони разбираше отчасти, че бе в присъствието на човек, който би могъл да го освободи, но когато се опита да се докосне до тази могъща ръка, друга воля го задържа, влагайки други думи в устата му. Конфликтът между силата на Сатана и желанието на безумния за свобода бе ужасен.

Този, Който победи Сатана в пустинята на изкушението, застана лице срещу лице със Своя неприятел. Демонът употреби цялата си сила, за да запази властта върху жертвата. Да загуби позиция тук, означаваше да отстъпи победата на Христос. Изглеждаше, че измъчваният човек ще изгуби живота си в битката с неприятеля, който бе сломил мъжеството му. Но Спасителят проговори с власт

и освободи пленника. И обхванатият от демони човек застана пред учудения народ щастлив в свободата си, дошъл на себе си. Дори демонът бе засвидетелствал божествената сила на Спасителя.

Човекът възхвали Бога за своето освобождение. Очите, които толкова време бяха блестяли с безумен огън, сега грееха с интелигентност, обляни в благодарни сълзи. Хората онемяха от почуда. Веднага щом можаха отново да проговорят, възкликнаха, казвайки си един на друг: "Що е това? Едно ново учение! С власт заповядва и на нечистите духове, и те Му се покоряват!" (Марко 1:27)

Тайната причина за бедата, която бе направила този човек страшна гледка за приятелите му и бreme за самия него, бе в собствения му живот. Той бе пленен от удоволствията на греха и бе решил да превърне живота си в голямо веселие, без да се стреми да стане ужас за хората и укор за семейството си. Смяташе, че може да прекарва времето си в безгрижна суета. Но веднъж тръгнаха по пътя надолу, стъпките му започнаха бързо да се ускоряват. Невъздържание и излишества преобразиха благородните черти на естеството му и Сатана го завладя напълно.

Угризенията дойдоха твърде късно. Когато поиска да пожертва и богатство, и удоволствия, за да възстанови отново изгубения си човешки образ, се оказа вече безпомощен в прегръдките на злия. Той бе навлязъл в територията на неприятеля и Сатана бе обсадил всичките му способности. Изкусителят го бе примамил с много очарователни предложения, но след като нещастният човек бе вече в негова власт, демонът стана безпощаден в своята жестокост и страшен в гневните си атаки. Така ще бъде и с всички, които се поддават на злото. Привлекателните удоволствия на тяхната младост завършват в мрака на отчаянието или в лудостта на съкрушената душа.

Времето на Христовата служба сред хората беше и време на голяма активност на тъмните сили. В продължение на векове Сатана с неговите ангели се мъчеше да придобие власт над телата и душите на хората, да ги въвлече в грях и в страдание. За всички тези нещастия той обвиняваше Бог. Исус разкриваше на хората Божия характер. Той разбираше силата на Сатана и освобождаваше пленниците му. Нов живот, любов и сила от небето съживяваха сърцата на хората и Князът на злото бе предизвикан да се пребори с превъзходството на Неговото царство. Сатана събра всички свои сили и пречеше на Христовото дело на всяка стъпка.

Средството, с което можем да победим злия, е същото, с което и Христос победи - силата на Словото. Бог не владее умовете ни без наше съгласие. Но ако желаем да знаем и вършим Неговата воля, за нас се отнасят и обещанията: "И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни." "Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога" (Йоан 8:32, 7:17). Чрез вяра в тези обещания всеки може да бъде освободен от примките на съгрешаването и от властта на греха.

Всеки е свободен да избере коя сила ще го управлява. Никой не е паднал толкова ниско, никой не е толкова долен, че да не може да получи освобождение чрез Христос. Обхванатият от демоните, вместо да се помоли, можа само да изговори думите на Сатана. Но бе чут неизговореният зов на сърцето му. Никой вик на нуждаещата се душа, макар и неизговорен с думи, няма да остане незабелязан. Онези, които ще се убедят да влязат в заветна връзка с Бога в небето, не са оставени на силата на Сатана или на нечестията на своето собствено естество. Те са поканени от Спасителя: "Или нека се хване за

силата Ми, за да се примири с Мене" (Исаия 27:5). Духовете на тъмнината ще се борят за душата, която е още в тяхна власт, но ангели Божии ще оспорват властта им върху нея с побеждаваща сила. Господ казва: "Нима може да се отнеме користта от силния, или да се отърват пленените от юнак? Но Господ така казва: Пленниците на силния ще се отнемат, и користта ще се отърве от страшния, защото Аз ще се съдя с оня, който се съди с тебе, и ще спася чадата ти" (Исаия 49:24-25).

Докато събраните в синагогата още не можеха да проговорят от учудване, Исус се оттегли в дома на Петър за малка почивка. Но тук също бе паднала сянка. Майката на Петровата жена лежеше болна от "силна треска". Исус отстрани болестта и болната стана да прислужва на Учителя и на Неговите ученици.

Вестите за делото на Христос се разпръснаха бързо из Капернаум. Поради страх от равините хората не се осмеляваха да дойдат, за да се лекуват в събота, но едва залязло слънцето зад хоризонта, настана голямо раздвижване. От домовете, от магазините, от пазарите обитателите на града се стекоха към скромното жилище, където се бе подслонил Исус. Болните бяха носени на носилки, други дойдоха, опиращи се на своите тояжки или подкрепяни от приятели, куцайки и пробивайки си бавно път към Спасителя.

Час след час идваха и си отиваха, защото никой не знаеше дали утре лечителят щеше да бъде още сред тях. Никога дотогава Капернаум не бе свидетел на ден като този. Въздухът бе изпълнен с тържествуващи гласове и с викове на освобождение. Спасителят бе щастлив от радостта, която събуждаше. Когато наблюдаваше страданията на дошлите при Него, Сърцето Му се вълнуваше от съчувствие и Той се радваше на Своята сила да ги възстанови в здраве и в щастие.

Докато не излекува и последния болен, Исус не престана да работи. Късно през нощта, когато множеството се разотиде, настана тишина и в дома на Симон. Дългият и изпълнен с вълнения ден бе отминал и Исус пожела да си почине. Но докато градът още бе потънал в сън, Спасителят "стана и излезе, и отиде в уединено място, и там се молеше" (Марко 1:35).

Така Исус прекарваше дните на земния Си живот. Често разпускаше учениците да посетят домовете си и да отпочинат, но нежно се възпротивяваше на техните усилия да Го откъснат от работата Му. Работеше усилено по цял ден, като поучаваше неуките, лекуваше болните, даваше зрение на слепите, нахранваше множеството. Вечер или рано сутрин се уединяваше, отиваше в светилището на природата, за да общува със Своя Отец. Често прекарваше по цяла нощ в молитва и размисъл и се връщаше на разсъмване, за да започне работата Си сред народа.

Рано сутринта Петър и другарите му дойдоха при Исус и казаха, че народът в Капернаум вече Го търси. Учениците бяха силно разтревожени от начина, по който Христос прие тези думи. Властите в Ерусалим Го търсеха да Го убият. Даже собствените Му съграждани се бяха опитали да отнемат живота Му. Но в Капернаум Той бе посрещнат с радост и ентузиазъм и надеждите на учениците се разпалиха отново. Може би сред тези обичащи свободата галилеяни щяха да се намерят хора, които да подкрепят новото царство. Но с изненада чува думите на Христос: "Да идем другаде, в близките градчета и там да проповядвам, защото за това Съм излязъл" (Марко 1:38).

Сред вълнението, което тогава бе обладало Капернаум, имаше опасност да бъде изгубена целта на Христовата мисия. Исус не се стремеше просто да

привлече вниманието към Себе Си като чудотворец или като лечител на физически болести. Стараеше се да привлече хората като техен Спасител. Докато те бяха нетърпеливи, вярвайки, че трябва да дойде като цар, за да установи земно царство, Той желаше да насочи мислите им от земното към духовното. Обикновеният светски успех би попречил на делото Му.

Почудата на безгрижната гълпа сковаваше духа Му. В живота Му нямаше и следа от себеизтъкване. Преклонението на света пред пост, богатство, таланти, бе чуждо на Човешкия Син. Исус не използва нито едно от средствата, с които си служат хората, за да спечелят привързаност или уважение към себе си. Векове преди рождението Му съществуваше пророчеството: "Няма да извика, нито ще издигне високо гласа си, нито ще го направи да се чуе навън. Смазана тръстика няма да пречупи и замъждял фитил няма да угаси; ще постави правосъдие според истината. Няма да отслабне, нито да се съкруши, догдето установи правосъдие на земята" (Исая 42:2-4).

Фарисеите се опитваха да се изтъкнат чрез своите съвестно изпълнявани церемонии, чрез показността на своето поклонение и чрез благодеянията си. Доказваха ревността си към религията, като я правеха тема на обсъждане. Споровете между противопоставящи се секти с различни възгледи ставаха на висок глас и продължаваха дълго. Беше нещо обикновено човек да чуе по улиците яростен спор между учени-законници.

Но животът на Исус бе в забележителен контраст с всичко това. Той не участваше нито в шумен спор, нито в богослужение за показ, нито в дело, целящо похвала. Христос беше скрит в Бога и Бог беше разкрит чрез характера на Сина Си. Към това откровение Исус желаше да насочи умовете на народа и тяхното почитание.

Слънцето на правдата не изгря на света в превъзходство, за да заслепи околните със славата си. За Христос е писано: "Той ще се появи сигурно както зората" (Осия 6:3). Бавно и нежно дневната светлина огрява земята, изгонвайки сенките на тъмнината и събуждайки света за живот. Така изгря и Слънцето на правдата "с изцеление в крилата си" (Малахия 4:2).

9. "АКО ИСКАШ, МОЖЕШ ДА МЕ ОЧИСТИШ"

От всички болести, познати на Изтока, проказата бе най-ужасната. Нейното нелечимо и заразно естество, както и страшните последици върху жертвите ѝ, изпълваха със страх и най-смелия.

Прокаженият трябваше да носи проклятието на болестта си настрана от своите приятели и близки. Той бе задължен да оповестява публично своята беда, да разреде дрехите си и да вика, за да предупреди всички да бягат от оскверняващото му присъствие. Викът "Нечист! Нечист!", който идваше с печален тон от самотния изгнаник, бе предупреждение, пораждащо страх и отвращение.

В областта, където Христос служеше, имаше много от тези страдалци. Вестите за Неговото дело достигнаха и до тях, като запалиха искрицата на надеждата. Но от дните на пророк Елисей такова нещо не бе се разчувало - човек, заразен от болестта, да се очисти. Те не се осмеляваха да очакват Исус да направи за тях нещо, което никога за никого не бе правено. Имаше обаче един, в чието сърце започна да се поражда вяра. Но човекът не знаеше как да достигне Исус. След като беше отблъснат от своите ближни, как можеше да се представи

на Лечителя? И той разпита дали Христос би го излекувал. Ще благоволи ли да забележи един, за когото се смята, че страда от Божие наказание? Няма ли и Той като фарисеите и като лечителите дори да го презре и да го предупреди да бяга от обществото на хората? Човекът размисли за всичко, което бе чул да му разказват за Исус. Никой, който беше потърсил помощ от Него, не беше върнат. Злочестият реши да намери Спасителя. Макар и отлъчен от градовете, той можеше по някакъв начин да пресече Неговия път в планината или да Го намери, когато поучава извън градовете. Трудностите бяха големи, но това беше единствената му надежда.

Прокаженият бе доведен до Спасителя. Исус проповядваше край езерото и хората бяха събрани около Него. Като стоеше настрана, човекът долови няколко думи от устата на Спасителя, видя Го да полага ръцете Си върху страдащите. Видя сакатите, слепите, парализираните и смъртно болните да се изправят здрави и да славят Бога за своето избавление. Вратата в сърцето му се укрепи. Той се приближи крачка по крачка до събраното множество. Ограниченията, които му бяха наложени, безопасността на хората и страхът, с който всички гледаха на него, бяха забравени. Мислеше само за блажената надежда да бъде излекуван.

Прокаженият представляваше ужасна гледка. Болестта беше направила страшни белези и неговото разлагащо се тяло бе потресаващо. Виждайки го, хората се отдръпваха от ужас. Налитаха един върху друг в стремежа си да избягнат допира с него. Някои се опитаха да му попречат да се доближи до Исус, ала напразно. Той нито ги виждаше, нито ги чуваше. Не чуваше изразите им на отвращение. Виждаше само Божия Син. Чуваше само гласа, който съживява с думи умиращите. Пробивайки си път, той се хвърли в нозете Му с вика: "Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш!"

Исус отговори: "Искам, бъди очистен!" и постави ръката Си върху него (Матей 8:2,3).

В прокажения настъпи внезапна промяна. Плътта му стана здрава, нервите му - чувствителни, мускулите - твърди. Грубата люспеста повърхност, характерна за проказата, изчезна и се появи мека лъскавина, подобна на тази върху кожата на здраво дете.

Исус поръча на човека да не разгласява случката, а направо да се представи в храма с принос. Такъв принос не можеше да бъде приет, докато свещениците не прегледат човека и не го провъзгласят за напълно здрав. Колкото и да не искаха, те трябваше да изпълнят службата си. Не можеха да избягнат прегледа и решаването на случая.

Думите на Писанието показват с каква сериозност Христос внушаваше на хората необходимостта да не разгласяват и да вършат това, което им е поръчал. "И Исус му каза: гледай да не кажеш това никому; но, за свидетелство на тях, иди да се покажеш на свещеника, и принеси дара, който Мойсей е заповядал" (Матей 8:4). Ако свещениците узнаеха за изцелението на прокажения, омразата им към Христос можеше да ги подведе да издадат нечестна присъда. Исус пожела човекът да се представи в храма, преди слуховете за чудото да достигнат дотам. Така щеше да се вземе непредубедено решение и на излекувания прокажен щеше да бъде позволено да се присъедини отново към семейството и приятелите си.

Същите свещеници, които осъдиха прокажения, освидетелстваха неговото излекуване. Тази присъда, произнесена и регистрирана публично, бе живо свидетелство за Христос и когато излекуваният човек се върна отново в

обществото, самият той стана живо свидетелство за своя благодетел. Излекуваният представи радостно приноса си и възвеличи името на Исус. Свещениците бяха убедени в божествената сила на Спасителя. Дадена им бе възможност да познаят истината и да се възползват от светлината. Отхвърлеха ли я, тя щеше да ги отmine и никога да не се върне при тях. Светлината бе отхвърляна от мнозина, но не бе дадена напразно. Много сърца бяха развълнувани, но това остана за известно време неизразено. Докато беше жив, мисията на Спасителя сякаш предизвика малък отклик на любов сред свещениците и учителите, но след Неговото възнесение "голямо множество от свещениците се подчиняваха на вярата" (Деян. 6:7).

Делото на Христос за излекуването на прокажения е илюстрация за делото Му на очистване душата от греха. Човекът, който бе отишъл при Него, бе "целият прокажен". Смъртоносната болест бе обхванала тялото му от край до край. Учениците се постараха да предпазят учителя си от допир, защото, който се докоснеше до прокажен, също ставаше нечист. Но поставяйки ръката Си върху болния, Исус не се оскверни. Неговото докосване даде животворна сила. Проказата бе очистена. Същото е и с проказата на греха - дълбоко вкоренена, смъртоносна и неподдаваща се на очистване чрез човешка сила. "Вече всяка глава е болна и всяко сърце изнемощяло; от стъпалото на ногата дори до главата няма в някое тяло здраво място. Но струпеи, и посинения, и гноясали рани" (Исая 1:5-6). Като дойде на земята в човешко естество, Исус не се оскверни. Присъствието Му бе лечителна благодат за грешника. Който падне в нозете Му и каже с вяра: "Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш!", ще чуе отговора: "Искам, бъди очистен!" (Матей 8:2,3)

При някои случаи на лекуване Исус не даде веднага исканото благословение. Но в случая с проказата отговори на молбата незабавно. Когато се молим за земни благословения, отговорът на нашата молитва може да бъде отложен или Бог може да ни даде нещо друго, различно от това, което искаме. Не е така обаче, когато искаме освобождаване от греха. Неговата воля е да ни очисти от греха, да ни направи Свои деца, способни да живеем свят живот. Христос "даде Себе Си за нашите грехове, за да ни избави от настоящия нечист свят според волята на нашия Бог и Отец" (Гал. 1:4) и "увереността, която имаме спрямо Него е това, че, ако просим нещо по Неговата воля, Той ни слуша; и ако знаем, че ни слуша, за каквото и да Му попросим, знаем, че получаваме това, което сме просили от Него" (1 Йоан. 5:14-15). "Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (1 Йоан. 1:9).

При лекуването на паралика в Капернаум Христос предаде отново същата истина. Това чудо бе извършено, за да открие силата Му да прощава грехове. Лекуването на паралика илюстрира и други скъпоценни истини. То е изпълнено с надежда и кураж.

Подобно на прокажения този паралик бе изгубил всяка надежда да се излекува. Неговата болест беше резултат от живот в грях и страданието му бе вгорчено от угризения на съвестта. Дълго бе призовавал фарисеите и лечителите, надявайки се да се успокои от умственото страдание и физическата болка, но те студено го провъзгласиха за неизлечим и го изоставиха на Божия гняв. Фарисеите приемаха бедствието като доказателство за Божието отхвърляне и стояха настрана от болните и нуждаещите се, но често тези, които се провъзгласяваха за святи, бяха по-виновни от осъдените от тях страдалци.

Парализираният човек беше напълно безпомощен и като не виждаше никакви изгледи за помощ отникъде, се бе отчаял. Тогава чу за чудните дела на Исус. Казано му бе, че други, така грешни и безпомощни като него, били излекувани. Дори прокажен бил очистен. И приятелите, които му разказаха тези неща, го окуражиха да повярва, че и той може да бъде излекуван, ако бъде занесен при Исус. Но надеждата му повехна, когато си спомни как го връхлетя болестта. Страхуваше се, че чистият лечител не би понесъл неговото присъствие.

Но парализираният човек не желаше толкова физическо възстановяване, колкото да се освободи от бремето на греха. Ако можеше да види Исус и да получи уверение за прощение и мир с небето, щеше да бъде доволен да живее или да умре, в съгласие с Божията воля. Викът на умирация човек беше: "О, да мога да се явя пред Него!" Нямаше време за губене. Измъчената му плът вече се разлагаше. Помоли своите приятели да го занесат върху постелката му при Исус и те с радост се заеха с това. Но тълпата, събрала се вътре и около къщата, където беше Спасителят, бе толкова гъста, че бе невъзможно болният и приятелите му да достигнат до Него или да чуят гласа Му.

Исус поучаваше в къщата на Петър. Според своя обичай, учениците Му бяха насядали близо до Него и "там седяха фарисеи и законоучители, надошли от всяко село на Галилея, Юдея и Ерусалим". Те бяха дошли като шпиони да търсят обвинение против Исус. Освен тези официални лица се тълпеше огромно множество от нетърпеливи и изпълнени с почит, а други - с любопитство и неверие. Различни националности и всички степени на обществото бяха представени тук. "И сила от Господа бе с Него да изцелява." Духът на живота се изливаше над събранието, но фарисеите и законоучителите не различаха присъствието Му. Те не почувстваха нуждата си и лекуването не се отнасяше за тях. "Гладните напълни с блага. А богатите отпрати празни" (Лука 1:53).

Отново и отново носачите на парализирания се опитваха да си проправят път през тълпата, но напразно. Болният човек се оглеждаше с неизразима мъка. Когато дълго желаната помощ беше толкова близо, как можеше той да изостави надеждата си? По негова молба приятелите му го качиха на покрива на къщата и като развалиха покрива, го пуснаха долу в нозете на Исус. Беседата бе прекъсната. Спасителят погледна тъжния израз на лицето му и видя молещите очи, спрели се върху Него. Разбра случая. Сам бе привлякъл този изкушаван и съмняващ се дух. Още докато парализираният беше у дома си, Спасителят убеди неговата съвест. Когато той се покая за греховете си и повярва в силата на Исус да го излекува, животодаващата милост на Спасителя бе благословила най-напред копнеещото сърце. Исус бе наблюдавал първата искра на вяра да се разраства в доверието, че Той е единственият помощник на грешника. И видя как тя се разгаря по-силно с усилието на човека да дойде в Неговото присъствие.

Сега с думи, които се сториха като музика в ушите на страдалеца, Спасителят каза: "Човече, прощават ти се греховете" (Лука 5:20).

Бремето на отчаянието се смъкна от душата на болния. Мирът на прощението завладя духа му и изгръ на лицето му. Физическата болка си отиде и цялото му същество се преобрази. Безпомощният парализиран бе излекуван! Виновният грешник бе опростен!

С проста вяра той прие думите на Исус като благодат за нов живот. Не зададе повече въпроси, а остана в благоговейна тишина, прекалено щастлив, за

да може да каже дума. От лицето му се излъчваше светлината на небето и народът наблюдаваше сцената със страхопочитание.

Равините чакаха с нетърпение да видят как Христос ще обясни този случай. Спомняха си как човекът ги бе призовавал за помощ и те му бяха отказали надежда и съчувствие. Не само това, а бяха заявили, че страданието е проклетие от Бога за греховете му. Тези неща изплуваха отново в главите им при вида на болния. Забелязаха интереса, с който всички наблюдаваха сцената, и почувстваха ужасен страх да не изгубят влиянието си върху народа.

Христос бе заявил, че греховете на парализирания са простени. Фарисеите схванаха думите като богохулство и решиха да ги представят като грях, достоен за смърт. Решиха в сърцата си: "Той богохулства. Кой може да прощава грехове освен един Бог?" (Марко 2:7)

Исус спря върху тях погледа Си, който ги изпълни със страх и ги накара да се дръпнат назад, като каза: "Защо размишлявате това в сърцата си? Кое е по-лесно да река на паралитика: Прощават ти се греховете, или да река: Стани, вдигни постелката си и ходи? Но за да познаете, че Човешкият Син има власт на земята да прощава грехове, (казва на паралитика): Тебе казвам: Стани, вдигни си постелката и иди у дома си!" (Марко 2:8-11)

Тогава този, който беше донесен на носилка при Исус, стана на крака с подвижност и младежка сила. Животодаваща кръв потече във вените му. Всеки орган на тялото му внезапно се задейства. Руменината на здравето замести бледността на приближаващата смърт. "И той стана веднага, вдигна си постелката и излезе пред всичките; така щото всички се зачудиха и славеха Бога, и думаха: Никога не сме виждали такова нещо!" (Марко 2:12)

О, чудна Христова любов, свела се, за да излекува виновния и изпадналия в беда! Божественост, скърбяща, утешаваща и облекчаваща болестите на страдащото човечество! О, чудна сила, дадена на човешките чедра! Кой може да се усъмни във вестта на спасението? Кой може да омаловажи милостите на един съчувстващ Изкупител?

Само творческа сила би могла да възстанови здравето на това разлагащо се тяло. Същият глас, който даде живот на човека, като го създаде от земна пръст, бе и гласът, който даде живот на умиращия парализиран. Същата сила, която дава живот на тялото, бе обновила и сърцето. Този, Който при сътворението "каза, и стана", който "заповяда, и затвърди се" (Пс. 33:9), бе вдъхнал живот в душата, мъртва от престъпления и грехове. Излекуването на тялото бе доказателство за силата, обновила сърцето. Христос каза на парализирания да стане и да тръгне, "за да познаете - заяви Той - че Човешкият Син има власт на земята да прощава грехове" (Лука 5:24).

Парализираният намери в Христос лечител и за душата, и за тялото си. Духовното очистване бе последвано от физическо възстановяване. Този урок не бива да се пренебрегва. Днес има хиляди страдащи от физически болести, които като паралитика копнеят за вестта: "Твоите грехове са простени!" Бремето на греха с безпокойството, което поражда и незадоволените желания, са основа на техните болести. Те няма да се успокоят, докато не дойдат при Лечителя на душата. Мирът, който само Той може да даде, ще придаде сила на ума и здраве на тялото им.

Исус дойде "да съсипе делата на дявола". "В Него бе животът", и каза: "Аз дойдох, за да имат живот, и да го имат изобилно". Той е "животворящ дух" (1 Йоан. 3:8; Йоан 1:4, 10:10; 1 Кор. 15:45). Той все още и днес има същата животворна сила, както и при излекуването на болния, когато прости на

грешника. Той "прощава всичките ти беззакония", Той "изцелява всичките ти болести" (Пс. 103:3).

Излекуването на паралитика имаше такъв ефект върху народа, сякаш небето се бе отворило и разкрило славата на по-добрия свят. Когато човекът, който бе излекуван, мина през множеството, благославяйки Бога на всяка стъпка и носейки постелката си, сякаш бе перце, народът се отдръпна, за да му направи път и лицата, с изписано на тях почитание, го гледаха, шепнейки тихо помежду си: "Странни неща видяхме днес!"

Фарисеите бяха поразени и онемели от учудване. Те разбраха, че тяхната ревност не можеше да запали множеството. Чудното дело, извършено с човека, когото бяха оставили на Божия гняв, толкова бе впечатлило народа, че равините бяха забравени за известно време. Видяха, че Христос притежаваше сила, която приписваха само на Бога. Но благородното достойнство на Неговата осанка беше в забележителен контраст с тяхното високомерие. Те бяха смутени и объркани, като разпознаваха, но не признаваха присъствието на едно върховно същество. Колкото по-силно бе доказателството, че Исус има сила на земята да прощава грехове, толкова по-здраво се вкопчваха в неверието си. От дома на Петър, където бяха видели излекуването на паралитика чрез Неговото слово, те отидоха да обмислят нови планове как да смълчат Божия Син.

Физическата болест, колкото и тежка и дълбоко вкоренена да е, бе излекувана от Христовата сила, но болестта на душата се загнездва още по-здраво в тези, които затварят очите си пред истината. Проказата и парализата не са така ужасни, както високомерието и неверието.

Домът на излекувания паралитик се изпълни с голяма радост, когато той се завърна при семейството си, носейки с лекота постелката, на която наскоро в тяхно присъствие бе бавно изнесен. Близките му се скупчиха наоколо със сълзи на очи, не смеещи да повярват на станалото. Излекуваният застана пред тях в пълната сила на мъжеството. Ръцете, които бяха виждали безжизнени, се подчиняваха бързо на волята му. Плътга, която бе сбръчкана и с оловен цвят, сега бе свежа и румена. Вървеше с твърда, свободна стъпка. Радост и надежда бяха изписани във всяка черта на лицето му и изражението на чистота и мир бе изместило белезите на грях и страдание. Радостна благодарност се възнесе от този дом и Бог бе прославен чрез Своя Син, възстановил надеждата на безнадеждния и силата на смазания. Този човек и неговото семейство бяха готови да дадат живота си за Исус. Вратата им не бе помрачена от никакво съмнение. Никакво неверие не засенчваше доверието им в Този, Който бе донесъл светлина в техния скръбен дом.

10. ИЗБОРЪТ НА ДВНАДЕСЕТТЕ АПОСТОЛА

"След това се възкачи на хълма и повика при Себе Си ония, които си искаше; и те отидоха при Него, и определи дванадесет души, за да бъдат с Него и за да ги изпраща да проповядват" (Марко 3:13-14).

Именно под покроба от дървета, разположени на планинския склон, недалеч от Галилейското езеро, дванадесетте бяха призовани за апостоли и бе произнесена Планинската проповед. Полята и хълмовете бяха любимите прибежища на Исус и много от Неговите поучения бяха изречени под открито небе, а не в храма или в синагогите. Нито една синагога не би могла да побере

множествата, които Го следваха, но не това бе причината Той да предпочете да проповядва сред равнини и гори. Исус обичаше природните красоти. За Него всяко спокойно кътче бе свят храм.

Сега първата стъпка бе да се организира църква, която след възнесението Му трябваше да остане Негов представител на земята. Не разполагаха със скъпо светилище и Спасителят заведе учениците Си в кътче, което обичаше. Святото преживяване от този ден остана в умовете им, свързано завинаги с красотата на планината, долината и езерото.

Исус бе призвал учениците Си, за да ги изпрати като Свои свидетели, които да провъзгласят на света какво са видели и чули от Него. Тяхната задача бе най-важната, възлагана някога на човешки същества, и отстъпваше по значение само на задачата на самия Христос. Те трябваше да бъдат Божии съработници за спасението на света. Както в Стария завет дванадесетте патриарси представляваха Израил, така и дванадесетте апостоли трябваше да представляват евангелската църква.

Спасителят познаваше характера на хората, които бе избрал; всичките им слабости и грешки бяха открити пред Него. Той знаеше опасностите, през които трябваше да преминат и отговорността, която щяха да поемат. Сърцето Му бе изпълнено със състрадание към тези избрани мъже. Застанал сам на една планина близо до Галилейското езеро, Той прекара цяла нощ в молитва за тях, докато те спяха в подножието. С първите лъчи на зората ги извика, защото имаше да им предаде нещо важно.

От известно време тези ученици работеха активно заедно с Исус. Йоан и Яков, Андрей и Петър, заедно с Филип, Натанаил и Матей, бяха по-близко свързани с Него, отколкото останалите и бяха свидетели на повечето Му чудеса. Петър, Яков и Йоан имаха дори още по-тесни връзки с Исус. Те почти винаги Го придружаваха, като ставаха свидетели на Неговите чудеса и слушаха словата Му. Йоан бе постигнал още по-близко приятелство с Исус, така че той стана известен като любимия Му ученик. Исус обичаше всички, но Йоан бе най-възприемчив. Той бе по-млад от другите и с детска доверчивост откриваше сърцето си пред Него. Така спечели симпатиите на Христос и чрез него бе разкрито на Божия народ най-дълбокото духовно учение на Спасителя.

Докато Исус подготвяше учениците за тяхната мисия, един, който не бе повикан, натрапи присъствието си между тях. Това бе Юда Искариотски - човек, който твърдеше, че е Христов последовател. Сега той дойде, молейки за място във вътрешния кръг на учениците. С голяма настойчивост и явна искреност заяви: "Учителю, ще вървя след Тебе където и да идеш." Исус не го отпрати, нито го прие, а само тъжно промълви: "Лисиците си имат леговища и небесните птици гнезда; а Човешкият Син няма где глава да подслони" (Матей 8:19,20). Юда вярваше, че Исус е Месия и се надяваше, като се присъедини към апостолите, да си осигури висок пост в новото царство. Исус реши да изличи тази надежда, като му разкри колко е беден.

Учениците силно желяеха Юда да стане един от тях. Те го препоръчаха на Исус като човек, който може да Му помага много в работата, защото бе с властна осанка, с остър ум и способност да ръководи. Изненадани бяха, че Учителят го посрещна толкова студено.

Те бяха твърде разочаровани, че Исус не се бе опитал да си осигури сътрудничеството на израилевите водачи. Смятаха, че е грешка да не укрепи Своето дело, като Си осигури поддръжката на тези влиятелни хора. Ако Исус бе отпратил Юда, дълбоко в сърцата си учениците щяха да поставят под въпрос

мъдростта на Учителя. Последвалите с него събития щяха да им покажат опасността от това светски съображения да надделеят в решението кой е подходящ за Божието дело. Сътрудничеството на такива хора, каквито учениците искаха да привлекат, би предало делото в ръцете на неговите най-големи врагове.

Въпреки всичко, след присъединяването си към учениците, Юда не остана безразличен към красотата на Христовия характер. Той почувства влиянието на Божията сила, която привличаше души към Спасителя. Този, Който дойде не за да пречупи смазана тръстика или да угаси замъждял фитил, не би отхвърлил душа, докато в нея има и най-слабия копнеж към светлината. Спасителят четеше мислите на Юда. Той познаваше дълбините на беззаконието, в което Юда би потънал, ако не бъде избавен чрез Божията благодат. Привличайки този човек към Себе Си, Исус му даде възможност да бъде във всекидневен допир с лъчите на Неговата всеотдайна любов. Ако отвореше сърцето си пред Христос, божествената благодат би прогонила демона на себелюбието и Юда би могъл да стане поданик на Божието царство.

Бог приема хората такива, каквито са, с човешките черти в техния характер и ги обучава да служат, стига да желаят да се подчиняват и да бъдат учени от Него. Те са избрани не защото са свършени, а въпреки несвършенствата си, така че посредством познаването и практикуването на истината, посредством благодатта на Христос да могат да се преобразят по Негов образ.

Юда имаше същите възможности, както и другите ученици. Той слушаше същите ценни уроци. Но практикуването на истината, изисквано от Христос, не съответстваше на желанията и намеренията му, тъй като той не желаше да се откаже от своите идеи и да приеме мъдрост от небето.

Колко нежно се отнасяше Спасителят към този, който щеше да Го предаде! В своите изповеди Исус разглеждаше принципите на милосърдието, което удря в самия корен на алчността. Той представи пред Юда отворителния характер на сребролюбieto и неведнъж учениците разбираха, че нравът и грехът му се излагат на показ. Въпреки всичко той не пожела да изповяда и да изостави своето беззаконие. Бе самодоволен и вместо да устои на изкушението, продължи да мами. Христос бе пред него- жив пример за това, какъв трябва да бъде, ако се възползва от божественото посредничество. Но този ученик напразно слушаше уроците.

Исус не го укори рязко за алчността му, а имаше свято търпение към този грешен човек дори когато му даваше доказателства, че чете сърцето му като отворена книга. Представи му най-висшите подбуди за вършене на добри дела и ако отхвърляше небесната светлина, Юда би останал без извинение.

Вместо да приеме светлината, той предпочете да запази своите недостатъци. В него се подхранваха зли пожелания, страст към отмъщение, мрачни и лоши мисли, докато накрая Сатана го завладя изцяло. Юда стана представител на Христовия враг.

Когато се свърза с Исус, той имаше няколко положителни черти в характера, които биха могли да се превърнат в благословение за църквата. Ако бе пожелал да понесе игото на Христос, би могъл да стане един от главните апостоли. Но Юда закоравяваше сърцето си, когато му бяха посочвани недостатъците и в своята бунтовна гордост предпочете егоистичните си амбиции, като по този начин стана неспособен за делото, което Бог би му дал да извърши.

Всички ученици имаха сериозни недостатъци, когато Исус ги призова да Му служат. Дори Йоан, който общуваше най-тясно със смирения и скромния Исус, не бе по природа смирен и отстъпчив. Той и неговият брат бяха наречени "синове на гърма". Докато бяха с Исус, всяка обида към Него възбуждаше тяхното възмущение и сприхавост. Зъл нрав, отмъстителност, дух на критикарство - любимият ученик притежаваше всички тези качества. В Йоан имаше гордост и амбиция да бъде пръв в Божието царство. Но ден след ден, в противовес на бунтарския си дух той виждаше Исусовата нежност и въздържаност и слушаше Неговите уроци на смирение и търпение. Йоан отвори сърцето си за Божието влияние и стана не само слушател, но и изпълнител на думите на Спасителя. Той се научи да търпи игото на Христос и да носи Неговото бреме.

Исус укоряваше и предупреждаваше Своите ученици, учеше ги на предпазливост, но Йоан и неговите братя не Го напуснаха - избраха да Го следват, въпреки укорите. Исус също не ги остави поради слабостите и грешките им. Те продължиха да споделят Неговите изпитания докрай и да учат уроците от живота Му. Наблюдавайки Го, те преобразяваха своите характери.

Апостолите бяха твърде различни по темперамент и характер. Това бяха бирникът Левий-Матей и ревностният зилот Симон, който безкрайно много ненавиждаше римската власт, великодушният, импулсивен Петър и лукавият Юда, Тома -искрен, но все пак плах и страхлив, Филип - бавен по сърце и склонен към съмнения, амбициозните прями Заведееви синове и други техни братя ученици. Всички бяха събрани заедно - с многобройни недостатъци, с наследени и развити наклонности към злото, но в Христос и чрез Христос те трябваше да живеят в Божието семейство, като се учат да бъдат единни във вяра, в учения и в дух. Щяха да имат своите изпитания, огорчения и различни мнения, но докато Той пребъдваше в сърцата, не можеха да съществуват разногласия. Неговата любов ще щеше да доведе до взаимна любов между тях. Уроците на Учителя щяха да изгладят всички различия, водейки учениците към единство в мислите и в преценките. Христос бе великият център и те щяха да се приближават един към друг дотолкова, доколкото се бяха приближили към центъра.

За Свои представители между хората Христос не избра ангели, които никога не бяха съгрешавали, а човешки същества - хора със същите чувства като тези, които трябваше да бъдат спасени. Сам Той прие човешко естество, за да достигне човечеството. Бог се нуждаеше от човешкото естество, тъй като за спасението на света бяха необходими и божествената, и човешката същност. Той се нуждаеше от човешкото естество, за да може човекът да си позволи да общува с Бога. Човек се сдобива с божествена сила. Чрез вяра Христос започва да обитава в сърцето му и при сътрудничеството с Бога човешката сила започва да действа непрестанно.

Този, Който призова галилейските рибари, все още призовава хората за служение. Той желае да изяви силата Си чрез нас, така както я изяви чрез първите ученици. Колкото и несвършени и грешни да сме, Господ ни предлага да бъдем Негови сътрудници, Христови помощници. Той ни кани да приемем божествените наставления, така че съединени с Христос да вършим Божиите дела.

"А ние имаме това съкровище в пръстни съдове, за да се види, че превъзходната сила е от Бога, а не от нас" (2 Кор.4:7). Ето защо проповядването на евангелието бе поверено на грешни хора, а не на ангели. Ясно е, че силата,

която действа в слабото човешко естество, е Божия сила. Така ние сме насърчени да вярваме, че силата, която помага на други хора, толкова слаби, колкото сме и ние, може да помогне и на нас. Самите тези, които са "обиколени с немощ", би трябвало "да състрадават с невежите и заблудилите се" (Евр.5:2). След като са били в беда, те са запознати с опасностите и трудностите на пътя и затова са призовани да достигнат до хората, които са в същата беда. Има души, объркани от съмнение, обременени с недостатъци, слаби по вяра и неспособни да разберат Невидимия. Но един приятел, когото могат да видят, идващ при тях вместо Христос, може да бъде съединителното звено, което да свърже плахата им вяра с Него.

Ние трябва да бъдем съработници с небесните ангели в представянето на Исус пред света. С нетърпение и желание ангелите очакват нашето сътрудничество, тъй като човек трябва да бъде Божи проводник за свързка с друг човек. И когато се предадем на Христос с цялото си сърце, ангелите се радват, че могат да говорят чрез нашите гласове, за да разкрият Божията любов.

11. ПРОПОВЕД НА ПЛАНИНАТА НА БЛАЖЕНСТВАТА

Христос рядко събираше само учениците, за да слушат Неговите думи. Той не избираше за Свои слушатели само тези, които знаеха пътя на живота. Неговата задача бе да достигне множествата, които живееха в невежество и заблуда. Исус преподаваше уроците Си за истината там, където те можеха да стигнат до замъглените умове. Самият Той бе възплъщение на Истината, застанал препасан, с протегнати напред ръце за благословение и с думи на предупреждение, молба и насърчение, желаещ да издигне духовно всеки, който би дошъл при Него.

Планинската проповед, макар и произнесена специално за учениците, бе чута и от множествата. След като избра апостолите, Исус отиде с тях до брега на езерото. Тук хората бяха започнали да се събират още от ранните утринни часове. Освен обичайните тълпи от галилейските градове, имаше хора и от Юдея и дори от Ерусалим, от Перея, Декаполис, Идумея, чак до южната част на Юдея, от Тир и Сидон - финикийските градове на средиземноморския бряг. "Като чуха колко много чудеса правел", те дойдоха "да Го чуят и да се изцелят от болестите си..., защото сила излизаше от Него и изцеляваше всичките" (Марко 3:8; Лука 6:17,19).

Тясната пясъчна ивица не можеше да побере дори прави всички хора в обсега на Неговия глас, които искаха да Го чуят и Исус тръгна обратно към планинския склон. След като стигна до мястото, подходящо за събирането на множеството хора, Той седна на тревата, а учениците и всички останали последваха примера Му.

Учениците винаги стояха до Исус. Народът се притискаше до Него, но те разбираха, че не трябва да бъдат отделени от присъствието Му. Сядаха близо, за да не пропуснат нито дума от Неговите поучения. Слушаха внимателно, с желание да разберат истините, които трябваше да бъдат предадени на всички страни през всички векове.

Сега те се притискаха до своя Учител с чувството, че ще се случи нещо необикновено. Вярваха, че царството ще бъде основано скоро и от сутрешните събития бяха получили уверение, че по този въпрос ще бъде направено някакво

съобщение. Нетърпение се чувстваше сред присъстващите и любопитните лица издаваха колко е голям интересът. След като хората седнаха по тревистия хълм в очакване на думите на божествения Учител, сърцата им се изпълниха с мисли за бъдеща слава. Присъстваха и книжници и фарисеи, които очакваха деня, когато щяха да имат власт над омразните римляни, за да притежават богатствата и разкоша на великата световна империя. Бедните селяни и рибари се надяваха да чуят уверението, че техните малки колиби, оскъдна храна, животът, изпълнен с непосилен труд и страхът от нищетата ще бъдат заменени с имена, изобилие и лек живот. Те се надяваха единствената им груба дреха, която служеше за наметка през деня и за завивка през нощта, да бъде заменена от Христос с пищните и скъпи одежди на техните завоеватели. Всички сърца се вълнуваха от гордост и надежда, че Израил скоро ще бъде посочен измежду народите като избран от Бога и Ерусалим ще се издигне като столица на световното царство.

Христос разби надеждите за световно господство. В Планинската проповед Той се опита да премахне илюзията, създадена чрез погрешно възпитание и даде на слушателите си ясна представа за Своето царство и за собствения Си характер. Все пак Той не отправи директен упрек към заблудите на народа. Виждаше нещастieto на света, породено от греха и въпреки това не описа ясно собствената им окаяност. Научи ги на нещо много по-добро от това, което знаеха. Без да оборва представите им за Божието царство, Той каза какви са условията, за да се влезе там и ги остави сами да си направят заключение за неговия характер. Истините, които им предаваше, са не по малко важни за нас, отколкото бяха за следващите Го тогава множества. Ние имаме не по-малко нужда да научим основните принципи на Божието царство.

Първите думи на Христос, отправени към хората на хълма, бяха думи на благословение. Щастливи са тези, които осъзнават духовната си нищета и чувстват нужда от изкупление. Евангелието трябва да се проповядва на бедните. То се разкрива не на духовно гордите - тези, които твърдят, че са богати и нямат нужда от нищо, а на тези, които са смирени и разкаяни. Има само един извор за очистване от греха - изворът, предназначен за нищите по дух.

Гордото сърце се стреми да си спечели спасението, но както нашето право, така и нашата годност на небето, могат да се осигурят чрез Христовата правда. Господ не може да направи нищо за възстановяване на човека, докато той, убеден в своята слабост и освободен от самодоволство, не се постави под Божие ръководство. Едва тогава може да получи дара, който Бог иска да му даде. Всичко се предоставя на душата, която чувства нужда от Него. Тя има неограничен достъп до Този, в Когото обитава цялата пълнота на Божеството. "Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният; Който обитава вечността, Чистото име е Светий: Аз обитавам на високо и свето място, още с онзи, който е със съкрушен и смирен дух" (Исая 57:15).

"Блажени скърбящите защото те ще се утешат." С тези думи Христос съвсем не ни учи, че скръбта сама по себе си има силата да премахва вината от греха. Той не ни дава разрешение за престорено или преднамерено смирение. Скръбта, за която говори Исус, не се състои от меланхолия и ридания. Докато скърбим заради греха, ние трябва да се радваме на скъпоценната си привилегия да бъдем Божии чеда.

Често страдаме, защото злите ни дела ни водят до неприятни за нас последствия, но това не е покаяние. Истинската мъка за греха е резултат от действието на Светия Дух. Духът разкрива неблагодарността на сърцето, което е обидило и наскърбило Спасителя и чрез покаяние ни води до подножието на

кръста. С всеки нов грях Христос е наранен отново. Когато погледнем към Този, Когото сме проболи, ние изпитваме мъка за греховете, които са Му причинили страдание. Такава скръб води до отхвърляне на греха.

Светският човек може да обяви тази скръб за слабост, но тя е силата, свързваща каещия се грешник и безкрайния Бог с връзки, които не могат да бъдат прекъснати. Тя показва, че Божиите ангели връщат на душата добрите качества, които са били изгубени чрез закоравяване на сърцето и чрез беззаконие. Сълзите на покаяние са само дъждовни капки, предхождащи слънчевата светлина на светостта. Тази скръб предвещава радост - бъдещия извор на живот в душата. "Аз няма да направя да ви нападне гневът Ми, защото съм милостив, казва Господ ... Само признай беззаконието си, че си станала престъпница против Господа, своя Бог" (Еремия 3:12,13). "За наскърбените в Сион" Той е наредил да им бъдат дадени "венец вместо пепел, мир вместо радост вместо плач, облекло на хваление вместо унил дух" (Исаия 61:3).

Има утеха и за тези, които преживяват мъка в изпитание. Гочивината от мъката и унижението са по-добри от насладата в греха. Чрез беди Бог ни разкрива слабите места в нашия характер, за да можем с Неговата благодат да победим недостатъците си. Пред нас се отварят непознати страници от характера ни и сме изпитвани дали желаем да приемем укорите и съветите на Бога. Когато стигнем до изпитание, не трябва да се измъчваме и да се оплакваме. Не трябва да се бунтуваме или да се безпокоим, така че да изпуснем Христовата ръка. Необходимо е да смирим душите си пред Бога. Господните пътища са неясни за този, който иска да вижда нещата в приятна за него светлина. Те изглеждат мрачни и безрадостни за нашето човешко естество. Божиите пътища обаче са милостиви и краят им води до спасение. Илия не знаеше какво върши, когато в пустинята каза, че не иска да живее и се помоли да умре. Господ в своята милост не послуша думите му. На Илия тепърва предстоеше да извърши велико дело и след като приключи работата си, не би трябвало да загине в пустинята обезсърчен и самотен. На Илия предстоеше не да слезе в мрака на смъртта, а да се възнесе в слава до небесният трон, придружен от ангелски колесници.

Божието слово към скърбящите е: "Видях пътищата му и ще го изцеля; още ще го водя, и пак ще утеша него и наскърбените му". "Аз ще обърна жалеенето им в радост, и ще ги утеша, и ще ги развеселя подир скръбта им" (Исаия 57:18; Еремия 31:13).

"Блажени кротките." Трудностите с които ще се сблъскаме, могат да бъдат облекчени до голяма степен от кротостта, скрита в Христос. Ако притежаваме смирението на нашия Господ, ние ще се издигаме над обидите, отказите и неприятностите, които преживяваме всеки ден и те няма да обезсилват духа ни. Най-висшето свидетелство за благородство в един християнин е себевладеенето. Човек, заплашван от малтретиране или жестокост и не успяващ да поддържа в себе си дух на спокойствие и упование в Бога, ограбва от Бога правото Му да разкрие чрез него съвършения Си характер. Смиреното сърце е силата, която дава победа на Христовите последователи. Смирението е белег за връзката им с небесните жилища.

"Защото, ако и да е възвишен Господ, пак гледа на смирения" (Пс.138:6). Бог се отнася с нежност към хората, които разкриват кроткия и смирен Христов дух. Макар и презирани от света, те имат голяма стойност в Божиите очи. Не само мъдрите, великите и щедрите ще получат достъп до небесните жилища, не само енергичният библейски работник, изпълнен с усърдие и работещ активно.

Не. Нищите по дух, които копнеят за присъствието на пребъдващия Христос, смирените по сърце, чиято най-висша цел е изпълнение на Божията воля - именно такива хора ще получат достъп до тях. Те ще бъдат измежду тези, които са изпразнили дрехите си и са ги избелили в кръвта на Агнеца. "Затова са пред престола на Бога и Му служат денем и нощем в Неговия храм; и седящият на престола ще разпростре скинията Си върху тях" (Откр. 7:15).

"Блажени, които гладуват и жадуват за правдата". Усещането на собственото нищожество ще предизвика в сърцето глад и жажда за правда и това желание няма да остане неудовлетворено. Онези, които направят за Исус място в сърцата си, ще осъзнаят Неговата любов. Копнежът на всички желаещи да имат характер подобен на Божия, ще бъде задоволен. Светият Дух никога не оставя без подкрепа душата, която се стреми към Исус. Той ѝ показва Христовите качества. Ако погледът не се измества от Христос, работата на Духа не спира, докато душата не стане подобна на Неговия образ. Чистата любов ще разшири кръгзора на душата, като ѝ даде способност за по-големи постижения, за по-голямо познаване на небесните неща, така че да не остане лишена от духовна пълнота. "Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят."

Милостивите ще намерят милост и чистите по сърце ще видят Бога. Всяка нечиста мисъл омърсява душата, притъпява чувството за морал и заличава следите, оставени от Светия Дух. Тя замъглява духовното зрение по такъв начин, че човек не може да види Бога. Господ може да опрости покаялия се грешник и прави това, но макар и опростен, душата му остава опетнена. Този, който иска да има ясно разбиране за духовната истина, трябва да избягва всякаква нечистота в говор и мисъл.

Думите на Христос, обаче, обхващат нещо повече от освобождаване от плътската нечистота, нещо повече от освобождаване от церемониалното омърсяване, което евреите така старателно избягваха. Себелюбието не ни позволява да видим Бога. Човекът със себелюбив дух смята Бога за напълно подобен на себе си. Докато не отхвърлим това разбиране, не можем да разберем Този, Който е любов. Само безкористното сърце, смиреният и доверчив дух ще Го видят като "жалостив и милосерд, дълготърпелив, Който изобилва с милост и вяност" (Изх. 34:6).

"Блажени миротворците" Божият мир се ражда от истината. Това означава хармония с Бога. Светът е във вражда с Божия закон, грешниците са във вражда със своя Творец и в резултат на това те враждуват помежду си. Но псалмистът заявява: "Много мир имат ония, които обичат Твоя закон, и за тях няма спънки та да се препъват" (Пс. 119:165). Човек не може сам да постигне мир. Човешките планове за пречистване и облагородяване на хората или обществото са лишени от мир, тъй като те не достигат сърцето. Единствената сила, която може да създаде и увековечи истинския мир, е Христовата благодат. Когато тази истина се възприеме от сърцето, то ще отхвърли злите страсти, предизвикващи спорове и разногласия. "Вместо драка ще израсте елха, вместо трън ще израсте мирта" и пустинята на живота "ще се възрадва и ще цъфне като крем" (Исая 55:13, 35:1).

Множествата бяха удивени от това учение, което толкова много се различаваше от заповедите и примера на фарисеите. Хората бяха започнали да мислят, че щастието се състои в богатството и че славата и почитта на света са нещата, към които трябва да се стремят. Бе много приятно да те наричат "учителю", да бъдеш възхваляван като мъдър и религиозен човек и по този

начин да парадираш с добродетелите си пред обществото. Това бе считано за върха на щастието. Но в присъствието на многобройното множество Исус заяви, че земното богатство и почестите са цялата награда, която тези хора въобще ще получат. Той говореше с увереност и думите му бяха придружени от силата на убеждението. Присъстващите замълчаха и чувство на страх завладя душите им. Те се гледаха един друг със съмнение. В такъв случай, ако ученията на този човек са верни, кой от тях би се спасил? Мнозина бяха убедени, че забележителният учител е движан от Божия Дух и ученията, които проповядва, идват от Бога.

След като обясни в какво се състои истинското щастие и как може да бъде придобито, Исус посочи ясно задълженията на Своите ученици, избрани от Бога за да водят другите в пътя на спасението и вечния живот. Той знаеше, че те често ще понасят разочарования и обезсърчение, че ще сблъскват с упорита съпротива, че ще бъдат обиждани и тяхното свидетелство ще бъде отхвърляно. Исус много добре знаеше, че изпълнявайки мисията си, тези скромни мъже, които слушат думите Му толкова внимателно, ще търпят хули, мъчения, затвори и ще бъдат изложени на смърт. Затова Той продължи: "Блажени гонените заради правдата, защото е тяхно небесното царство. Блажени сте, когато ви хулят и ви гонят, и говорят против вас лъжливо всякакво зло заради Мене; радвайте се и веселете се, защото голяма е наградата ви на небесата, понеже така гониха пророците, които бяха преди вас" (Матей 5:10-12).

"Вие сте солта на земята", каза Исус. Не се оттегляйте от света, за да избегнете гоненията. Вие трябва да живеете между хората, така че божествената любов да бъде като сол, която запазва света от развала.

Сърцата поддали се на влиянието на Светия Дух, са проводници, чрез които се излива Божието благословение.

"Вие сте светлината на света" Евреите искаха да ограничат спасението до собствената си нация, но Христос им показа, че то е като слънчевата светлина - принадлежи на целия свят. Библейската религия не трябва да бъде затваряна между кориците на една книга или между стените на една църква. Тя не бива да бъде изваждана от време на време за наша полза и след това отново оставяна настрана, а трябва да осветява всекидневния живот, да се разкрива във всяка делова работа и във всичките ни обществени взаимоотношения.

Истинският характер не се формира вън от човека, за да се облече като дреха - той се излъчва отвътре. Ако желаем да насочваме други хора по пътя на правдата, то нейните принципи трябва да живеят в собствените ни сърца. Изповядването на вяра може да провъзгласява теорията на религията, но всъщност практическото ни благочестие открива словото на истината. Постоянството в живота, осветеният говор, непоколебимата вяроност, духът на дейна благотворителност, примерът на благочестие - това са средствата, чрез които светлината се предава на света.

Фарисеите се гордееха с това, че изпълняват закона. И все пак във всекидневния си живот те познаваха неговите принципи толкова малко, че думите на Спасителя им звучаха като ерес. Когато Той премахна нечистотата, под която бе заровена истината, помислиха си, че се премахва самата истина. Шепнеха си един на друг, че Исус омаложавал закона. Той прочете техните мисли и им отговори: "Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона или пророците; не съм дошъл да разруша, но да изпълня" (Матей 5:17). Тук Исус отхвърли обвинението на фарисеите. Неговата мисия в света бе да защити святите изисквания на този закон, който те Го обвиняваха, че нарушава. Ако

Божият закон можеше да бъде променен или отменен, тогава нямаше нужда Христос да изтърпи последствията от нашите грехове. Той дойде да обясни отношението на закона към човека и да онагледи неговите заповеди чрез собствения Си живот на послушание.

Бог ни е дал Своите святи заповеди, защото обича човечеството. Той разкрива принципите на правдата, за да ни предпази от последствията на беззаконието. Законът е израз на Божия начин на мислене - когато го приемем с вяра в Христос, превръща се в наш начин на мислене. Законът ни издига над силата на естествените желания, наклонности и изкушения, които водят до грях. Бог иска да бъдем щастливи. Той ни е дал заповедите от закона, за да се радваме като ги спазваме. Когато при Исусовото рождение ангелите пееха: "Слава на Бога във висините и на Земята мир между човеците" (Лука 2:14), те обявяваха принципите на закона, който Исус дойде "да възвеличи и направи почитаем".

Когато законът бе провъзгласен на Синай, Бог откри на хората светостта на Своя характер, така че те да видят разликата между него и греховността на собственото си естество. Законът бе даден, за да осъзнаят греха си и да разберат, че имат нужда от Спасител. Това би станало, ако неговите принципи засегнат сърцата чрез Светия Дух. Това дело все още трябва да бъде вършено.

Принципите на закона са изяснени в живота на Христос и когато Светият Божи Дух докосва сърцето, когато светлината на Спасителя открива на хората тяхната нужда от пречистващата Му кръв и оправдаващата Му праведност, законът продължава да бъде средство, което ни води до Христос, за да бъдем оправдани чрез вяра. "Законът Господен е съвършен, възвръща душата" (Пс. 19:7).

"Докле премине небето и земята - заяви Исус, - ни една йота, ни една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне" (Матей 5:18). Слънцето което свети в небето, твърдата земя, на която живеем, са Божии свидетели за непроменимостта и вечността на Неговия закон. Дори те да преминат, Божиите заповеди ще останат. "По лесно е небето и земята да преминат, отколкото една точка от закона да падне" (Лука 16:17).

Най голямата заблуда в дните на Христос бе, че самото съгласяване с истината представлява праведност. В цялата човешка история теоретичното познаване на истината не е било достатъчно за спасяване на душата. То не ражда плодове на правда. Ревностното познаване на онова, което се нарича богословска истина, е съпроводено често с омраза към неподправената истина, изявена в живота. Върху най тъмните страници на историята са отбелязани престъпления, извършени от фанатични привърженици на религията. Фарисейте твърдяха, че са Авраамови потомци и се хвалеха с притежаването на Божиите слова. Но тези предимства не ги предпазиха от себелюбие, злоба, алчност и най-долно лицемерие. Те се смятаха за най-добрите вярващи на света, но с тяхното така наречено правоверие разпънаха Господа на славата.

Правдата, проповядвана от Христос, е придържане на чувствата и живота към разкритата Божия воля. Грешни хора могат да станат праведни само ако имат вяра в Бога и поддържат жива връзка с Него. Тогава истинското благочестие ще направи мислите възвишени и ще облагороди живота, външните форми на религията ще се съгласуват с вътрешната чистота на християнина. Тогава церемониите, необходими в службата за -Бога, не са безмислени ритуали, като тези на лицемерните фарисеи.

Исус разгледа заповедите поотделно и обясни широчината и дълбочината на техните изисквания. Вместо да премахне една йота от силата им, Той показа колко всеобхватни са техните принципи и извади на бял свят

фаталната грешка на евреите, които външно се представяха за послушни. Исус заяви, че Божият закон се нарушава с една мисъл или нечестив поглед. Човек, стане ли съучастник и в най-малката несправедливост, нарушава закона и принизява моралния си облик. Убийството се поражда първо в мислите. Този, който даде място на омраза в сърцето си, тръгва по пътя на убицеа и приносите му са мерзост за Бога.

Спасителят отиде още по-далеч. Той каза: "И тъй, като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че брат ти има нещо против тебе, остави дара си там пред олтара и отиди първо се помири с брата си, тогава дойди и принеси дара си" (Матей 5:23-24). Мнозина са ревностни в религиозното служение, а в същото време между тях и братята им има неуместни противоречия, които биха могли да бъдат изгладени. Бог изисква от тях да направят всичко възможно, за да възстановят хармонията. Докато не направят това, Той не може да приеме тяхната служба. В този случай християнското задължение е посочено ясно.

Бог излива Своите благословения върху всички. "Той прави слънцето Си да изгрява на злите и на добрите, и дава дъжд на праведните и на неправедните" (Матей 5:45). Той е "благ към неблагодарните и злите" (Лука 6:35). Бог иска от нас да бъдем като Него. "Благославяйте тия, които ви кълнат", каза Исус, "правете добро на тия, които ви мразят..., за да бъдете чада на вашия Отец, Който е на небесата." Това са принципите на закона и те са източникът на живота.

Идеалът на Бога за Неговите чедо е по-висш и от най-висшето човешко мнение. "И тъй, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец" (Матей 5:48). Тази заповед е едно обещание. Планът за изкупление предвижда да се освободим напълно от властта на Сатана. Христос винаги отдалечава покаялата се душа от греха. Той дойде да унищожи делата на дявола и да направи така, че Светият Дух, вложен във всяка покаяла се душа, да я пази от съгрешаване.

Действията на изкушителя не трябва да бъдат считани като извинение за каквато и да е погрешна постъпка. Сатана ликува, когато чува как хора, наричащи се Христови последователи, се извиняват за уродливите черти на своя характер. Точно тези извинения водят до грях. Не може да има никакво извинение за греха. Осветен характер и Христоподобен живот са достъпни за всяка Божие чедо, което се е покаяло и вярва.

Христос е стълбата, която Яков видя - основата ѝ положена на земята, а върхът - стигащ до небесната врата, до самия праг на славата. Ако тази стълба не би достигнала земята само с едно стъпало, ние бихме били изгубени. Но Христос дойде при нас там, където сме. Той прие нашето естество, за да можем ние, приемайки Неговото естество, да победим. Създаден " в плът подобна на греховната плът" (Римл. 8:3), Той живя безгрешен живот. Сега чрез Своето божествено естество Исус притежава небесния трон и в същото време чрез човешкото Си естество стига до нас. Той желае от нас чрез вяра в Него да достигнем славата на Божия характер. Затова и ние трябва да бъдем съвършени, " както е съвършен нашият небесен Отец" .

Исус ни е показал в какво се състои правдата и ни е посочил Бог като неин източник. Сега вече Той се обръща към практическите въпроси. " Когато давате милостиня, молете се, постете - казва Той, -нека нищо да не бъде правено така, че да привлича вниманието или да ви носи слава. Давайте искрено на страдащите и бедните. В молитвите ви нека душата да общува с Бога. Когато постите не ходете с наведени глави и със сърца, изпълнени с мисли за

собственото "аз". Сърцето на фарисея е пуста и неплодна почва, в която не могат да поникнат семената на божествения живот. Именно човекът, който е готов да служи на Бога, може да му се предаде безрезервно, защото чрез близостта с Бога хората стават Негови съработници в представянето на Божия характер пред човечеството.

Голяма награда има в служенето, извършено с искрено сърце. "Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве" (Матей 6:6). Характерът се оформя чрез живота, който живеем с Христовата благодат. Първоначалната красота започва да се възстановява в душата. Чертите на Христовия характер се възприемат и образът на Божеството започва да излъчва светлина. Лицата на хората, които ходят и работят с Бога, изразяват небесния мир. За тези души Божието царство вече е започнало. Те имат радостта на Христос, радостта да бъдат благословение за човечеството. Имат честта да бъдат приети за служители на Бога и на тях е поверено да вършат Божието дело в Божието име.

"Никой на може да слугува на двама господари" (Матей 6:24). Не можем да служим на Бога с раздвоено сърце. Библейската религия не е само едно влияние измежду многото други - нейното влияние трябва да вземе връх, като измества и контролира всяко друго. Тя не трябва да бъде като петна от боя, нанесена върху плат. Необходимо е да проникне в целия живот подобно на плат, който стои потопен в боя, докато всяка нишка се обагри с равномерен, неизбледяващ цвят.

"Ако окото ти е здраво, цялото ти тяло ще бъде осветено; но ако окото ти е болнаво, то цялото ти тяло ще бъде помрачено" (Матей 6:22-23). Душевната чистота и твърдост в решенията са условията за получаване на светлина от Бога. Този, който желае да познае истината, трябва да бъде готов да приеме всичко, което тя разкрива. Той не може да направи компромис със заблудите. Да бъдеш колеблив и половинчат в придържането към истината означава да избереш тъмнината на заблудата и сатанинската измама.

Приликата с Христос толкова се различава от приликата със Сатана, колкото е различен слънчевият ден от нощната тъмнина. Само тези, които живеят живота на Христос, са Негови съработници. Ако един единствен грях бъде съхранен в душата или един лош навик остане в живота, цялото естество се омърсява. Човекът става инструмент на неправдата.

Всички, които са избрали службата за Бога, трябва да се оставят на Неговите грижи. Христос посочи летящите в небето птици, полските цветя и препоръча на Своите слушатели да размислят за тези неща от Божието творение. "Вие не сте ли по-скъпи от тях?" - запита Той. Божието внимание върху всяко нещо е съразмерно с неговото място в скалата на творението. Провидението наблюдава малкото кафяво врабче. Полските цветя, тревният килим на земята - всички те са под наблюдението и грижите на нашия небесен Отец. Великият Художник се е погрижил да направи лилиите толкова красиви, че те да надминат славата на Соломон. Колко повече Той се грижи за човека, който е образ и слава на Бога. Жадува да види как чедата Му разкриват характер, подобен на Неговия. Както слънчевият лъч придава на цветята разнообразни и изящни багри, така Бог придава на душата красотата на Своя характер.

Всички, които изберат Христовото царство на любов, правда и мир, като поставят неговите интереси над всички други, се свързват с небето и всяко необходимо за живота болагословение става тяхно притежание. В Книгата на Божието провидение - Книгата на живота, за всеки един от нас е отделена

страница. Там се съдържа всяка подробност на нашия живот, дори космите на главата са преброени. Чедата на Бога никога не излизат от Неговите мисли.

"Не се безпокойте за утре" (Матей 6:34). Ние трябва да следваме Христос ден след ден. Бог не ни дава помощ за утрешния ден. Той не дава на своите чедата всички наставления за живота наведнъж, за да не се объркат. Той им казва точно толкова, колкото те могат да запомнят и да изпълнят. Дадената сила и мъдрост са за настоящия критичен момент. "Но ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро, без да укорява и ще му се даде" (Яков 1:5).

"Не съдете, за да не бъдете съдени" (Матей 7:1). Не се мислете за по-добри от другите хора и не влизайте в ролята на техен съдия. След като не знаете мотивите, вие сте неспособни да съдите друг човек. Когато го критикувате, вие произнасяте присъда над себе си, защото по този начин показвате, че сте сърудници на Сатана - обвинителя на братята. Господ каза: "Изпитвайте себе си, дали сте във вярата; опитвайте себе си" (2 Кор. 13:5). Това е наше дело. "Но, ако разпознавахме сами себе си, не щяхме да бъдем съдени" (1 Кор. 11:31).

Доброто дърво дава добри плодове. Ако плодът е неприятен и е без стойност, дървото е лошо. Така и плодът, израснал в живота, свидетелства за състоянието на сърцето и за достойнството на характера. Добрите дела никога не могат да купят спасението, но те са доказателство за вяра, която действа с любов и пречиства душата. И въпреки че вечната награда не ни се дава заради заслуги, тя ще бъде съответна на делото, което сме извършили с Христовата благодат.

"И тъй, всеки, който чуе тия Мои думи и ги изпълнява, ще се уприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара; и завалят дъждът, придойдоха реките, духнаха ветровете, и устремиха се върху тая къща; но тя не падна, защото бе основана на канара" (Матей 7:24,25).

12. "ДА ТИ БЪДЕ СПОРЕД ВЯРАТА"

Христос бе казал на царския служител, чийто син излекува: "Ако не видите знамения и чудеса, никак няма да повярвате" (Йоан 4:48). Той тъгуваше, че собственият Му народ иска външни белези за Неговата месианска служба. Много пъти се бе учудвал на неверието му. Сега се удиви от вярата на стотника, който дойде при Него. Той не постави под въпрос силата на Спасителя. Дори не го помоли да дойде лично да извърши чудото. "Кажете само една дума - промълви той - и слугата ми ще оздравее" (Матей 8:8).

Слугата на стотника беше парализиран и лежеше на смъртно легло. Римските слуги бяха роби, купувани и продавани по пазарите. Към тях се отнасяха грубо и жестоко. Стотникът, обаче, бе нежно привързан към своя слуга и желаше неговото оздравяване. Вярваше, че Исус може да го излекува. Не бе виждал Спасителя, но разказите, които чуваше, му вдъхнаха доверие. Въпреки законничеството на евреите, този римлянин бе убеден, че тяхната религия е повъзвишена от неговата. Вече бе успял да премахне бариерите на националните предразсъдъци и гордост, които разделяха завоевателите от завоюваните народи. Бе показал уважение към службата за Бога и добро отношение към евреите, като Негови поклонници.

В Христовото учение, представено му от други хора, той откри именно това, което удовлетворява нуждите на душата. Цялата му духовна същност откликна на думите на Спасителя. Стотникът се чувстваше недостоен да дойде в близост с Исус и затова помоли еврейските старейшени да отправят молба за оздравяването на слугата му. Те познаваха великия Учител и сигурно можеха да се отнесат към Него, така че да спечелят благоразположенито Му, мислеше си стотникът.

Когато Исус влезе в Капернаум, бе посрещнат от делегация на старейшините, които Му разказаха за желанието на стотника. Настояваха с думите: "Той заслужава да му сториш това, защото обича нашия народ и той ни е построил синагогата" (Лука 7:4-5).

Исус незабавно тръгна за дома на офицера, но не можеше да върви бързо поради натиска на множеството. Новината за идването Му стигна преди Него и стотникът, показвайки неувереност в себе си, изпрати послание: "Господи, не си прави труд, защото не съм достоен човек да влезеш под стряхата ми." Но Спасителят продължи да върви и стотникът, осмелявайки се най-накрая да застане пред Него, довърши своето послание: "Затова нито счетох себе си достоен да дойда при Тебе; кажи само дума, и слугата ми ще оздравее. Защото и аз съм човек, поставен под власт, и имам подчинени на мен войници; и казвам на един: Иди; и той отива; и на друг: Дойди; и дохожда; и на слугата си: Направи това; и го прави" (Лука 7:7-8). "Както аз представям римската власт и моите войници признават властта ми за неоспорима, така Ти представяш властта на безкрайния Бог и всички създания се подчиняват на Твоето слово. Ти можеш да заповядаш на болестта да си отиде и тя ще се подчини. Ти можеш да извикаш Твоите небесни вестители и те ще предадат лечебна сила. Изговори само една дума и слугата ми ще бъде излекуван."

"Като чу това, Исус му се почуди; обърна се и рече на вървящия подир Него народ: "Казвам ви, нито в Израил съм намерил толкова вяра" (Лука 7:9). А на стотника каза: "Както си повярвал, така нека ти бъде." "И слугата оздравя в същия час" (Матей 8:13).

Еврейските старейшени, които препоръчаха стотника на Христос, бяха показали, че никак не им е близък духът на евангелието. Не признаваха, че нашата голяма нужда е достатъчна, за да поискаме милост от Бога. В своето самодоволство те препоръчаха стотника поради услугите, които е правил на народа им. Стотникът, обаче, каза за себе си: "Не съм достоен". Сърцето му бе докоснато от Христовата благодат. Той видя собствената си незначителност и все пак не се поколеба да помоли за помощ. Не се надяваше на своята доброта - единственият му довод бе голямата нужда. Вярата му се хвана здраво за Христос и за Неговия истински характер. Той не повярва в Него просто като в чудотворец, а като в Приятел и Спасител на човечеството.

Само така може всеки грешник да дойде при Христос. "Не чрез праведни дела, които ние сме сторили, но по Своята милост" (Тит. 3:5). Когато Сатана ти каже че си грешник и няма надежда да получиш благословение от Бога, кажи му, че Христос дойде на света, за да спаси грешниците. Ние нямаме нищо, с което да се препоръчаме пред Бога, но молбата, която можем да издигнем сега и винаги занапред, е нашето безкрайно беспомощно състояние, водещо до необходимост от Неговата изкупителна сила.

Евреите учеха още от детските си години за делото на Месия. Те притежаваха боговдъхновените предсказания на патриарси и пророци и символичното учение на жертвената система. Но пренебрегваха светлината и

сега не виждаха нищо привлекателно в Исус. Що се отнася до стотника, роден в езичество, образован в идолопоклонството на имперския Рим, на пръв поглед лишен от достъп до духовен живот, поради образованието си и заобикалящата го действителност, дори изолиран от фанатизма на евреите и презрението на сънародниците си към израилевия народ - именно този човек съзря истината, за която Авраамовите чеда бяха заслепени. Той не изчака, за да види дали самите евреи ще приемат Този, Който твърдеше, че е техен Месия.

Когато "истинската светлина, която осветлява всеки човек, дойде на света" (Йоан 1:9) и изгря над него, той разпозна славата на Божия Син, макар и да бе страничен наблюдател.

За Исус това бе проба за делото, което евангелието трябваше да извърши сред езичниците. Той очакваше с радост в царството Му да се съберат души от всички народи. С горчивина Исус описа на евреите резултата от отхвърлянето на Неговата благодат: "Но казвам ви, че мнозина ще дойдат от изток и запад и ще насядат с Авраама, Исаака и Якова в небесното царство; а чадата на царството ще бъдат изхвърлени във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби" (Матей 8:11-12). Уви, колко много хора вървят към същото фатално разочарование! Докато души в езическа тъмнина приемат Неговата благодат, колко много хора в християнските страни пренебрегват озарилата ги светлина.

На повече от тридесет мили от Капернаум, върху платото, издигащо се над просторната красива Израелска равнина, се намираще градчето Наин. Исус се запъти точно натам. Много от Неговите ученици, заедно с други хора Го съпровождаха. По целия път множествата идваха с копнеж да чуят думите Му на любов и милосърдие, водейки своите болни за излекуване и надявайки се, че Този, Който притежава такава чудесна сила, ще се представи за цар на Израил. Зад Него вървеше цяла тълпа от щастливи и нетърпеливи хора, които Го съпровождаха по каменистата пътека към портите на планинското градче.

С приближаването си те видяха погребална процесия, която излизаше от портите. Бавно и мъчително се придвижваше тя към мястото за погребение. Отпред на носилка носеха тялото на мъртвия, а наоколо бяха оплаквачите, чиито плачове и ридания изпълваха тишината. Изглежда всички жители на града се бяха събрали, за да изразят своята почит към починалия и съболезнованията си към близките му.

Тази гледка наистина събуждаше състрадание. Починалият бе единствен син на майка си, а тя бе вдовица. Самотната жена изпращаше в гроба единствената си земна подкрепа и утеха. "И Господ като я видя, смили се за нея." Докато тя вървеше и плачеше, без да вижда нищо и без да забелязва Исус, Той се приближи и ѝ каза нежно: "Недей плака" (Лука 7:13). Исус се канеше да превърне скръбта в радост и се обърна към нея с нежност и съчувствие.

"Тогава се приближи и се допря до носилото" (Лука 7:14) - за Него дори допирът със смъртта не причиняваше ритуално омърсяване. Носачите се спряха и риданията на оплаквачите затихнаха. Двете големи групи се събраха около носилката в очакване на невероятното. Там стоеше Един, Който бе лекувал болести и изгонвал демони. Дали и смъртта бе подвластна на Неговата сила?

С ясен, властен глас бяха изречени думите: "Момче, казвам ти, стани" (Лука 7:14). Този глас прониза ушите на мъртвия. Младежът отвори очи. Исус го хвана за ръка и го вдигна. Погледът му се спря на жената, която плачеше до него. Майка и син се хвърлиха в продължителна, силна и ликуваща прегръдка. Сякаш омагьосано, множеството гледаше занемяло. "И страх обзе всички."

Замлъкнали в страхопочитание, те останаха неподвижни за известно време, сякаш се намираха в Божието присъствие. Тогава "славеха Бога, казвайки: "Велик пророк се издигна между нас; и Бог посети Своите люде." Погребалната процесия се завърна в Наин като ликуващо шествие. "И това, което казваха, се разнесе за Него по цяла Юдея и по цялата околност" (Лука 7:16,17).

Този, Който застана до скърбящата майка край портите на Наин, наблюдава всеки жалеещ край ковчегата. Той се вълнува от нашата скръб и ни съчувства. Сърцето Му, което обича и състрадава, е сърце на непроменима любов. Думите, които върнаха мъртвия към живот, не са по-малко валидни сега, откогато когато бяха отправени към младежа от Наин. Исус каза: "Даде Ми се всяка власт на небето и на земята" (Матей 28:18). Тази сила не е намалала с времето, нито се е изчерпала от непрестанното действие на Неговата изобилна благодат. За всички които вярват в Него, Той е все още жив Спасител.

Исус превърна скръбта на майката в радост, когато ѝ върна сина. И все пак младежът бе възвърнат към този земен живот, за да изживее неговите мъки, трудности, опасности и отново да премине във властта на смъртта. Исус, обаче, утешава нашата скръб за мъртвите с вест на безпределна надежда: "Бях мъртъв и ето, живея до вечни векове; и имам ключовете на смъртта и на ада. " "И тъй, понеже децата са същества от общата плът и кръв, то и Той, подобно на тях, взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, сиреч дявола, и да избави всички ония, които, поради страха от смъртта, през целия си живот са били подчинени на робство" (Откр. 1:18; Евр. 2:14-15).

Сатана не може да задържи мъртвите в своята власт, когато Божият Син им даде живот. Той не може да задържи в духовна смърт нито една душа, която с вяра приеме Христовото могъщо слово. Бог казва на всички мъртви в греха: "Стани, ти, който спиш, и възкръсни от мъртвите" (Еф. 5:14). Това слово е вечен живот. Както Божието слово, което създаде за живот първия човек, все още дава живот, както Христовите думи "момче, казвам ти, стани" дадоха живот на младежа от Наин, така и думите "възкръсни от мъртвите" са живот за душата, която ги приеме. Бог "ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен син" (Кол. 1:13). Всичко това ни е обещано в Неговото слово. Ако го приемем ние получаваме избавлението. "И ако живеете във вас Духът на Този, Който е възкресил Исуса от мъртвите, то Същият, Който възкреси Христа Исуса от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, който обитава във вас" (Римл. 8:11). "Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа" (1Сол. 4:16-17). Това е слово на утеха, с което Той ни препоръчва да се утешаваме един друг.

13. МЪЛЧИ! УТИХНИ!

Край Галилейското езеро Исус бе разказал първите Си притчи, като използваше познати примери, за да обясни отново на хората естеството на Своето царство и начина, по който то трябва да бъде основано. Исус оприличи работата Си с труда на сеяча, развитието на царството Си - с растежа на синапеното семе и с действието на кваса в тестото. Окончателното разделяне

между праведните и нечестивите бе представено в притчите за житото и плевелите и за рибарската мрежа. Изключителната стойност на истините, които Исус проповядваше, бе илюстрирана със скритото съкровище и скъпоценната перла, докато в притчата за домоуправителя Той и учениците Си как да работят като Негови представители.

През целия ден Исус бе проповядвал и лекувал, но и след падането на нощта тълпите все още Го притискаха. Дни наред им бе помагал, без да му остава време дори за храна и почивка. Злобните упреци и тенденциозни тълкувания, с които фарисеите Го преследваха непрекъснато, бяха направили делото Му още по-трудно и мъчително. В края на този ден Той бе толкова изтощен, че реши да се оттегли в някое усамотено място от другата страна на езерото. Източният бряг на Генисарет не бе съвсем безлюден - тук-там имаше градчета, разположени покрай езерото. И все пак районът бе спокоен, в сравнение със западния бряг. Населението му бе по-скоро езическо, отколкото юдейско и нямаше почти никакви връзки с Галилея. Така Исус можеше да намери усамотението, което търсеше и затова нареди на учениците Си да Го придружат до там.

След като разпусна множествата, те Го взеха в лодка "тъй както бе" и бързо отплуваха. Обаче не успяха да потеглят сами. Близо до брега стояха други рибарски лодки, които се напълниха с хора, тръгнали след Исус със силното желание още да Го гледат и слушат.

Най-после Спасителят бе освободен от натиска на тълпата. Изтощен от умора и глад, Той легна в задната част на ладията и скоро заспа. Вечерният здрач бе тих и приятен и над лодките цареше тишина. Внезапно тъмнина покри небето, вятърът се понесе устремно по планинските клисури покрай източния бряг и над езерото се разрази силна буря.

Слънцето се скри и тъмнината на нощта обхвана бушуващото езеро. Вълните, яростно тласкани от ревящия вятър, се сгромолясваха върху лодката на учениците и заплашваха да я погълнат. Тези калени рибари бяха прекарвали живота си сред езерото и умело бяха превеждали ладите си през много бури, но сега силата и умението не можеха да им помогнат. Оказаха се безпомощни в прегръдката на бурята и изгубиха всякаква надежда, когато видяха как лодката се пълни с вода.

Погълнати от усилията да се спасят, учениците бяха забравили, че Исус е с тях. След като видяха, че се трудят напразно и са изправени пред смъртта, те си спомниха по чия заповед бяха тръгнали да прекосяват езерото. Единствената им надежда бе в Исус. Безпомощни и отчаяни извикаха: "Наставниче! Наставниче! " Но непрогледната тъмнина Го скриваше от техните погледи. Гласовете им бяха заглушени от тътена на бурята и отговор не последва. Обзе ги съмнение и страх. Дали Исус ги е забравил? Нима Този, Който бе побеждавал болести, демони и дори смъртта, сега е безпомощен да помогне на Своите ученици? Или може би не Го е грижа за тяхното бедствено положение?

Отново Го повикаха, но не дойде друг отговор, освен гневното свистене на вятъра. Лодката им вече потъваше. Още минута и щяха да бъдат погълнати от яростните вълни.

Внезапно светкавица прониза тъмнината и учениците видяха Исус заспал, необезпокояван от грохота. Удивени и отчаяни, те извикаха: "Учителю! Нима не Те е грижа, че загиваме?" (Марко 4:38) Как е възможно да почива така спокойно, докато са в опасност и се борят със смъртта?

Викът събуди Исус. Когато светкавицата Го освети, те видяха лицето Му, излъчващо небесен мир, погледът му изразяваше себеотрицателна, нежна любов и сърцата им се обърнаха към Него с вика: "Господи спаси! Загиваме!" (Матей 8:25).

Никога душа не е произнасяла тази молба, без да бъде чута. Когато учениците се хванаха за греблата с последно усилие, Исус се изправи. Застана посред тях, а в същото време бурята бушуваше, вълните ги заливаха и светкавиците осветяваха фигурата Му. Вдигна ръката Си, толкова често използвана за вършене на добрини и заповяда на бурното езеро: "Мълчи! Утихни!" (Марко 4:39)

Бурята престана. Огромните вълни се смалиха и утигнаха. Облаците се отдръпнаха и звездите се показаха. Ладията застана спокойно върху тихите води. След това Исус се обърна към учениците Си и ги попита със съжаление: "Защо сте страхливи? Още ли нямате вяра?" (Марко 4:40)

Всички останаха безмълвни. Дори Петър не се осмели да изрази страхопочитанието, което изпълваше сърцето му. Лодките, тръгнаха след Исус, бяха в такава опасност, в каквата бе и лодката на учениците. Пътуващите бяха обхванати от ужас и отчаяние, но Исусовата заповед замени бурята с покой. Яростта на вятъра бе доближила лодките една до друга и всички видяха чудото. В последвалата тишина страхът бе забравен. Хората започнаха да си шепнат: "Какъв е Тоя, че и ветровете и вълните Му се подчиняват?"

Когато Исус бе събуден, за да се справи с бурята, в Него цареше съвършен мир. В думите и погледа Му нямаше и следа от страх, защото и в сърцето Му нямаше страх. Той, обаче, не разчиташе на притежаването на непобедима сила. Исус си почиваше в мир не защото е "Господар на земята и морето, и на небето". Той бе изоставил тази сила и според думите Му "не можеше да върши нищо от Себе Си" (Йоан 5:30). Исус вярваше в могъществото на Отец. Той се надяваше на вярата - вярата в Божията любов и грижа. Силата на думите, които укротиха бурята, принадлежеше на Бога.

Както Исус се остави с вяра в ръцете на Отец, така и ние трябва да се оставяме в ръцете на нашия Спасител. Ако учениците Му се бяха доверили, те щяха да запазят мира си. Страхът при опасността разкри неверието им. В усилията си да се спасят те забравиха Исус. Едва когато се отчаяха от собствените си възможности и се обърнаха към Него, Той можа да им помогне.

Колко често и ние преживяваме същото като учениците! Когато се разразяват бурите на изкушението, когато свирепите светкавици проблясват и вълните ни заливат, ние се борим сами с бурята, като забравяме, че има Един, Който може да ни помогне. Уповаваме на собствената си сила, докато загубим надежда и се срещнем със смъртта. Тогава си спомняме за Исус и ако Го призовем да ни спаси, то зовът ни няма да е напразен. Въпреки че Му е мъчно и укорява нашето неверие и самонадеяност, Той никога няма да пропусне да ни даде помощта, от която се нуждаем. На суша или по море, ако имаме Спасителя в сърцата си, няма защо да се боим. Живата вяра в Изкупителя ще укроти морето на живота и ще ни избави от опасността по начин, за който Той знае, че е най-добър.

В ранната утрин Спасителят и Неговите спътници се приближиха до брега. Светлината на изгряващото слънце докосна водите и сушата сякаш с благословието на небесния мир. Но едва стъпили на твърда земя, очите им съзряха гледка по-ужасна и от вихъра на бурята. Излизайки от някакво скривалище между гробниците двама луди се втурнаха към тях, като че ли с

намерение да ги разкъсат на парчета. От телата им висяха части от вериги, скъсани при бягството от мястото, където са били вързани. Плътта им бе раздрана и кървеше там, където ги бяха нарязали остриите камъни. Очите им светеха зловещо изпод дългите, сплътсени коси. Човешкият им облик бе заличен от демоните, които се бяха вселили в тях и те приличаха по-скоро на диви зверове, отколкото на хора.

Учениците и техните спътници се разбягаха ужасени, но след малко забелязаха, че Исус не е с тях и се обърнаха, за да Го потърсят. Той стоеше там, където Го бяха оставили. Този, Който бе укротил бурята, Който бе срещнал Сатана и го бе победил, не избяга и от демоните. Когато мъжете се приближиха, скърцайки със зъби и с пяна на уста, Исус вдигна ръката, която бе успокоила вълните и лудите не можаха да се приближат. Те застанаха пред Него разгневени, но безпомощни.

Исус властно заповяда на нечистите духове да излязат от тях. Думите Му проникнаха в замъглените умове на нещастниците. Те с мъка започнаха да разбират, че до тях стои Един, Който може да ги освободи от измъчващите ги демони. Мъжете паднаха в нозете на Спасителя, за да Му се поклонят, но когато устните им се отвориха, за да помолят за милост, демоните проговориха чрез тях с яростни викове: "Какво имаш Ти с мен, Исусе, Сине на Всевишния Бог? Моля Ти се, недей ме мъчи" (Лука 8:28).

Исус попита: "Как ти е името?" Отговорът бе: "Легион ми е името; защото сме мнозина" (Марко 5:9). Използвайки болните мъже като медиуми, демоните помолиха Исус да не ги изпраща извън страната. Върху близкия планински склон пасеше голямо стадо свине. Демоните поискаха разрешение да влязат в тях и Исус им позволи. Внезапно стадото бе обхванато от паника. Свинете се втурнаха лудо по склона и без да могат да се спрат на брега, се хвърлиха в езерото и загинаха.

Междувременно с обзетите от демони бе станала чудна промяна. Умовете им се бяха прояснили и очите им излъчваха разум. Външният им вид, така дълго оформян по образа на Сатана, стана изведнъж приветлив. Окървавените ръце се отпуснаха спокойно и мъжете с радостни гласове започнаха да славят Бога за своето избавление.

От склона свинарите видяха всичко, което се случи и бързо тръгнаха да разкажат новината на своите господари и на всички хора. Със страх и удивление цялото население се събра да посрещне Исус. Двамата луди бяха наплашили цялата околност. Никой не смееше да минава през мястото, където те живееха, защото нападаха пътниците, свирепи като демони. Сега тези хора бяха облечени и смислени, застанали в нозете на Исус, за да слушат думите и да славят Този, Който ги бе спасил. Но хората, видели тази чудна гледка, никак не се зарадваха. Загубата на свинете им се струваше по-важна, отколкото освобождаването на пленниците на Сатана.

Именно от милост към тях Бог допусна притежателите на свинете да понесат такава загуба. Те бяха погълнати от земни грижи и не се интересуваха от великите въпроси на духовния живот. Исус пожела да разчупи леда на себелюбие и безразличие, за да приемат те Неговата благодат. Но съжалението и възмущението, предизвикани от земната загуба, им попречиха да видят милостта на Спасителя.

Изявата на свръхестествена сила възбуди суеверието на хората и предизвика страх. Можеха да се случат и други нещастия, ако оставят този пътник сред тях. Те предположиха, че ще бъдат разорени и решиха да се избавят

от Него. Тези, които бяха прекосили езерото заедно с Исус, разказаха всичко, случило им се предишната нощ. Разказаха за опасността по време на бурята, за това как вятърът и водите бяха усмирени. Но думите им бяха изречени напразно. Ужасени хора се гълпяха около Исус, умолявайки Го да си замине от тях. Той се съгласи и веднага се качи на една ладия, за да отиде на отсрещния бряг.

Пред гадаринците бе живото свидетелство на Христовата сила и милост. Те видяха хората, на които им бе възвърнат разсъдъкът, но се уплашиха толкова много за земните си богатства, че Този, Който пред очите им бе победил княза на тъмнината, бе сметен за натрапник. Така те не допуснаха небесния Дар до своите врати. Ние нямаме възможност да отблъснем личността на Христос, както направиха гадаринците, но въпреки това мнозина отказват да се подчинят на Неговото слово, тъй като подчинението би изисквало жертване на земни придобивки. За да не им причини Исусовото присъствие някаква материална загуба, много хора отхвърлят Неговата благодат и отблъскват Духа Му.

Доста по-различно обаче бе отношението на излекуваните луди. Те жадуваха за близост със своя избавител. В Неговото присъствие се чувстваха защитени от демоните, които ги бяха измъчвали и бяха провалили живота им. Докато Исус се канеше да се качи на ладията, те се хванаха здраво за Него, коленичиха в нозете Му и Го помолиха да ги допусне близо до Себе Си, за да могат постоянно да слушат думите Му. Но Исус им поръча да си отидат у дома и да разкажат за великите неща, които Господ им е сторил.

Ето делото, което трябваше да извършат - да си отидат в езическите домове и да разкажат за благословието, получено от Исус. Тежко им бе да се разделят със Спасителя. Знаеха със сигурност, че ги очакват големи трудности при общуването със сънародниците им езичници. Продължителната изолация от обществото изглежда ги бе лишила от качествата, необходими за делото, което Той им възложи. Но след като Исус им посочи тяхното задължение, те се подчиниха с готовност. Разказаха за Него не само на своите семейства и съседи, но преминаха през цялата област Декаполис, като навсякъде говореха за силата Му да спасява и описваха как ги е освободил от демоните. Чрез това дело те можеха да получат много по-голямо благословение, отколкото ако бяха останали при Исус, за да имат полза само за себе си. Ние сме по-близо до Спасителя най-вече когато разпространяваме благата вест за спасение.

Двамата излекувани бяха първите мисионери, които Христос изпрати да проповядват евангелието в областта на Декаполис. Тези мъже имаха щастието да чуят учението на Христос, макар и за много кратко време. Никога преди не бяха слушали Негова проповед. Не можеха да поучават народа като учениците, които бяха всеки ден заедно с Него. Но те изпитаха върху себе си доказателството, че Исус е Месия. Можеха да разкажат онова, което знаят, което сами бяха видели, чули и почувствали от Христовата сила. Всеки, чието сърце е било докоснато от Божията благодат, може да постъпи така.

Въпреки че гадаринците не Го приеха, Исус не ги остави в тъмнината, избрана от тях. Те Го помолиха да си отиде, преди да са чули Неговите проповеди, Не познаваха това, което отхвърлиха. Ето защо Исус им изпрати светлината чрез онези, които не биха отказали да слушат.

Срещата с лудите в Гадаринската земя съдържаше урок за учениците. Тя показва дълбоката деградация, в която Сатана иска да въввлече цялото човечество и мисията на Христос за освобождаване на хората от неговата власт. Тези нещастни човешки същества, живеещи в гробище, завладяни от демони,

поробени от необуздани страсти и отвратителна похот, представляваха това, в което би се превърнало човечеството, ако бъде предадено под властта на Сатана. Той постоянно влияе на хората, с цел да притъпи сетивата им, да насочва разума им към вършене на зло и да ги подбужда към насилия и престъпления. Изтощава тялото, замъглява разсъдъка и унищожавя душата. Всеки път, когато хората отхвърлят поканата на Спасителя, те се поддават на Сатана. Чрез замаскирани изкушения Сатана води хората към все по-големи злини, докато ги постигне пълно падение и окаяност. Единственото защитно средство срещу неговата сила е Исусовото присъствие. Сатана е разкрит пред човечеството и пред ангелите като враг на хората и унищожител, а Христос - като Приятел и Избавител. Неговият Дух ще развие в човека всичко, което облагородява характера и извисява душата. Той ще го направи достоен за Божията слава в тяло, душа и дух. "Защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладеене" (2 Тим. 1:7). Той ни е призовал, "за да получим славата - характера - на нашия Господ Исус Христос", призовал ни е да бъдем "съобразни с образа на Сина Му" (2 Сол. 2:14; Римл. 8:29).

А душите, които са изпаднали до там, че са станали инструменти на Сатана, все още може да бъдат преобразени чрез Христовата сила във вестители на правдата и Божия Син да ги изпрати да разкажат "какви неща им е сторил Господ и как се е смилил за тях".

14. ДОКОСВАНЕ С ВЯРА

След като се завърна от Гадаринската земя на западния бряг, Исус откри голямо множество хора, които се бяха събрали да Го посрещнат и Го приветстваха с радост. За известно време Той остана близо до брега, за да проповядва и лекува и после се отправи към къщата на Левий-Матей за среща с бирниците на тяхното угощение. Тук Го намери Яир, началникът на синагогата.

Еврейският старейшина дойде силно обезпокоен и се хвърли в краката на Исус с ридание: "Малката ми дъщеря бере душа; моля Ти се да дойдеш и положиш ръце на нея, за да оздравее и да живее" (Марко 5:23).

Исус веднага тръгна с началника към дома му. Макар че учениците бяха видели толкова много от Неговите дела на милосърдие, се учудиха от готовността, с която се отзова на молбата на надменния равин. Въпреки това те придружиха своя Учител и народът ги последва с трепет и очакване. Къщата на началника бе наблизко, но Исус и спътниците Му се придвижваха бавно, тъй като тълпата го притискаше от всички страни. Нетърпеливият баща се безпокоеше от забавянето. Исус обаче изпитваше състрадание към народа и се спираше от време на време да облекчи болката на страдащ или да утеши някоя омъчнена душа.

Докато вървяха по пътя, през тълпата се промъкна пратеник с вест за Яир, че дъщеря му е мъртва и вече не е нужно да безпокоят Учителя. Новината стигна до ушите на Исус. "Не бой се - каза Той, - само вярвай и тя ще се избави" (Лука 8:50). Яир се прилепи до Спасителя и двамата бързаха към дома му. Наетите оплаквачи и музиканти бяха вече там и вдигаха врява. Присъствието на тълпата и бъркотията смутиха Исус. Той се опита да ги смълчи с думите: "Защо правите вълнение и плачете? Детето не е умряло, а спи" (Марко 5:39). Хората се възмутиха от думите на непознатия. Те бяха видели детето в прегръдката на

смъртта и затова започнаха да Му се подиграват. След като поиска всички да напуснат къщата, Исус взе със Себе Си бащата и майката на момичето и трима ученици – Петър, Яков и Йоан - и заедно с тях влезе в стаята на починалата.

Той се приближи до леглото и като хвана ръката на момичето, проговори тихо на познатия в нейния дом език: "Момиче, тебе казвам, стани" (Марко 5:41).

Безжизненото тяло потрепери веднага. Пулсът на живота започна да бие отново. Устните се усмихнаха. Очите се отвориха широко, сякаш след сън и момичето погледна с учудване групата около себе си. Стана от леглото и родителите ѝ я запрегръщаха, плачейки от радост.

По пътя към дома на началника Исус бе срещнал в навалищата една бедна жена, която дванадесет години страдаше от болест, направила живота ѝ непоносим. Тя бе изразходвала всичките си средства за лекари и церове, но бе обявена вече за неизлечимо болна. В нея, обаче, се зароди надежда, когато чу за изцеленията, вършени от Исус. Почувства със сигурност, че ако може само да стигне до Него, ще бъде излекувана. Немошна и болна, тя отиде на брега на езерото, където Той проповядваше и се опита да премине през тълпата, но напразно. Отново Го последва след излизането Му от къщата на Левий-Матей, но пак не можа да Го достигне. Бе започнала да се отчайва, когато изведнъж Исус се насочи към нея, пробивайки си път през множеството.

Златната възможност бе дошла. Жената се намираше в присъствието на великия Лекар! Но сред бъркотията тя не можеше да Го заговори, нито дори да Го зърне за повече от миг. Страхувайки се да не загуби единствената възможност да се излекува, тя се промъкваше напред, като си казваше: "Ако само се допра до дрехата Му, ще оздравея" (Марко 5:28). Когато Исус минаваше, тя протегна ръка и едва успя да докосне края на дрехата Му. В това докосване бе съсредоточена вярата на целия ѝ живот. Болката и слабостта мигновено отстъпиха място на сила и съвършено здраве.

С благодарно сърце жената се опита да се отдръпне от тълпата, но изведнъж Исус застана неподвижно и хората се спряха заедно с Него. Той се обърна и оглеждайки се наоколо, попита с ясен глас, който се чу през шума на множеството: "Кой се допря до Мене?" Хората отговориха на този въпрос със смаяни погледи. Тъй като бе блъскан от всички страни и грубо притискан, въпросът Му изглеждаше крайно неуместен.

Петър, винаги готов да отговори, каза: "Наставниче, народът Те притиска и гнети, [а Ти казваш: "Кой се допря до мене]?" Исус отговори: "Някой се допря до Мене, защото Аз усетих, че сила излезе от Мене" (Лука 8:45-46). Спасителят можеше да различи едно докосване с вяра от случайния допир с небрежната тълпа. Исус искаше да утеши смирената жена и думите Му щяха да бъдат за нея извор на радост - думи, които щяха да бъдат благословение за Неговите последователи до края на времето.

С поглед, насочен към жената, Исус настояваше да узнае кой се е докоснал до Него. След като разбра, че няма смисъл да се крие, тя излезе напред уплашена и се хвърли в краката Му. Разказа за своето страдание със сълзи на благодарност и за това, как е била излекувана. Исус и отговори нежно: "Дъщерьо, твоята вяра те изцели; иди си с мир" (Марко 5:34). Той не даде възможност за суеверно тълкуване, че притежава сила за лекуване, която се предава просто чрез докосване на дрехите Му. Изцелението бе извършено не чрез външен допир, а чрез вяра, хваната здраво за Неговата божествена сила.

Учудената тълпа, която се бе прилепила до Исус, не осъзнаваше, че има достъп до жизнена сила. Но когато страдащата жена протегна ръка, за да Го

докосне с вярата, че ще бъде излекувана, тя почувства тази сила. Така е и с духовните неща. Няма никаква полза, ако говорим небрежна за религия или се молим, без да имаме духовен глад и жива вяра. Привидната вяра в Христос, която Го приема само за Спасител на света, никога не може да излекува душата. Спасителната вяра не е само интелектуално съгласяване с истината. Всеки, който чака да получи пълно познание, преди да заживее с вяра, не може да получи благословение от Бога. Не е достатъчно да вярваме нещо ЗА Христос, ние трябва да вярваме В Него. Единствената вяра, която ще ни помогне, е вярата, приемаща Го за личен Спасител - вярата, която взима Неговите заслуги и ги прави свои. За мнозина вярата е само мнение. Спасителната вяра е акт, чрез който хората, приемащи Христос, влизат в заветни отношения с Бога. Истинската вяра е живот. Живата вяра означава увеличаване на силата и доверието, чрез които душата става всепобеждаваща.

След като излекува жената, Исус поиска от нея да потвърди полученото благословение. Даровете на евангелието не трябва да се приемат скришом и да им се радваме тайно. Затова Господ ни призовава да изповядваме Неговата доброта. "Вие сте ми свидетели, казва Господ" (Исая 43:12).

Когато десетима прокажени дойдоха при Исус, за да бъдат излекувани, Той им поръча да отидат и да се покажат на свещеника. Те бяха очистени веднага, но само един от тях се върна, за да Го прослави. Другите си тръгнаха, забравяйки Този, Който ги бе излекувал. Мнозина вършат същото и днес.

Полезно е за нас да пазим свеж спомен за всеки Божи дар. Така вярата укрепва и започва да иска и да получава все повече и повече. Ние се насърчаваме повече в най-малкото благословение, което получаваме, отколкото във всички разкази, които четем за вярата и опитностите на други. Човекът, който отговаря на Божията благодат, ще бъде като напоявана градина. Здравето му бързо ще процъфти, светлината му ще изгрее в мрака и Божията слава ще се види в него. Нека си спомним тогава любовта и добротата на Бога и многобройните Му милости. Подобно на израилевия народ нека издигнем камъни за свидетелство и да вдълбаем в тях скъпоценния разказ за това, което Бог е извършил за нас. И когато погледнем назад по пътищата, по които Бог ни е водил в нашето пътуване, със сърца, изпълнени с благодарност, нека възкликнем: "Що да въздам Господу за всичките Му благодеяния към мене? Ще взема чашата на спасението, и ще призова името Господно; ще изпълня обещанията си Господу, да, пред всичките Му люде" (Пс. 116:12-14).

15. "ДАЙТЕ ИМ ВИЕ ДА ЯДАТ"

Христос се бе оттеглил с учениците на усамотено място. Но този необичаен промеждутък на спокойствие и отдиш бе скоро прекъснат. Учениците мислеха, че са се уединили там, където няма да бъдат обезпокоявани, но веднага след като множествата разбраха, че божественият Учител не е сред тях, започнаха да питат: "Къде да Го намерим?" Някои бяха забелязали в каква посока са тръгнали Христос и учениците. Мнозина потеглиха пеша, а други прекосиха езерото с лодки. Наближаваше Пасхата и групите поклонници от близо и далеч, запътили се към Ерусалим, се събраха, за да видят Исус. Към тях се присъединиха още хора и броят им достигна пет хиляди мъже, освен жените и децата. Преди още Христос да стигне брега, там вече Го очакваше голямо

множество. Но Той успя да слезе незабелязан и да прекара известно време с учениците Си насаме.

Застанал на хълма, Исус погледна към идващите хора и сърцето Му се изпълни със състрадание. Макар че Го смуцаваха и отнемаха от почивката Му, Той не възнегодува. Докато наблюдаваше как прииждат, прозря, че нуждите им са големи и изискват Неговото внимание. "И смили се за тях, понеже бяха като овце, които нямат пастир" (Марко 6:34). Напускайки мястото Си за почивка, Той си намери подходяща площ, където да им помага. Хората не получаваха помощ от свещениците и управниците, докато от Христос излизаха животворни струи, когато проповядваше на множеството пътя на спасението.

Народът слушаше думите на любов, леещи се от устата на Божия Син. За тях тези благородни слова, така ясни и разбираеми, бяха като галаадски балсам за душите. Здравето, което даваше божествената Му десница, радваше умиращите и успокояваше болните. Денят им изглеждаше така, сякаш небето е слязло на земята, и съвсем не усетиха колко много време е изминало, откакто не са яли.

Денят се изнизваше. Слънцето потъваше на запад, но хората не се разотиваха. Исус бе работил цял ден, без да почива и да се храни. Бе побледнял от умора и глад и учениците започнаха да Го молят да прекрати работата Си. Но Той не можеше да се освободи от множеството, което Го притискаше от всички страни.

Накрая учениците дойдоха при Него и настояха хората да бъдат отпратени. Голяма част бяха дошли от далеч и от сутринта не бяха яли. Може би щяха да си купят храна от околните градове и села. Исус обаче каза: "Дайте им вие да ядат" (Матей 14:16), след което се обърна към Филип с въпроса: "Отгде да купим хляб да ядат тия?" (Йоан 6:5) Исус зададе този въпрос, за да изпита вярата на Своя ученик. Филип погледна към морето от хора и прецени, че е невъзможно да се осигури храна, с която да задоволи нуждите на тази тълпа. Той отговори, че хляб на стойност двеста динария няма да стигне, за да може всеки да получи дори и по едно малко парче. Исус поиска да разбере какво количество храна имат те. "Тук има едно момченце - отговори Андрей, - у което се намират пет ечемичени хляба и две риби; но какво са те за толкова хора?" (Йоан 6:9). Исус нареди тази храна да Му бъде донесена. След това каза на учениците Си да разпределят хората на групи по петдесет и сто души, които да насядат по тревата, за да се запази реда и всички да могат да видят какво ще направи. Когато това бе извършено, Исус взе храната, "погледна към небето и благослови; и като разчупи хлебовете, даде ги на учениците, а учениците - на народа". "Всички ядоха и се наситиха. И дигнаха къшеи, дванадесет пълни коша, така и от рибите" (Матей 14:19, Марко 6:42-43).

Този, Който учеше хората как да постигат мир и щастие, се грижеше не само за духовните, но и за физическите им нужди. Присъстващите бяха отпаднали и изморени. Имаше майки с кърмачета на ръце и малки деца, държащи се за полите им. Почти всички бяха стояли прави часове наред. Те бяха толкова силно заинтересувани от Христовите думи, че дори не се сещаха да седнат. Тълпата беше така голяма, че имаше опасност някои да бъдат стъпкани. Исус искаше да им даде възможност за почивка и затова ги покани да седнат. На поляната имаше достатъчно трева и всички можеха спокойно да отдъхнат.

Христос никога не вършеше чудо, освен за да задоволи истинската нужда. Всяко чудо бе от такъв характер, че да заведе хората до дървото на

живота, чиито листа са за лекуване на народите. Раздаването на простата храна от учениците съдържаше толкова много поуки. Тя бе съвсем обикновена - рибата и ечемиченият хляб бяха всекидневната храна на рибарите от Галилейското езеро. Христос би могъл да разстеле пред множествата богата трапеза, но храна, приготвена само за задоволяване на апетита, не би им послужила за поука. С този урок Той искаше да ги научи, че естествените неща, дадени от Бога, са занемарени. Никога не се е случвало някой да се радва толкова много на богато угощение, приготвено за задоволяване на порочния вкус, както тези хора се радваха на почивката и на скромната храна, която Христос взе от непознат за човека източник.

Ако днешните хора бяха скромни в своите навици и живееха в хармония с природните закони, както Адам и Ева в началото, нуждите на човешкото семейство биха били задоволени с всичко. Би имало по-малко въображаеми нужди и повече възможности да се живее според Божиите учения. Но егоизъмът и задоволяването на неестествени вкусове са донесли грях и мизерия на света, като от една страна са породили излишъци, а от друга - оскъдица.

Исус не искаше да привлича народа, задоволявайки желанието му за разкош. За това множество хора, изморени и гладни след дългия изтощителен ден, скромната храна бе доказателство не само за Неговата сила, но и за стремежа Му с нежност да се грижи за обикновените им житейски нужди. Спасителят не е обещавал на Своите последователи удоволствията на света. Тяхната храна може да бъде скромна и дори оскъдна, трапезата им може да е в бедна обстановка, но Той е дал дума, че нуждите им ще бъдат задоволени и е обещал нещо много по-добро от светските блага - утехата на Неговото присъствие.

С нахранването на петте хиляди души Исус открехва завесата на природния свят и разкрива силата, която непрестанно действа за наше добро. В растежа на плодовете на земята Бог върши ежедневно чудо. По естествен начин се постига това, което стана, когато множеството бе нахранено. Хората обработват почвата и сеят семена, но животът, идващ от Бога, причинява растежа на семената. Дъждът, въздухът и слънчевата светлина, които Бог дава, правят така, че "земята сама по себе си произвежда, първо ствол, после клас, подир това пълно зърно в класа" (Марко 4:28). Бог е Този, Който храни ежедневно милиони човешки същества чрез плодовете на земята. Хората са призвани да сътрудничат на Бога в опазването на реколтата и приготвянето на хляб, но често забравят за Божията намеса. Не отдават на Бога слава, съответстваща на святото Му име. Действието на силата Му се приписва на естествени причини или на човешка изобретателност. Прославя се човекът вместо Бога, а Неговите милостиви дарове се използват за егоистични цели и се превръщат в проклетие вместо в благословение. Бог иска да промени всичко това. Той желае притъпените ни сетива да станат по-чувствителни, за да усещат милостта и добротата Му и да Го прославят за изявата на Неговата сила. Искане от нас да признаем, че даровете идват от Него, за да се превърнат, според намерението Му, в благословение за нас. Христовите чудеса бяха извършени, за да се постигне тази цел.

След нахранването на множествата остана голямо количество храна. Но Този, Който бе Източникът на неограничена сила, каза: "Съберете останалите къшеи, за да не се изгуби нищо" (Йоан 6:12). Със съвета се целеше нещо повече от събирането на хляба в кошовите. Урокът бе двоен. Нищо не трябва да се пилее. Не трябва да пратосваме земните блага. Не бива да пренебрегваме нищо,

което е от полза за човека. Нека събираме всичко, с което можем да облекчим нуждите на гладуващите по земята. При духовните неща трябва да се действа със същото внимание. Когато кошчетата с останалия хляб бяха събрани, хората си спомниха и за своите приятели у дома. Искаха и те да опитат хляба, благословен от Христос. Съдържанието на кошчетата бе разпределено между нетърпеливото множество и разнесено по всички околни райони. Така присъстващите трябваше да дадат и на други от небесния хляб, за да задоволят глада на душите. Те щяха да повторят това, което са научили от Божиите чудеса. Нищо не биваше да се загуби. Нито една дума, засягаща вечното им спасение, не трябваше да падне безплодна на земята.

Чудото с хлябовете дава урок за зависимостта ни от Бога. Когато Христос нахрани петте хиляди, наблизо нямаше храна. Очевидно Той не разполагаше с пари. И ето Го, с пет хиляди мъже, освен жените и децата, намиращи се сред пустошта. Исус не бе поканил голямото множество да Го последва - те идваха без покана или заповед, но Той знаеше, че след като толкова дълго време слушат неговите проповеди, ще се почувстват гладни и отпаднали.

В действията на Христос за задоволяване нуждите на прегладнелите хора има дълбок духовен урок за всички Негови служители. Христос получи от Отец и даде на учениците, учениците дадоха на множеството, а хората раздадоха помежду си. Така всички, които са свързани с Христос, ще получат от Него хляба на живота, небесната храна и ще трябва да я споделят с другите.

С пълно упование в Бога Исус взе малката кошница с хлябовете и макар че там имаше толкова, колкото да стигне за Неговите ученици - Той не ги покани да се нахранят, а започна да им раздава храната, като им нареждаше да я разпределят между присъстващите. Храната се умножаваше в ръцете Му, а ръцете на учениците, които се протягаха към Христос, хляба на живота, не оставаха празни. Малката кошница стигна за всички. След като нуждите на хората бяха задоволени, останалите къшеи бяха събрани и Христос и апостолите ядоха заедно от тази скъпоценна, дадена от небето храна.

Учениците бяха връзката между Христос и народа. Това трябва да бъде голямо насърчение за днешните Му последователи. Христос е центърът на всичко, Източникът на силата. Учениците Му трябва да получават даровете си от Него. И най-интелигентният, и най-духовният човек може да даде само ако получи. Сам той не може с нищо да задоволи нуждите на душата. Ние имаме възможност да даваме само това, което получаваме от Христос. От друга страна, ние можем да получаваме само ако даваме на другите. Давайки, ние получаваме. Колкото повече даваме, толкова повече получаваме. Така можем да имаме постоянна вяра и упование, постоянно да получаваме и да даваме.

Има опасност в работата ни за Бога да разчитаме на човешки таланти и способности. Така губим от погледа си великия Източник. Твърде често Христовият работник не осъзнава собствената си отговорност. Възможно е той да премести товара си върху организации, вместо да разчита на Този, Който е източник на силата. Огромна грешка в Божието дело е да уповаваме на човешка мъдрост или на голям брой хора. Успешната работа за Христос зависи не толкова от големия брой хора или от талантите, колкото от чистите намерения, от неподправената искрена всеобхватна вяра. Трябва да се носят лични отговорности, да се поемат лични задължения, да се правят лични усилия за тези, които не познават Христос. Работете според вашите способности, вместо

да прехвърляте отговорността на някой, за когото мислите, че е по-богато надарен от вас.

Когато ви дойде наум въпросът: "Отгде да купим хляб да ядат тия?", нека отговорът ви не бъде изпълнен с неверие. След като учениците чуха указанието на Спасителя: "Дайте им вие да ядат", веднага се сетиха за трудностите. Те попитаха дали да отидат в селата, за да купят храна. Така сега, когато хората са лишени от хляба на живота, Господните чеда питат дали да не повикат някого отдалеч, който да дойде и да ги нахрани. Но какво каза Христос? "Накарайте човеците да насядат", след което Той ги нахрани. Затова, когато сте заобиколени от нуждаещи се хора, знайте, че Христос е там. Общувайте с Него. Донесете хляба си пред Исус.

Средствата, с които разполагаме, могат да изглеждат недостатъчни за делото, но ако вярваме с упование в неограничената Божия сила, пред нас ще се открият неизчерпаеми източници. Ако делото е Божие, Той сам ще даде средства за неговото осъществяване. Бог ще възнагради искреното, просто упование в Него. Малкото, което се употребява разумно и икономично в служба на небесния Отец, ще се умножава още докато го раздаваме. Оскъдното количество храна в ръцете на Христос не се свърши, докато изгладнялото множество не бе нахранено. Ако отидем при Източника на всяка сила с вяра и ръце, протегнати за помощ, ние ще бъдем подкрепяни в нашата работа, дори при най-трудните обстоятелства и ще можем да даваме на другите от хляба на живота.

Господ казва: "Давайте и ще ви се дава" (Лука 6:38). "Който сее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне; а който сее щедро, щедро ще и да пожъне ... Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело; както е писано: "Разпръсна щедро, даде на сиромасите, правдата Му трае до века." А Тоя, Който дава семе на сеяча и хляб за храна, ще даде и ще умножи вашето семе за сеене, и ще прави да изобилват плодовете на вашата правда, та да бъдете във всяко отношение богати във всякаква щедрост, която чрез вашето служение произвежда благодарение на Бога" (2 Кор. 9:6, 8-11).

16. НОЩТА В БУРНОТО ЕЗЕРО

Седнали на тревата в здрача на пролетната вечер, хората видяха храната, дадена им от Христос. Думите, изречени през този ден, бяха приети като глас Божии. Изцеленията, на които станаха свидетели, бяха такива, каквито само божествена сила би могла да извърши. Но преди всичко чудото с хлябовете се хареса на всеки един от това множество. Всички се възползваха от него. В дните на Мойсей Бог бе хранил Израил с манна в пустинята, а кой би могъл да бъде човекът, който ги нахрани през деня, освен Този, за Когото Мойсей бе пророкувал? Никаква човешка сила не би могла да направи от пет ечемичени хлебчета и две рибки храна, която да стигне за изхранването на хиляди гладни хора. Те си казваха един на друг: "Наистина Тоя е пророкът, Който щеше да дойде на света" (Йоан 6:14).

През изминалия ден това убеждение се бе затвърдило. Тази изключителна изява даваше увереност, че дългоочакваният Избавител е между тях. Надеждите на народа ставаха все по-големи. За него това бе Този, Който ще

направи от Юдея земен рай - земя, в която текат мляко и мед. Той би могъл да задоволи всяко желание, да премахне властта на омразните римляни, да избяви Юда и Ерусалим, да дава здраве на войниците, ранени в битки, да снабдява цели армии с храна, да завладява народи и да даде на Израил така желаното световно господство.

Ентузиазираният народ бе готов да Го короняса за цар незабавно. Те виждаха, че Исус не се опитва да привлече вниманието или да си осигури почести. Точно това Го отличаваше от свещениците и управниците и хората се страхуваха, че Той никога няма да предяви претенции към Давидовия трон. След като се съвещаваха помежду си, те решиха да Го задържат насила и да Го провъзгласят за цар на Израил. Учениците се съгласиха с множеството да обявят трона на Давид за законно наследство на техния Учител. От скромност, казваха те, Христос отказа тази чест. Нека народът слави своя Избавител. Нека високомерните свещеници и управници бъдат принудени да се поклонят на Този, Който идва облечен с Божията сила.

Те усилено се подготвяха да осъществят своето намерение, но Исус видя какво става и разбра, за разлика от тях, какви ще бъдат последиците от това. Свещениците и управниците все още искаха да Го убият. Обвиняваха Го, че привлича хората към Себе Си и ги отклонява от тях. Насилие и бунт биха последвали опита на Исус да бъде поставен на престола и трудът за установяване на духовното царство би бил прекратен. Това трябваше да бъде спряно незабавно. След като извика Своите ученици, Исус им нареди да се качат в лодката и веднага да се върнат в Капернаум, а да оставят Той да разпусне множествата.

Никога преди заповед на Исус не е изглеждала така невъзможна за изпълнение. От дълго време учениците се бяха надявали, че народът ще провъзгласи Исус за цар. Те не можеха да приемат мисълта, че този голям ентузиазъм няма да доведе до нищо конкретно. Множествата, които се събираха на празника "Пасха", искаха да видят новия пророк. Неговите последователи смятаха, че това е златната възможност да поставят своя възлюбен Учител на израилевия трон. Точно когато страстите се бяха разпалили, за тях бе особено трудно да си тръгнат и да оставят Исус на пустинния бряг. Учениците протестираха, но Той заговори с твърдост, каквато никога преди не бе проявявал към тях. Разбра се, че с по-нататъшно противопоставяне няма да постигнат нищо и мълчаливо тръгнаха към езерото.

Сега Исус заповяда на хората да се разотиват и думите Му бяха толкова решителни, че те не дръзнаха да противоречат. Словата за прослава и възхвала замряха на устните им. Точно когато тръгнаха да Го хванат, стъпките им се забавиха и радостта изчезна от погледите им. В тази тълпа имаше властни по характер и решителни мъже, но царската осанка на Исус и тихите Му настойчиви думи успокоиха възмущението и осуетиха плановете им. Те видяха в Него сила, по-голяма от всяка човешка власт и се подчиниха мълчаливо.

След като остана сам, Исус "отиде да се помоли". Часове наред продължиха молитвите Му към Бога. Молеше се не само за Себе Си, но и за хората. Молеше се за сила да им разкрие божествения характер на Своята мисия, за да не може Сатана да ги заслепява и да покварява начина им на мислене. Спасителят знаеше, че дните Му за служене на земята са към своя край и малко са тези, които щяха да Го приемат за Изкупител. С мъка в сърцето и в душевна борба Той се молеше за Своите ученици. Те трябваше да понесат тежки изпитания. Отдавна подхранваните надежди, основаващи се на

общоприетата заблуда, щяха да бъдат премахнати по най-болезнен и унизителен начин. Вместо възкачването Му на Давидовия трон, щяха да станат свидетели на Неговото разпятие, което щеше да бъде истинското Му коронясване. Но учениците не разбираха това и впоследствие щяха да ги сполетят силни изкушения, които те дори нямаше да осъзнаят като такива. Без Светия Дух, Който да просвети ума и да разшири мирогледа им, вярата на учениците би пропаднала. За Исус бе мъчително да види, че тяхната представа за Божието царство се свежда предимно до земно величие и почести. Те бяха тежко бреме на сърцето Му и Той започна да се моли с душевна агония и със сълзи на очи.

Учениците обаче не отплуваха незабавно, както Исус ги бе посъветвал. Почакаха известно време с надежда Той да дойде при тях, но когато видяха, че нощта се спуска бързо, "влязоха в ладия и отиваха отвъд езерото в Капернаум". Бяха се разделили с Исус, изпитвайки неудовлетворение и недоволство - чувства, които никога, откакто Го бяха приели за свой Господ, не ги бяха обземали. Роптаеха, тъй като не им бе позволено да Го обявят за цар. Обвиняваха се един друг за това, че са се подчинили така лесно на заповедта Му. Взаимно се убеждаваха, че ако са били по-настойчиви, биха постигнали своята цел.

Неверие завладя умовете и сърцата им. Стремежът към славата ги заслепи. Те знаеха, че Исус е ненавиждан от фарисеите и очакваха да Го видят възвеличен, както смятаха за редно. За тях бе непоносимо изпитание да са заедно с учител, който може да върши големи чудеса и въпреки това да ги хулят като измамници. Нима винаги щяха да ги смятат за последователи на лъжепророк? Няма ли най-сетне Христос да установи Своята царска власт? Защо Този, Който притежава такава сила, не разкрие истинския Си характер и не направи живота им по-лек?

През деня учениците бяха свидетели на чудните Христови дела. Сякаш небето бе слязло на земята. Впечатленията от този незабравим славен ден би трябвало да ги изпълнят с вяра и надежда. Ако бяха започнали да разговарят за всички тези неща, след като сърцата им преливат от вълнение, не биха се поддали на изкушенията. Но разочарованието бе повлияло на мислите им. Думите на Христос: "Съберете останалите къшеи, за да не се изгуби нищо", бяха забравени. Това бяха часове на изобилни благословения за учениците, но те забравиха всичко. Намираха се в несигурни води. Когато мислите им бяха тревожни и объркани, Бог им даде нещо, което да въздейства на душите им и да завладее тяхното внимание. Бог често пъти прави това, когато човек сам си създава трудности и неприятности. Нямаше защо сами да влизат в беда. Опасността вече приближаваше бързо.

Силна буря ги връхлетя ненадейно, а те не бяха подготвени за нея. Промяната бе рязка, тъй като денят бе свършено тих. Когато вятърът ги заблъска, те се изплашиха. Забравиха за своето недоволство, за неверието си, за нетърпението. Всеки се стремеше да спаси ладията от потъване. Мястото, където очакваха да срещнат Исус, бе на късо разстояние по вода от Витсаида и при обикновено време пътуването би им отнело само няколко часа. Сега обаче вятърът ги отблъскваше все по-надалеч от там, закъдето се стремяха. Гребяха усилено чак до четвъртата нощна стража. Най-накрая изтощените мъже разбраха, че са загубени. Бурята и черните води им показваха колко са безпомощни. Започнаха да копнеят за присъствието на своя Учител.

Исус не ги бе забравил. Той ги наблюдаваше от брега и виждаше как изплашените до смърт мъже се борят с бурята. Нито за момент не изгуби от

поглед Своите ученици. Очите Му с най-голяма загриженост следяха подхвърляната от вълните ладия и нейните ценни пътници. Тези мъже щяха да станат светлина на света. Както майката с нежност и любов наблюдава детето си, така състрадателният Учител наблюдаваше учениците Си. Когато сърцата им се смириха, нечистите им амбиции изчезнаха, смирено помолиха за помощ и тя им бе дадена.

В момента, в който учениците разбраха, че са изгубени, лъч светлина освети призрачна фигура, приближаваща се към тях по водата. Но те не знаеха, че това е Исус. Смятаха за враг Този, Който идва да им помогне. Обзе ги ужас. Ръцете с железните мускули, държали веслата, сега се отпуснаха. Ладията се люшкеше по волята на вълните. Очите бяха приковани към видението, което ходеше по разпенените гребени на бушуващите вълни.

Учениците мислеха, че това е призрак, който вещае тяхното унищожаване, и започнаха да викат от страх. Исус се приближи, сякаш готов да ги отмине, но те Го познаха и извикаха, молейки за помощ. Любимият им Учител се обърна и гласът Му успокои страховете им: "Дерзайте! Аз Съм; не бойте се" (Матей 14:27).

Веднага, след като проумя този чуден факт, Петър не можа да сдържи радостта си. Ненапълно повярвал, той извика: "Господи, ако си Ти, кажи ми да дойда при Тебе по водата. А Той рече: Дойди" (Матей 14:28-29).

Гледайки към Исус, Петър вървеше сигурно, но когато самодоволно погледна назад към своите спътници в ладията, очите му се отклониха от Спасителя. Вятърът бучеше. Вълните бяха високи и се издигаха между него и Учителя. Петър се уплаши. За момент Христос се скри от погледа му и вярата му изчезна. Започна да потъва. Но когато вълните го погълнаха, вдигна погледа си от разгневените води и поглеждайки Исус, извика: "Господи, избави ме." Исус незабавно хвана протегнатата ръка и каза: "Маловерецо, защо се усъмни?" (Матей 14:30,31).

Като вървяха един до друг, хванати за ръка, заедно се качиха в ладията. Но сега Петър бе потиснат и мълчалив. Нямаше причина да се хвали пред своите другари, защото чрез неверие и самоувереност едва не изгуби живота си. Когато отклони погледа си от Исус, опората му изчезна и той пропадна сред вълните.

Колко често заприличваме на Петър, когато ни връхлети беда. Ние гледаме към вълните, вместо да държим погледа си прикован към Спасителя. Подхлъзваме се и мощните води заливат душите ни. Исус не му каза да дойде при Него, за да загине. Той не ни призовава да Го следваме, за да ни изостави. "Не бой се - казва Той, - защото Аз те изкупих, призовах те по име; Мой си ти. Когато минаваш през водите, с тебе ще бъда, и през реките, те не ще те потопят; когато ходиш през огъня, ти няма да се изгориш, и пламъкът не ще те опали. Защото Аз съм Иеова твоят Бог, Светият Израилев, твоят Спасител" (Исая 43:1-3).

Исус четеше като на книга характера на Своите ученици. Той знаеше колко сериозно ще бъде изпитана тяхната вяра. При случая в езерото искаше да разкрие на Петър собствената му слабост, да му покаже, че сигурността зависи от постоянното упование в божествената сила. Сред бурите и изкушенията Петър би могъл да върви в безопасност само ако отхвърли себелюбието и разчита на Спасителя. Точно там, където се смяташе за силен, той бе слаб. Едва когато разбра собствената си слабост, можа да проумее колко важно е да разчита на Христос. Ако бе научил урока, който Исус искаше да му предаде със

случая в езерото, не би се провалил, когато го сполетя по-късно голямото изпитание.

Ден след ден Бог наставлява Своите чеда. Чрез събитията в ежедневието живот Той ги подготвя за ролята на по-голямата сцена, която Неговото providение им е посочило. Всекидневните изпитания са тези, които определят тяхната победа или поражение в момента на тежки житейски кризи.

Хората, които не успеят да разберат, че са в постоянна зависимост от Бога, ще бъдат победени от изкушенията. Сега ние може да си мислим, че сме стъпили на сигурна почва и никога няма да се поклатим. Може да казваме уверено, че знаем в Кого сме повярвали и нищо няма да разклати вярата ни в Бога и Неговото слово. Но Сатана има намерение да се възползва от наследените ни и придобити недостатъци в характера и да заслепи очите ни за нашите нужди и дефекти. Само ако осъзнаем собствената си слабост и не отклоняваме погледа си от Исус, ще можем да живеем в сигурност.

След като Исус зае мястото Си в лодката, вятърът утихна "и венага ладията се намери при сушата, към която отиваха" (Йоан 6:21). Нощта на страх бе последвана от утринната светлина. Учениците и другите хора, които също се намираха в лодката, паднаха в нозете на Исус и с благодарни сърца възкликнаха: "Наистина Ти си Божи Син" (Матей 14:33).

17. МОЛБАТА НА ХАНААНКАТА

След срещата с фарисеите Исус напусна Капернаум и като мина през Галилея, се отправи към хълмистата страна на финикийската граница. На запад в равнината долу Той виждаше двата древни града Тир и Сидон с техните езически храмове, великолепни палати, търговски центрове и пристанища, пълни с всякакви плавателни съдове. Зад тях се простираше синята шир на Средиземно море, през което апостолите на евангелието щяха да пренесат своите радостни вести до централните на великата световна империя. Но времето за това още не бе дошло. Задачата, която сега стоеше пред Исус, бе да подготви учениците Си за тяхната мисия. Той се надяваше да намери в тази област желаното уединение, което не намери във Витсаида. Все пак това не бе единствената цел, с която отиваше там.

"И ето, една ханаанка излезе от ония места и извика, казвайки: Смили се за мене, Господи, Сине Давидов; дъщеря ми зле се мъчи от бяс" (Матей 15:22). Жителите на тази област бяха от древната ханаанска раса. Като идолопоклонници, те бяха презирани и мразени от юдеите. Към тях принадлежеше жената, която сега се представи на Исус. Тя бе езичница и бе лишена от привилегиите, на които евреите се радваха всеки ден. Между финикийците живеяха и много евреи, така че мълвата за Христовите дела бе проникнала и в тази област. Някои бяха слушали вече Неговите слова и бяха видели някои от чудотворните Му дела. И тази жена бе чула за пророка, който лекувал всякакви болести. Като чу за силата Му, в сърцето ѝ се породила надежда. Подтиквана от майчината любов, тя реши да разкаже на Исус за дъщеря си. Имаше твърдото намерение да Му изплаче болката си. Той трябваше да излекува нейното дете! Бе потърсила помощ от езическите богове, но не бе получила никакво облекчение, затова от време на време ѝ минаваше мисълта, че и този еврейски учител може би не ще може да направи нищо за рожбата ѝ. Но

до нея стигна вестта, че Исус лекува всякакъв вид болести, независимо дали идващите при Него са богати или сиромаси. И реши твърдо да не изпусне единствената си надежда.

Христос познаваше състоянието на жената. Той знаеше, че тя желае силно да Го види, затова сам застана на пътя ѝ. Помагайки ѝ в скръбта, щеше да даде жив урок на учениците Си. Водеше ги в тази област със специална цел. Желаше да ги запознае с невежеството, ширещо се в градовете и селата, съседни на Израилевата земя. Израилтяните, на които бе поверена истината, не знаеха за нуждите на заобикалящите ги хора и не правеха нищо за тях, за намиращите се в тъмнина души. Разделящата стена, издигната от еврейската гордост, не позволяваше и на учениците дори да съчувстват на езическия свят. Преградите, обаче, трябваше да се съборят.

Христос не отговори веднага на молбата на жената. Той прие тази представителка на презряната раса така, както евреите биха я приели. Искаше учениците Му да видят картинно студенината на безсърдечие, с което евреите биха се отнесли при такъв случай. Това щеше да докаже с начина на приемане на жената, както и със съчувствието към нейната мъка и удовлетворяването на молбата ѝ.

Макар че Исус не ѝ отговори, жената не загуби вярата си. Той я отмина, сякаш не я чу, но тя тръгна подире Му и повтори молбата си. Отегчени от нейната настойчивост, учениците замолиха Исус да я отстрани. Те видяха, че Учителят се отнася към нея безразлично и помислиха, че одобрява еврейския предразсъдък към ханаанците. Но Спасителят, на Когото се молеше жената, беше състрадателен. В отговор на желанието на учениците Си Исус каза: "Аз не съм пратен, освен до загубените овце на Израилевия дом" (Матей 15:24). Макар да изглеждаше, че отговорът е в съгласие с еврейския предразсъдък, той всъщност съдържа упрек към учениците, които те по-късно разбраха и който често им напомняше казаното - че Исус е дошъл на света, за да спаси всички, които биха Го приели.

Жената замоли още по-настойтелно. Тя коленичи пред нозете на Христос и извика: "Господи, помогни ми!" Исус, все още отблъскващ привидно нейната молба, според безмилостните предразсъдъци на евреите, отговори: "Не е прилично да се вземе хляба на децата и да се хвърли на кученцата" (Матей 15:26). Това всъщност означаваше, че не бе справедливо благословенията, предназначени за Божия избран народ, да се даряват на странници и чужденци в Израил. Отговорът би обезсърчил всеки не толкова усърден просител. Но жената осъзна, че сега е нейната възможност. Под привидния отказ на Исус тя съзираше състрадание, което не можеше да се прикрие. "Така, Господи - отговори тя, - но и кученцата ядат от трохите, които падат от трапезата на господарите им" (Матей 15:27). Когато децата ядат на бащината трапеза, кучетата не остават гладни. Те имат право на трохите, които падат от богато наредената маса. По същия начин, докато за Израил бяха определени много благословения, нямаше ли и за нея едно благословение? Щом е смятана за куче, няма ли тя право на една троха от Неговото изобилие?

Исус току-що бе напуснал Своето работно поле, понеже книжниците и фарисеите търсеха начин да Го убият. Те роптаеха и се оплакваха. Подхранваха неверие и злоба и отказваха да приемат така щедро предлаганото им спасение. Тук, обаче, Христос среща жена от нещастна и презряна нация, не облагодетелствана от светлината на Божието слово. Но тя се бе поддала веднага на божественото влияние и вярваше напълно, че Той може да изпълни молбата

й. Молеше да ѝ се дадат трохите, които падат от трапезата на Господаря. Щом имаше привилегията да бъде куче, тя бе съгласна да се отнесат с нея като с куче. Нямаше национална или религиозна гордост, или предрасъдъци и незабавно призна Христос за Изкупител и за способен да извърши всичко, каквото би поискала от Него.

Спасителят бе доволен. Той изпита вярата ѝ в Него. С поведението Си към жената Исус показа, че тази, която бе смятана за отхвърлена от Израил, не е вече чужденка, а чедо на Божието семейство и има право да участва при получаване даровете на Отец. Сега Христос изпълни нейната молба и завърши урока към учениците Си. Поглеждайки ги със състрадание и любов, Той каза: "О, жено, голяма е твоята вяра; нека ти бъде според желанието" (Матей 15:28). В същия час дъщеря ѝ оздравя. Демонът не я измъчваше повече. Жената си отиде, признавайки Спасителя, щастлива, че на молитвата ѝ е отговорено.

Постъпката на Христос даде на учениците по-ясна представа за работата, която им предстоеше сред езичниците. Те видяха извън Юдея широко поле на действие. Видяха души със страдания, непознати на по-облагодетелстваните. Сред тези, които бяха изложени на презрение, имаше души, които копнееха за помощта на великия Лечител и жадуваха за светлината на истината, която бе тъй щедро излята над евреите.

Финикийката се хвърли с вяра към преградите, издигнати между евреи и езичници. Въпреки обезсърчението, като не обръщаше внимание на външния вид на нещата, който би могъл да предизвика съмнение, тя уповаваше на любовта на Спасителя. Ето така иска Христос да Му се доверяваме. Благословенията на спасението са за всяка душа. Човек може да не участва в Божието благословение чрез евангелието само по собствен избор.

Съсловията са противни на Бога. Той не зачита привилегиите от подобен характер. В Неговите очи всички народи са равнопоставени. "Направил е от една кръв всички човешки народи да живеят по цялото лице на земята, като им е определил предназначени времена и пределите на заселищата им; за да търсят Бога, та дано биха Го поне напипали и намерили, ако и Той да не е далеч от всеки един от нас." "Без разлика във възраст, чин, народност и религиозни убеждения, всички са еднакво поканени да отидат при Христос, за да живеят. "Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъжки пол, ни женски; защото вие всички сте едно в Христа Исуса." "Богат и сиромаш се срещат; Господ е Създателят на всички тях" (Деян. 17:26-27, Гал. 3:28, Пр. 22:2).

18. ЛАЗАРЕ, ИЗЛЕЗ!

Сред най-преданите Христови ученици бе и Лазар от Витания. Още от първата им среща той прояви силна вяра в Христос. Любовта му към Него бе дълбока и бе много обичан от Спасителя. За него бе направено най-великото от Христовите чудеса.

Исус почиваше често в дома на Лазар. Спасителят нямаше собствен дом. Той зависеше от гостоприемството на Своите приятели и ученици и много пъти, когато бе уморен и жадуваше за човешко съчувствие, се приютяваше с радост в този мирен дом, далеч от подозренията и завистта на яростните фарисеи. Тук Той намираще искрено гостоприемство, чисто, свято приятелство и можеше да

говори съвършено свободно, защото знаеше, че думите Му ще бъдат разбрани и оценени.

Нашият Спасител ценеше тихото кътче с внимателни слушатели. Копнееше за човешко внимание, гостоприемство и съчувствие. Приемашите небесните наставления, които Той винаги бе готов да даде, бяха благословени изобилно. Когато множествата Го следваха през полята, Христос им разкриваше красотата на естествения свят. Стараеше се да отвори очите и умовете им, за да могат да разберат как Божията ръка поддържа света. Вместо да призовава към оценяване на Божията доброта и милосърдие, Той привличаше вниманието на Своите слушатели към нежно падащата роса, към топлите дъждове и към ярката слънчева светлина, които се дават както на добрите, така и на злите. Искаше хората да осъзнаят по-пълно почитта на Бога към човека, създаден като Божие средство.

Докато Христос предаваше Своите чудни уроци, Мария седеше при нозете Му - благоговееща и предана слушателка. Веднъж Марта, отрупана с грижи за приготвяне на храната, дойде при Него с думите: "Господи, не те ли е грижа, че сестра ми ме остави сама да шетам? Кажй й, прочее, да ми помогне" (Лука 10:40). Това бе при първото посещение на Христос във Витания. Спасителят и Неговите ученици току-що бяха пристигнали от едно уморително пътуване пеша от Ерихон. Марта бе нетърпелива да пригответи необходимото за тяхното удобство и в своето вълнение забрави учтивостта, която дължеше на госта. Исус й отговори меко: "Марто, Марто! Ти се грижиш и безпокоиш за много неща; но едно е потребно; и Мария избра добрата част, която не ще се отнеме от нея" (Лука 10:41-42). Мария трупаше в ума си скъпоценните слова, изговорени от Спасителя. Слова, по-ценни за нея и от най-скъпите накити на света.

Скръбта влезе в мирния дом, където Исус си почиваше. Лазар се разболя внезапно и сестрите му изпратиха вест до Спасителя: "Господи, ето този, когото обичаш, е болен" (Йоан 11:3). Те видяха как жестоката болест сграбчи техния брат, но знаеха, че Христос може да лекува всички болести. Вярваха, че Той ще им помогне в бедата, затова не Го помолиха да дойде незабавно, а само изпратиха поверителната вест: "...този, когото обичаш, е болен". Смятаха, че ще им отговори веднага и ще ги посети, щом дойде във Витания.

С нетърпение очакваха отговора. Докато искрицата живот още тлееше в брат им, те се молеха и поглеждаха дали Исус идва. Но вестителят се върна без Него. Донесе само вестта: "Тази болест не е смъртоносна..." (Йоан 11:4). И те се хванаха за надеждата, че Лазар ще живее. Нежно се опитваха да говорят думи на надежда и кураж на почти изпадналия в безсъзнание страдалец. Когато Лазар умря, се обезкуражиха, но почувстваха подкрепящата благодат на Христос и това ги задържаше да не Го упрекнат.

Учениците останаха с впечатлението, че Христос прие новината студено. Не се наскърби, както очакваха. Поглеждайки ги, Исус каза: "Тази болест не е смъртоносна, но е за Божията слава, за да се прослави Божият Син чрез нея." Той се забави два дни на мястото, където беше. Това отлагане бе тайна за учениците. Каква утеха щеше да бъде присъствието Му за изпадналия в беда дом! - мислеха си те. Неговата силна привързаност към семейството във Витания им беше добре позната и се изненадаха, че не отговори на тъжната вест: "... този, когото обичаш, е болен". През двата дни Христос, изглежда, бе забравил за новината, защото не спомена нищо за Лазар.

След като изчака два дни, Исус им каза: "Да отидем пак в Юдея". Учениците попитаха защо, ако ще отива пак в Юдея, бе чакал два дни. Но тревогата за Христос и за самите тях напълно зае мислите им. В пътя, по който Той бе готов да тръгне, не виждаха нищо друго освен опасност. "Учителю, - казаха Му - сега юдеите искаха да те убият с камъни, и пак ли там отиваш? Исус отговори: Нали има дванадесет часа в деня?" "Мене Ме води Моят Отец. Докато Аз извършвам Неговата воля, животът Ми е в безопасност. Моите дванадесет часа не са се свършили още. Аз навлязох в последния остатък от Моя ден, но докато имам още време съм в безопасност."

"Ако ходи някой денем - продължи Той, - не се препъва, защото вижда виделината на тоя свят" (Йоан 11:7-9). Този, който изпълнява Божията воля, който върви в пътеката, набелязана от Бог, не може да се препъне и да падне. Светлината на Божия Дух, Който го ръководи, му дава ясно разбиране за неговия дълг и го води напред до края на неговото дело. "Но ако някой ходи нощем, препъва се, защото не е осветлен." Този, който върви в пътеката на собствения си избор, където Бог не го е призовал, ще се спъне. За него денят се превръща в нощ и където и да е, не е в безопасност.

"Това изговори и подир туй им каза: Нашият приятел Лазар заспа, но аз отивам да го събудя" (Йоан 11:11). "Нашият приятел Лазар заспа." Какви вълнуващи думи! С какво съчувствие са изпълнени! При мисълта за опасността, която техният учител бе готов да си навлече, като отиде в Ерусалим, учениците почти бяха забравили бедното семейство във Витания. Но Христос не го бе забравил. Учениците се почувстваха укорени. Те бяха разочаровани, защото Той не отговори веднага на известието за Лазар. Изкушиха се да мислят, че не е обичал толкова силно него и сестрите му, както те смятаха, иначе би трябвало да побърза да тръгне с вестителя. Но думите "нашият приятел Лазар заспа" събудиха добри мисли. Убедиха се, че Христос не бе забравил страдащите Си приятели.

"Затова учениците Му рекоха: Господи, ако е заспал, ще оздравее. Но Исус бе говорил за смъртта му; а те мислеха, че говори за почиване в сън" (Йоан 11: 12-13). Христос представя смъртта като сън пред Своите вярващи чеда. Техният живот е скрит с Христос в Бога и докато последната тръба затръби, всички, които умират, ще спят с вяра в Него.

"Тогава Исус им рече ясно: Лазар умря. И заради вас, радвам се, че не бях там, за да повярвате; обаче нека да отидем при него! (Йоан 11:14-15) Тома не можа предварително да види нищо освен смърт за своя учител, ако отиде в Юдея, но той подтикна другите ученици, като им каза: "Да отидем и ние, за да умрем с Него!" Познаваше омразата на евреите към Христос. Целта им бе смъртта Му, но намерението им не успяваше, защото времето за това още не бе настъпило. През това време Исус имаше закрилата на небесните ангели и дори в областта Юдея, където равините заговорничеха как да Го хванат и да Го предадат на смърт, никой не можеше да Му навреди.

Учениците се учудиха, когато Христос каза: "Лазар умря. И заради вас, радвам се, че не бях там..." По Свой избор ли Спасителят избегна дома на страдащите Си приятели? Явно Мария, Марта и умиращият Лазар бяха оставени сами. Но те не бяха сами. Исус видя цялата обстановка и след смъртта на Лазар нещастните сестри бяха подкрепени от Неговата благодат. Прозря скръбта в сърцата им, когато брат им въздъхна дълбоко и умря. Той чувстваше мъката им, когато каза на учениците Си: "Лазар умря". Но не мислеше само за Своите обични във Витания. Христос възнамеряваше да подготви и учениците Си. Те

трябваше да бъдат Негови представители в света, за да може благословието на Отец да обхване всички. Заради тях допусна Лазар да умре. Ако го бе възстановил от болестта, чудото, което е най-положителното доказателство за Неговия божествен характер, нямаше да бъде извършено.

Ако Христос бе в стаята на болния, Лазар нямаше да умре, защото Сатана нямаше да има сила над него. Смъртта не можеше да отправи своята стрела към болния в присъствието на Животодателя. Затова Христос остана настрана. Той остави врага да приложи силата си, за да го отблъсне като победен враг. Допусна Лазар да попадне във властта на смъртта и страдащите сестри да видят брат си положен в гроба. Христос знаеше, че докато гледат мъртвото му лице, вярата им в Изкупителя ще бъде изпитана жестоко. Но Той знаеше също, че като премине през това изпитание, тя ще грейне с още по-голяма сила. И ги остави да изтърпят болките на скръбта. Обичаше ги не помалко, макар да се бавеше, но знаеше, че за тях, за Лазар, за самия Него и за учениците победата ще бъде извоювана.

С отлагането на отиването Си при Лазар Христос целеше да покаже милост към онези, които не Го бяха приели. Бавеше се, защото искаше чрез възкресяването на Лазар от мъртвите да даде на Своя упорит невярващ народ още едно доказателство, че Той е "Възкресението и Животът". Исус искаше да вдъхне надежда на народа, на бедните изгубени овце от Израилевия дом. Сърцето Му се късаше като виждаше тяхната непокаяност. В милостта Си Той предвиди да им даде още едно доказателство, че е Възстановителят, че само Той може да дава живот и безсмъртие. Това трябваше да бъде доказателство, което свещениците не можеха да изтъкуват фалшиво. Ето защо не побърза да отиде във Витания. Това велико чудо - възкресението на Лазар, трябваше да сложи Божия печат върху Неговото дело и върху твърдението, че притежава божественост.

Марта бързаше да посрещне Исус със сърце, разкъсвано от противоречиви чувства. На изразителното Му лице се четеше същата благодат и любов, които то бе изразявало винаги. Доверието ѝ в Него не бе променено, но си мислеше за любимия брат, когото Исус също бе обичал. С мъка в сърцето за това, че Той не бе дошъл по-рано и с надежда, че дори и сега би могъл да направи нещо, за да ги утеши, Марта каза: "Господи, да беше Ти тука, не щеше да умре брат ми" (Йоан 11:21).

Исус окуражи вярата ѝ с думите: "Брат ти ще възкръсне!" (Йоан 11:23) Неговият отговор нямаше за цел да вдъхне надежда за непосредствена промяна. Той насочи мислите на Марта по-далеч от сегашното възстановяване на брат ѝ - върху възкресението на праведните. Направи това, за да може във възкресението на Лазар тя да види обещание за възкресението на всички праведни мъртви и уверение, че то ще се осъществи чрез силата на Спасителя.

Марта отговори: "Зная, че ще възкръсне във възкресението на последния ден!" (Йоан 11:24) Като се опитваше все още да даде правилна насока на нейната вяра, Исус заяви: "Аз съм Възкресението и Животът!" (Йоан 11:25)

Чудото, което Христос се готвеше да извърши, като възкреси Лазар от мъртвите, трябваше да представи възкресението на всички праведни мъртви. Чрез Своето слово и дела Той заяви, че е авторът на възкресението. Този, Който щеше скоро да умре на кръста, стоеше с ключовете на смъртта, победител над гроба и уверяваше в Своето право и сила да дава вечен живот.

Исус четеше в сърцата на всички събрани. Видя, че много, които изразяваха външна скръб, само се преструваха. Знаеше, че някои от

присъстващите, които сега показваха лицемерна скръб, щяха не след дълго да планират смъртта не само на могъщия Чудотворец, но и на този, който сега щеше да бъде възкресен от мъртвите. Христос можеше да свали от тях булото на престорена скръб, но възпря праведното Си негодувание. Той не изрече думите, които би могъл да изрече с пълно право заради тези, които Го обичаха, които бяха коленичили в нозете Му в скръб и които наистина вярваха в Него.

Исус заплака с Марта и Мария не само защото им съчувстваше. В сълзите Му имаше скръб толкова по-голяма от човешката, колкото небето е по-високо от земята. Христос не плачеше за Лазар, защото се готвеше да го повика от гроба. Плачеше, защото много от тези, които оплакваха Лазар, щяха скоро да планират смъртта на Този, Който бе Възкресението и Животът.

Христос не плака само поради наблюдаваната сцена. Върху Него лежеше тежестта на вековна мъка. Видя ужасните последици от престъпването на Божия закон. Видя, че в историята на света, като се започне от смъртта на Авел, конфликтът между Доброто и Злото не бе прекъсвал никога. В идващите години видя и участието на хората - страдания и скръб, сълзи и смърт. Сърцето Му бе пронизано от мъка за човешкото семейство от всички векове и по цялата земя. Жалният плач на грешната раса тежеше на душата Му и изворът на Неговите сълзи се отвори поради копнежа да облекчи всички техни страдания.

Лазар бе положен в каменна пещера, на чийто вход бе поставен масивен камък. "Отместете камъка!" - каза Христос. Мислейки, че Той желае само да погледне мъртвия, Марта се възпротиви с думите, че тялото е погребано от четири дни и разлагането вече е започнало. Това изказване, направено преди възкресението на Лазар, не остави възможност на Христовите врагове да кажат, че е извършена измама.

Христос укори Марта, но думите Му бяха изговорени с много голяма нежност: "Не рекох ли ти, че ако повярваш, ще видиш Божията слава?" (Йоан 11:40) "Защо трябва да се съмняваш в Моята сила? Защо се възпротивяваш на Моите изисквания? Имаш Моето слово, ако му повярваш, ще видиш Божията слава." Естествените невъзможности не могат да попречат на делото на Всеомогъщия. Скептицизмът и неверието не са смирение. Безусловната вяра в Христовото слово е истинското смирение, истинското себеотдаване.

"Отмахнете камъка!" Христос можеше да заповяда на камъка да се отмести и той би послушал гласа Му. Можеше да заповяда на ангелите, които бяха близо до Него, да сторят това. При думите Му невидими ръце можеха да отместят камъка, но той трябваше да бъде вдигнат от човешки ръце. Така Христос щеше да покаже, че човешкото естество трябва да сътрудничи на Бога. Това, което човешката сила може да извърши, Божията не е призвана да стори. Бог изисква помощта на човека. Той го укрепва, сътрудничи с него, като употребява силите и способностите, които му е дал.

Заповедта бе изпълнена. Камъкът бе отместен. Всичко бе направено с готовност и желание. На всички бе дадена възможността да видят, че няма никаква измама. Там, в каменния гроб, лежеше тялото на Лазар, студено и в смъртна неподвижност. Викове на оплаквачките затихнаха. Присъстващите застанаха около гробницата изненадани и изпълнени с очакване да видят какво ще последва.

Христос застана тихо пред гроба. Над всички присъстващи цареше свята тържественост. Той пристъпи по-близо и поглеждайки към небето, каза: "Отче, благодаря Ти, че Ме послуша!" Неотдавна Христовите врагове Го бяха обвинили в богохулство и бяха готови да хвърлят камъни срещу Него, защото

твърдеше, че е Божият Син. Бяха Го обвинили, че извършва чудеса чрез силата на Сатана. Но сега Христос твърдеше, че Бог е Негов Отец и заяви с пълно доверие, че Той е Божият Син.

Във всичко, което вършеше, Христос сътрудничеса на Своя Отец. Винаги внимаваше да не създава впечатлението, че работи независимо от Него. Всичките Си чудеса извърши чрез вяра и молитва. Желаше всички да знаят за връзката Му с Отец. "Отче - каза Той, - благодаря Ти, че Ме послуша. Аз знаех, че Ти винаги Ме слушаш; но това казах заради народа, който стои наоколо, за да повярват, че Ти си Ме пратил" (Йоан 11:41-42). Сега учениците и народът трябваше да получат най-убедителното доказателство за връзката между Христос и Бога. Трябваше да им бъде показано, че Христовото твърдение не е измама.

"Като каза това, извика със силен глас: Лазаре, излез вѐн!" (Йоан 11:43) Неговият глас, ясен и всепроникващ, прониза мъртвия. При тези думи Божеството проблясна през човешкото естество. На лицето Му, осветено от Божията слава, народът видя уверението за силата Му. Всички очи се бяха спрели на входа на пещерата. Всяко ухо бе напрегнато, за да долови и най-слабия звук. Със силен и мъчителен интерес всички очакваха изпита за Христовата божественост, доказателство, което да оправдае Неговото твърдение, че е Божи Син, или да угаси надеждата завинаги.

В тихия гроб настъпи раздвижване и този, който бе мъртъв, застана на вратата на гробницата. Движенията му бяха ограничени от увитите около него погребални плащеници. Христос каза на учудените свидетели: "Разповийте го и оставете го да си иде!" Отново им бе показано как човекът сътрудничи на Бога. Човешкото естество трябва да работи за хората. Лазар бе освободен и застана пред събраните не като човек, отслабнал от болестта и със слаби, треперещи крайници, но като човек в силата на живота, пълен с енергията на благородна мъжественост. Очите му грееха с интелигентност и любов към неговия Спасител. Той се хвърли с преклонение пред нозете на Исус.

Наблюдаващите занемяха от удивление. Тогава последва неопишуема сцена на радост и благодарност. Сестрите приеха отново брат си жив като дар от Бога и с радостни сълзи, прекъсвайки се, изразиха на Спасителя своята благодарност. Но докато братът, сестрите и приятелите се радваха на това събиране отново, Исус се оттегли от мястото. Когато се огледаха за Животодателя, Той не бе вече сред тях.